

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

38

ЛАЙЗА ХЕЛ

ПРЪСТЕН
С ШЯЛАНТИ

ЛАЙЗА ХЕЛ

ПРЪСТЕН С ДИАМАНТИ

Превод: Детелин Гинчев

chitanka.info

Влюбена до забрава в преуспяващия бизнесмен Бари Силвърстоун, Триша изоставя бляскавата кариера на фотомодел и се посвещава изцяло на красивия си годеник. По злощастна случайност обаче изгубва безценния пръстен с диаманти, подарък от Бари.

Дълга поредица от комични недоразумения съпътства щастливата развързка на този инцидент, помрачил за миг безоблачния небосклон на една чиста и пламенна любов.

I

Беше осем сутринта. Триша хлопна вратата след Бари и се втурна към телефона. Припряно набра номера на Черил и когато приятелката ѝ се обади, извика възбудено:

— Познай какво се случи вчера!

В слушалката се чу как Черил шумно се прозя. По време на снощните си похождения из Сохо вероятно се бе понаквасила доста. Гласът ѝ излизаше със стържене от гърлото:

— И какво толкова се е случило? Да не би да си срещнала новия ни президент?

Триша се разсмя.

— Никога не си била особено остроумна сутрин — каза добродушно. — Бари и аз се сгодихме!

— Честито тогава. То какво ли друго можеше да се очаква от вас двамата, гълъбчета. Е, и? Какво ти подари той за годежа?

— Това ли те интересува най-много от всичко? — възмути се престорено Триша и в същото време се любуваше на великолепия брилянтен пръстен, проблясващ на безименния ѝ пръст. — Хайде отгатни!

— Ааа, стига с тая глупава игра на гатанки! — оплака се Черил. — Не съм настроена посред нощ да си блъскам главата с твоите щуротии — помълча малко и подозрително попита: — Да не би някой замък във Франция?

— Замък във Франция ли? Защо да ми подарява замък?

Наистина, странни предположения изказваше рано сутрин най-добрата ѝ приятелка. Отдавна беше ѝ свикнала, но би предпочела днес Черил да е в по-добро настроение, за да може да сподели с нея голямата си радост.

Виж, вечер Черил беше съвсем друго нещо. Пращеше от здраве и жизненост, буквално преливаше от енергия в търсене на всевъзможни удоволствия. Въртеше мъжете на малкото си пръстче. Беше склонна към напълняване, но никак не се смущаваше от този факт. Ако ще

всички жени в Ню Йорк да заприличаха на мършави скелети, тя нямаше да се развълнува от това. Знаеше какво харесват мъжете — хубавичък закръглен бюст и съответния предизвикателно полюляващ се задник. Досегашният ѝ успех сред мъжката половина на човечеството неоспоримо потвърждаваше правилността на житейската ѝ философия. След нея тичаха тълпи обожатели.

— Хайде, изплюй камъчето! — изръмжа тя с вече разбудено любопитство. Все пак един годежен подарък не беше шега работа, особено от мъж като Бари Силвърстоун!

— Бари ми подари пръстен! Най-големият и най-хубавият, който можеш да си представиш! С огромен диамант...

— Аха, значи е диамантът „Кулинан“^[1]!

— Само знаеш да се подиграваш, но почакай да го видиш!

— Кого да видя?

— Пръстена, естествено! Бари би трябвало да ти е познат вече.

И още как! Както всички останали приятелки на Триша, Черил също завиждаше страхотно на връзката им с Бари. Той беше един от най-бляскавите кандидати за женитба в Манхатън, мечта за всяко младо момиче. Освен че беше приказно богат — нещо, което за повечето от жените беше напълно достатъчно основание да го обичат до полуда, Бари изглеждаше фантастично, беше умен, интелигентен, духовит и извънредно жизнерадостен. И обожаваше Триша.

— Пръстенът — мечтателно заговори приятелката ѝ — има в средата един диамант — толкова голям и хубав, какъвто никога не си виждала! Излъчва една такава синкава светлина, като сиянието на полярната нощ...

— Хей, хей, я поспри малко! Не съм била нито на Северния, нито на Южния полюс. Не знам как изглежда полярната нощ.

— Нямах ли малко фантазия?! Просто си я представи!

— Рано сутрин фантазията ми работи като на теле в железница.

— Господи, душичке! Ти наистина си ми много тъпичка! С две думи — пръстенът струва поне десет хиляди долара!

— И, разбира се, е купен от „Тифани“^[2].

— Не, не е от „Тифани“. Той е фамилна собственост, предава се от поколение на поколение. Бари накара да го преработят заради мен, защото знае, че не обичам жълтото злато. То стои толкова просташки! Виж, бялото е много по-изискано, не мислиш ли?

— Ами да, и е много по-скъпо от жълтото. Хубаво си се изучила, моето момиче!

— Черил, това е подло от твоя страна! Знаеш, че не съм някоя рафинирана мошеничка, а що се отнася до вкусовете ми... — тя се заслуша в приближаващите се шумове и отметна кичура светли къдрици над челото си. — Чувам, че Бари се връща. Той беше долу в гаража, за да приготви колата. След малко ще го откарам на летището, заминава по работа в Лос Анджелис.

— Защо не отидеш с него? Имаш достатъчно свободно време.

Да, Триша имаше дори предостатъчно свободно време. Още преди няколко месеца, когато се запозна с Бари и се премести в неговия апартамент на Сентръл Парк, беше напуснала работата си като фотомодел, макар че агенциите я засипваха с предложения. Все още по титулните страници на много списания можеше да се види нейното изтънчено, благородно лице с малко косо разположени искрящи, зелени очи, високи скули и плътни чувствени устни. Но Бари още в началото на връзката им най-категорично бе настоял да сложи край на кариерата си, защото не можеше да понесе мисълта, че Триша трябва да се остави да бъде снимана от фотографите във всички възможни пози. Влюбена до уши в него, тя без колебание зачеркна професията си, многообещаващото бляскаво бъдеще, за което той ѝ беше повече от благодарен.

— Да, време имам, но аз не понасям Лос Анджелис. Толкова е голям, скучен и бездушен. Освен това Бари няма да има време за мен, графикът му изцяло е запълнен с делови срещи и заседания. А и майка му...

— Какво, майка му живее в Ел Ей? — прекъсна я Черил.

— Всичките му роднини живеят в Калифорния, а ти знаеш отношението ми по този въпрос...

— Колкото по-далече, толкова по-добре — довърши мисълта ѝ приятелката ѝ.

— Точно така! Ако беше Рим, Лондон или Ница, тогава...

В спалнята влезе един висок мъж на средна възраст. Тъмните коси падаха на челото му чак до очите и той с нервно движение отмяташе от време на време глава назад.

Триша нежно му се усмихна, сложи ръка пред слушалката и прошепна:

— Черил е! Трябваше да ѝ се обадя! Пръстенът... нали разбираш?

Бари пристъпи близо до нея и любвеобилно я прегърна през талията. Обичаше тялото ѝ — всъщност обичаше всичко в нея.

— Черил? — гласът на девойката неусетно се бе повишил. — Трябва да свършваме. Ще ти се обадя по-късно. Бари и аз имаме да опаковаме куфари.

Тя положи слушалката на вилката, а Бари многозначително се усмихна.

— Да опаковаме куфари, значи! Така ли му казват сега? — и с недвусмислено изражение я увлече със себе си към леглото. — Ела, нека отпразнуваме раздялата! Няма да те виждам цели две седмици!

— Но, Бари, та нали цяла нощ това правихме! Самолетът ти е след два часа. Ще закъснееш!

Той вдигна умолително към нея сивите си очи:

— Скъпа!

Не беше нужно да казва нищо повече. Както винаги в подобни случаи, Триша веднага се почувства обезоръжена от настойчивостта в гласа му. Пристъпи по-близо до широкото легло, коприненият ѝ халат се разтвори и откри два свършени крака, които просто приканваха да бъдат погалени. Бари склочи ръце около тесните ѝ хълбоци, коленичи и долепи глава до плоския корем. Със затворени очи вдъхваше аромата на свежата ѝ кожа, опиянен от красотата и изяществото на това тяло, което така щедро му се предлагаше. Желанието караше кръвта му да кипи като младо вино, но въпреки това той си наложи да остане неподвижен. Не искаше да бърза, копнееше да се наслади колкото може по-дълго на чувството, че я притежава, че може да я люби отсега нататък винаги, когато пожелае, че тя завинаги му принадлежи. В подобни мигове, в които телата им тръпнеха в блажено предчувствие на бликналата страст, Бари се чувстваше най-щастлив. Животът му се струваше чудесен, бъдещето беше пред него, хубаво като приказка.

Триша много добре съзнаваше въздействието, което оказваше върху него, и това я изпълваше с гордост. Бари беше в пълния смисъл на думата неин, можеше да прави с него каквото си поиска. Той беше готов да изпълни всяко нейно желание. Въпреки това нито за миг дори не ѝ хрумваше, да злоупотреби с безграничната си власт над този силен мъж.

— Самолетът ти! — предупредително прошепна тя, когато най-сетне Бари я придърпа на леглото и легна върху нея.

Той вече не чуваше нищо. С треперещи от нетърпение ръце смъкна халата ѝ от раменете и го избута встрани. Гъвкавото ѝ тяло сладострастно се изви под него. Триша не можеше да се насити никога на пламенните му ласки и той добре го знаеше.

Ръцете ѝ нежно обвиха шията му, тя притвори очи и му поднесе влажните си устни. Но Бари все още не бързаше да стигне до тях. Обсипваше лицето ѝ с безброй леки като полъх на пеперудени крилца целувки, милваше с устни и език високото чело, гладките скули, правия ѝ нос, като че ли рисуваше безценна картина.

Магията на тялото ѝ беше за него по-силна, отколкото мисълта за очакващите го бизнес партньори, за разните самолети, летища и дори за собствената му майка, на която по телефона беше обещал, че ще се видят в бара на аерогарата в Лос Анджелис. Всички те можеха да почакаат! До него лежеше най-красивото момиче в Ню Йорк — изпълнено с очакване, омайващо, задъхано от страст. Кой мъж би могъл да се откъсне от него?!

Триша сладно изви хълбоци и тихо се засмя:

— Почакай, ще ти помогна.

Сръчно разкопча панталона му, а той не преставаше с милувките си. Езикът му се спусна надолу по стегнатите гърди, очерта топли влажни ивици около тъмнокафявите им зърна. Уханието на свежото моминско тяло замайваше главата му и Бари все не можеше да реши кое най-много харесва у нея — нежният овал на лицето ли, златистия водопад на косите, съвършено оформените гърди, великолепните крака или загадъчната потайност на венериния храм.

— Хайде, ела! Не ме карай да чакам повече!

— Кажи ми, че ме обичаш, Триша!

— Обичам те, обичам те, не го ли разбра най-сетне! Непрекъснато копнея за ласките ти! Целуни ме!

Тя се притисна още по-силно към него, разпалвайки кръвта му до крайност. Бари пхна коляно между бедрата ѝ и ги разтвори, но все още беше в състояние да се сдържа, за да се наслади по-дълго на блаженото очакване от предстоящото сливане на телата им. Устните му продължаваха да очертават причудливи фигури по раменете, гърдите и корема ѝ, ръцете му оставяха огнени следи по меката задна част на

бедрата ѝ. От устата му излизаха накъсани, почти неразбираеми любовни слова.

Най-сетне повикът на плътта взе връх в замъгленото му съзнание и с дълбок стон той потъна докрай в топлото гнездо на любовта.

— Любима моя... — шепнеше в захлас. — Не искам никога да свършва... Ще ме побъркаш! Умирам от копнеж по теб!

— Но, Бари, нали сме заедно! — тя бавно заизвива тялото си под него.

— Не искам никога да свършва, Триша! Няма да те пусна!

— Но ще се наложи, скъпи. Само че след малко — бедрата ѝ се обвиха около кръста му и го принудиха да ускори ритъма си.

Движенията им ставаха все по-бързи и по-отсечени, дъхът им излизаше със свистене от гърлата и в мига на всепоглъщащ екстаз стоновете и въздишките им се сляха в задавено проточен вик.

Останаха известно време неподвижни, вслушвайки се взаимно в биенето на сърцата си. Вълната на изпепеляващата страст бе отнела способността им да говорят и да се помръднат.

Да притежава Триша — това бе голямата мечта на Бари още от първия миг на срещата им. Той я сънуваше с отворени очи и още тогава се закле, че ще направи всичко възможно, но ще се ожени за нея. И ето — сега беше на път да осъществи желанията си.

— Бари? — главата ѝ се отпусна гальовно на рамото му. — Защо ми е толкова хубаво с теб?

„Дали наистина го мисли? — запита се тайно в себе си той. — И ако е така — докога ще продължи?“

Защото Бари все още не можеше да си обясни как стана така, че тя избра точно него. Не беше изключено да е само някакво мимолетно настроение, което скоро може да отmine и тогава...

— Винаги ще ми бъде толкова хубаво — замечтано продължи тя. — Сигурна съм в това.

Той затаи дъх, не смееше да помръдне. Сега тя се надвеси изцяло над него, можеше да усети всяка извивка на влудяващото сетивата му тяло. Дали не би могъл още веднъж...

Триша изглежда отгатна мислите му, защото пъргаво скочи на крака и весело извика:

— Ставай! Докато се изкъпя, можеш да си приготвиш багажа и ако имаме късмет, ще успеем да хванем самолета ти!

— Ще стана само при условие, че ми позволиш да те гледам, докато се къпеш. Куфарът ще опаковаме после двамата.

— Е, хайде, от мен да мине — съгласи се тя, търпеливо, като че ли отстъпваше пред капризите на някое разглезено дете и тръгна към банята.

Бари я последва като послушно кученце. Облегна се отвътре на вратата и заразглежда с нескрито възхищение грациозните движения на тялото ѝ под топлата струя от душа. Всичко в нея беше безупречно, дори увисналите по раменете ѝ мокри кичури дълги руси коси не променяха, изтънчената осанка на лицето ѝ.

— Знаеш ли, че си най-красивата жена на света? — изтръгна се от устата му, когато тя спря водата.

— Ооо, не говори глупости, по-добре ми подай хавлията. Нямаме много време.

Бари наметна на раменете ѝ една снежнобяла хавлиена кърпа, закачена до него и използва случая, за да се опита да я привлече към себе си, но тя ловко му се изплъзна и влезе в спалнята. Стегна в движение краищата на кърпата под мишниците си и коленичи на пода до куфара му.

— Хвърляй ми насам дрехите си, аз ще ги подреждам, поне това мога да правя бързо, имам богат опит от кариерата си.

Той се подчини с явно неудоволствие. Отвори вратата на гардероба и ѝ подхвърли два-три чифта бельо и няколко ризи, които веднага намериха местата си, прилежно сгънати, на дъното на малкия куфар. Триша не забеляза, че в усърдието си разхлаби възела на хавлията и тя се свлече на пода. При вида на голото ѝ, още влажно от душа тяло Бари се възбуди толкова силно, че трябваше да затвори очи, за да се овладее.

— Какво става? — вдигна глава тя. — Това ли е всичко?

— Да, това е — измънка той.

— Ще ти стигне ли за две седмици? — изгледа го недоверчиво Триша и чак сега видя накъде беше насочено вниманието му.

Веднага побърза да се увие отново с кърпата, клатейки укорително глава.

— Имам и други неща при майка ми в Ел Ей — и с внезапно изникнала сантименталност в гласа попита — Ще ти липсвам ли?

— Много ще ми липсваш, Бари, много, много...

Думите ѝ звучаха искрено, но на него, който знае защо, му се стори, че тя се усмихва вътрешно.

— Наистина ли?

— Разбира се, скъпи! Но нали ще ми се обаждаш всеки ден. Надявам се, че не си забравил телефона на Черил.

— Защо ми е нейният телефон? — зачудено я погледна той.

— Как защо?! Казах ти, че ще се пренесе при нея, докато те няма!

— Но аз мислех, че се шегуваш!

— Бари, моля те, не прави сцени сега! Знаещ, че не обичам да стоя сама! Страх ме е! С Черил сме живели толкова дълго време заедно и както виждаш, това с нищо не ми е навредило.

— Но тя всеки ден излиза с друг мъж!

— И какво от това? Мен какво ме засяга? Няма нищо общо с нас.

— Ами ако иска да те взема със себе си?

— Дори и така да е, какво против имаш?

— Триша!

Бари се приближи към нея с израз на крайно отчаяние върху лицето и понечи да я прегърне.

— Моля те, не ставай глупак! Да не искаш да ме заключиш под стъклен похлупак, за да не ми се случи нещо през време на отсъствието ти? Нямах ли ми доверие?

Невъзмутимото ѝ спокойствие направо го побъркваше. Той пристъпи от крак на крак, после в изблик на яд, на решителност се нахвърли върху нея и я събори на леглото.

— Бари! Самолетът ти...

— Не се грижи за това! Теди ще ме откара с частния си самолет.

Теди беше един от тримата съдружници в проспериращата компютърна фирма, на която Бари беше президент.

— Сега ти си много по-важна от пътуването ми! — той помълча за миг, после лицето му се озари от хрумналата му неочаквано спасителна мисъл. — Сетих се какво ще направим! Ще се оженим!

— Да се... оженим ли? — Триша се опита да се изправи, но тежестта на тялото му ѝ попречи да осъществи намерението си. — Чуваш ли се какво говориш? Та ние едва вчера се сгодихме! Не е ли малко... необичайно?

— Не ме интересува! Искам да станеш моя жена! Съгласна ли си?

— Мислиш ли, че това е единственият начин да ме разубедиш да не се пренасям при Черил, докато те няма?

Бари пропусна въпроса ѝ покрай ушите си и настойчиво повтори:

— Приемаш ли предложението ми?

Триша не знаеше какво да мисли. Само да беше сигурна, че говори сериозно! Досега той дума не бе споменавал за женитба. Що се отнася до нея, тя не изпитваше и капчица колебание. Обичаше го толкова много, че не можеше да си представи живота си без него. Погледна го открито в очите и отвърна:

— Приемам го с най-голямо удоволствие, Бари Силвърстоун! Не бих могла да мечтая за нещо по-хубаво от това, да се омъжа за този, когото обичам от цялото си сърце и душа!

— Наистина ли? — лицето му грейна от щастие и той се изправи, подпрял ръце от двете страни на главата ѝ.

— Разбира се, глупчо! — прошепна Триша и нежно го погали по челото.

— Каж ми го още веднъж — помоли той, — кажи ми, че ще се омъжиш за мен!

— Да — засмяно повтори тя, — ще се омъжа за теб, но моля те, остави ме да си поема дъх!

Молбата ѝ никак не беше лишена от основание, защото Бари лудо я сграбчи в прегръдките си и без малко щеше да я задуши. Той се претърколи встрани и я издигна над себе си, жадно зацелува шията и лицето ѝ, ръцете му се устремиха към издигнатото хълмче между бедрата.

— Ела! — зашепна горещо. — Ела, скъпа! Трябва да отпразнуваме това!

Триша престана да се съпротивлява. Започна да отвръща на целувките му, дълбока тръпка прониза тялото ѝ.

— До края на дните си ще остана луд по тебе! — мълвеше Бари в ухото ѝ. — Животът ми ти принадлежи отсега нататък! Ще направим най-хубавата сватба на света. Ще поканим половината Ню Йорк...

Тя изведнъж застина, отвори очи и го изгледа с израз на тихо упорство.

— Почакай, почакай! Няма да каним никого, Бари. Винаги съм си мечтала за тайна церемония.

— Но, скъпа, това е невъзможно! Не говориш сериозно. Да не би да се плашиш от приготовленията за сватбата? Ще ти изпратя мама от Лос Анжелис. Тя ще бъде въодушевена от мисълта да се запознае с теб и да уреди всички досадни подробности.

— Не ме разбирай погрешно — отвърна недоволно Триша. — Моите уважения към майка ти — ще се радвам да се запозная с нея, разбира се, — но аз просто не искам никакви гости на сватбата си! Настоявам за това! Мразя всякакви семейни истории, събирания, роднински фамилиарности и тъй нататък. Искам една съвсем малка, скромна и без излишен шум сватба — само аз, ти и свидетелите!

Сега беше ред на Бари да се изправи ядосано.

— Триша! Не можеш да причиниш това на семейството ми! Нито пък на многото наши приятели, които ще се обидят!

— Така ли? — очите ѝ се присвиха и заизпускаха искри. — Какво не мога да причиня на семейството ти? Чуй ме добре Бари, то ще трябва да се преклони пред твоето и моето решение, независимо дали му харесва, или не! Не се безпокой — няма да го загубиш, ако това те притеснява. Приятелите ни също ще си останат наши приятели — поне онези от тях, които са истински. Те ще разберат и уважат желанието ни, убедена съм в това!

— Майка ми...

— Майка ти, майка ти! По-добре сега да не ѝ казваш, че ще се женим. Рано е още, има време да го научи.

— Не бих могъл да постъпя така с нея, а и с всички други също.

— Я виж ти! — Триша сложи ръце на голите си хълбоци. — Така значи! За кого всъщност се жениш ти — за мен или за майка си? Или може би за лелите си, чичовците си, бабите и дядовците, братовчедите и братовчедките си?

— Триша!

— Какво Триша? Това ли е всичко, което имаш да ми казваш?

Зелените ѝ очи войнствено заблестяха, тя енергично отхвърли назад дългата си руса коса.

— Разбира се, че ще се женя за теб — измърмори с нещастно изражение на лицето Бари. — Но моя ли е вината, че ти не искаш да

спазим традицията, както правят всички възпитани хора? Смятам, че трябва да я зачиташ, щом искаш да се омъжваш!

— Ааа, не! Чакай да се разберем! — тя цялата трепереше от ярост. — Аз ли искам да се омъжвам? Я си спомни кой преди няколко минути повдигна въпроса — ти или аз?

— Триша, не можеш ли да се държиш като дама?

Това окончателна преля чашата на търпението й.

— А как се държи според теб една дама, когато не изпълняват желанията й! — изкрещя му гневно тя.

Скочи от леглото и закри нервно насам-натам пред него с високо вирната глава.

— Сигурно мислиш, че трябва да ги потъпче и безропотно да приеме тези на своя паша?!

Бари изстена и скри лице в дланите си. Защо не искаше да го разбере? Той предлагаше да устрои най-грандиозната сватба, която едно американско момиче само би могло да си мечтае, а Триша го възприемаше като обида. Тя напълно изопачаваше понятията, не желаше да признае важността на традицията...

Триша стоеше смълчана пред прозореца. Той пристъпи към нея и каза с горчивина:

— Дългогодишното общуване с не особено интелигентни, меко казано, фотомодели е пообъркало малко оценките ти за истинските стойности в живота. Всеизвестно е лекомисленото им отношение към света. Какво разбират те от истинска любов, от здрав обществен морал, от традиции и приемственост? А и Черил...

— Какво Черил? — прекъснато тя, все още силно раздразнена.

— Черил с нейните побъркани представи за нещата в никакъв случай не е подходяща компания за теб! Не мога да разбера, защо тя толкова яростно се възмущава от всяка проява на буржоазно благоприличие и безкрайно се забавлява от факта, че ти си решила да имаш само един мъж в живота си!

— Аха, ето откъде дуhal вятърът! — подигравателно се изсмя Триша — Отново твоята ревност се обажда. Чуй ме добре, Бари Силвърстоун, и запомни: Първо — ако искаш да разрушиш любовта ни, няма по-добър начин от този, непрекъснато да правиш сцени на ревност; и второ — Черил е най-добросърдечната ми, готова винаги да ми помогне приятелка, макар да признавам, че понякога се държи

доста скандално. Но трябва да знаеш, че тя също мечтае за голямата, истинската любов и умее да я цени. Много се радва, че аз съм я намерила. Решението ми за сватбата няма нищо общо с нея, изобщо не сме обсъждали този въпрос двете!

— Но тя всяка нощ спи с различен мъж! — извърна лице смутен Бари.

Погледът му попадна върху приготвения куфар. Лос Анджелис го очакваше, сделките го очакваха, самолетът му го очакваше — а вероятно беше вече да не го дочака. Погледна скрито към ръчния си часовник, но Триша улови погледа му и с друг тон попита:

— Ще тръгваме ли най-сетне? Можем да продължим разговора си в колата.

— Аз съм готов!

Той оправи връзката си и приглади сакото. Скъпият английски плат бе издържал схватката в леглото, без да се измачка.

— Аз също — каза тя и веднага след това избухна в смях, защото беше свършено гола. — Искам да кажа, след минутка ще бъда готова!

Трябваша ѝ не повече от тридесет секунди, за да навлече джинсите, един пуловер и бели маратонки на бос крак. Докато траеше това, Бари стоеше с куфара в ръка наред спалнята и захласнато я гледаше. Колко беше хубава! Нямаше значение в какво е облечена. Fino изваяното лице, гордата стойка на тялото, откритият поглед на одухотворените очи, нежната извивка на шията — всичко това го омагьосваше и възбуждаше.

Тя първа напусна стаята, а Бари я последва. Питаше се дали бяха изяснили въпроса за сватбата, или просто го бяха подменили с нещо друго. И къде щеше да живее тя през време на отсъствието му? Дали щеше да се съгласи да се срещне с майка му, когато тя дойде в Ню Йорк? Щеше ли да успее побърканата Черил да я настрои против него и да осуети брака им?

Триша уверено подкара огромния „Меркурий“ през кошмарното движение на мегаполиса, мълчаливо и съсредоточено зави по Пето Авеню и натисна докрай педала на газта. Ясно съзнаваше, че последната сцена в апартамента на годеника ѝ беше повече от излишна. Вместо да си разменят остри думи, които и без това не изясниха положението, можеха да се любят още веднъж. Бари беше чудесен любовник! При тази мисъл слаба усмивка заигра около

ъгълчетата на устните ѝ. Тъкмо се нахрани да му каже, че е съгласна той да подреди сватбата им по свой вкус, когато Бари наруши мълчанието и посочвайки към лявата ѝ ръка, попита:

— Значи все пак продължаваш да носиш годежния пръстен?

Бяха спрели на светофара на Пето Авеню и Тридесет и втора улица, така че Триша имаше време да погледа за няколко секунди лицето му.

— Естествено! Защо да не го нося?

— Мислех, че ми се сърдиш.

— Въобще не ти се сърдя.

— И няма да живееш при Черил, докато съм в Ел Ей?

Светна зелено и тя рязко потегли.

— Едното няма нищо общо с другото — хладно отвърна след малко. — Ще се пренеса при Черил, вече ти казах. Отегчавам се в твоето жилище, когато остана сама. То е толкова голямо... толкова студено... толкова чистичко. Твоята мис Чивърс не дава прашилка да падне вътре, а аз не се чувствам комфортно при толкова стерилна обстановка. При Черил царят такъв фантастичен безпорядък, и все пак е много по-уютно!

Бари я погледна недоверчиво. Как можеше да се чувства уютно в мизерната дупка, която приятелката ѝ наричаше жилище? Не можеше и дума да става за сравнение между него и луксозния му апартамент. Но разбира се, Триша просто си търсеше поводи, за да оправдае желанието си да се впусне в разюздан живот, докато него го няма.

— А ако ти забраня?

— Съветвам те никога повече да не използваш думата „забранявам“! — в гласа ѝ се усещаха бучки лед. „Но какво си въобразява в края на краищата той? В кой век живеем?“

Бяха достигнали летище „Кенеди“ и Триша рязко спря пред остъклената фасада.

— Ще успееш ли?

Бари погледна часовника си и кимна утвърдително.

— Добре тогава — тя му подаде бузата си.

— Няма ли да получа истинска целувка?

Колко странно звучеше тази покорна молба в устата на едрия, екстравагантен мъж, безупречно облечен от глава до пети, неотразимо очарователен като филмова звезда — но с тъжни очи и с виновен израз

на лицето като на малко момче, което току-що е било наказано за някоя пакост и още не са му простили!

Триша посочи с палец през рамо към дългата колона автомобили зад тях:

— Чуваш ли концерта от клаксони отзад?

После все пак извърна хубавото си бледо лице към него и му позволи, затваряйки очи, да я целуне. Но самата тя не отвърна на целувката му.

Бари грабна куфара си от задната седалка и без да каже нищо повече, се отправи към входа на летището.

* * *

Триша подкара колата към Сохо и спря пред луксозния моден бутик на Черил на „Спринг Стрийт“. Постоя замислено няколко минути зад волана. Какво всъщност се бе случило? Защо бе оставила Бари да замине толкова тъжен и отчаян? Защо не бе надвила себе си и не бе го прегърнала за сбогом? Защо не му каза, че го обича, че се нуждае от него, че ще го чака с нетърпение да се върне?

Срамуваше се от поведението си.

Яркото утринно слънце се отразяваше в лъснатите до блясък — по изключение — витрини на бутика, в боядисаните в червено и розово рамки на вратите и прозорците. За миг Триша притвори очи, заслепена от силната светлина. После отвори вратата и слезе.

„Спринг Стрийт“ беше съвършено безлюдна. Хората в този квартал ставаха значително по-късно от тези в другите части на Манхатън, затова пък си лягаха и доста по-късно от тях — тогава, когато студената бледа луна се потапяше в оловносивите води на Хъдсън ривър.

Тя се приближи бавно до витрината на „Чи-Чи“ — така беше нарекла бутика си Черил, и любопитно заразглежда изложените стоки. Както винаги, и сега се удиви на стилните, елегантни тоалети — пълна противоположност на дрехите, които носеше приятелката ѝ. Нямаше нищо чудно всъщност, тъй като изисканите рокли и костюми никак не биха пасвали на бурния авантюристичен живот, който водеше Черил.

Влезе през една от незаклучените странични врати на къщата, защото бутикът не се отваряше преди единайсет, а собственичката му сигурно още се излежаваше в леглото. Похлопа тихо на входната врата на жилището ѝ.

— Влез! — долетя отвътре.

Триша натисна месинговата дръжка и пристъпи в малкото антре, цялото задръстено от сандъци и кашони.

— Хей, който и да си — продължи отвътре гласът на Черил, — влизай направо. Не мога да те посрещна, защото разопаковам новата стока.

— А не мислиш ли, че може да бъде и „която“? — през смях попита Триша, надничайки в спалнята. — Само мъже ти се въртят в главата!

Срита с крак няколко полуразтворени пакета на пода и си проправи път към леглото.

— А, ти ли си? Не знаех, че ще дойдеш. Нали обеща да се обадиш предварително?

— Имах такова намерение, но не ми остана време — Триша обходи с поглед разхвърляните навсякъде из стаята дрехи, после се взря слисано в изцяло разголения едър бюст на приятелката си. — Господи, какво си облякла?

— Страхотно е, нали? — Черил се завъртя с доволно изражение. — Последен вик на модата! Австрийска селска носия! Момичетата там съвсем официално оставят гърдите си да изскачат над пазвата. Очарователно!

— Не знам какво да ти кажа... Да не би да искаш да ходиш така по улиците?

— В Австрия всички жени ходят така по улиците, агънцето ми, а щом това е прието в добрата стара Европа... — тя вдигна пълничките си ръце нагоре — значи всичко е наред! Не бъди такава досадна моралистка. Нали мъжете също трябва да се порадват на нашите прелести, и бездруго нямат много-много в днешно време подобна възможност! — и като огледа бегло широкия дълъг пуловер на Триша, продължи с възмущение: — Ако и другите жени се обличаха като теб, нямаше да може да се различи кой е мъж и кой жена. А би било много жалко, не мислиш ли?

— Моите уважения към нестихващия ти интерес спрямо другия пол, но не бихме ли могли поне веднъж да говорим за нещо друго?

— Добре де, давай! Само че ела в кухнята, искам да направя по едно кафе.

Триша я последва, препъвайки се в кашоните и като освободи един от затрупаните с мръсни чинии и чаши кухненски столове, седна до масата. Загледа се в несръчните движения на приятелката си, докато тя наля прясна вода в кафе машината, насипа смляно кой знае кога кафе и включи уреда. Долови скритите погледи, които ѝ хвърляше, и вътрешно се усмихна. Черил изгаряше от любопитство и беше въпрос на секунди да го прояви. Така и стана.

— Преди да си започнала да говориш, покажи ми твоя прехвален годежен пръстен — подхвърли тя с привидно безразличие.

Триша протегна напред лявата си ръка и мълчаливо се загледа в искрящия брилянт. Черил подсвирна възхитено през зъби:

— Бог ми е свидетел, че не си преувеличила! Наистина е прекрасен! Също като мъжа, който ти го е подарил. Впрочем, между теб и Бари всичко наред ли е?

Естествено, че не всичко бе наред, защото как иначе би могло да се обясни обстоятелството, че току-що получила този безценен годежен подарък Триша имаше толкова нещастно изражение?

— Ние ще се женим.

— Ще се жените ли? — Черил буквално си глътна езика, а това при нея беше доста рядко явление. Изминаха две-три минути, преди да се съвземе. — Но вие едва вчера се сгодихте?! И вече решихте да се жените! — поклати невярващо глава. — Не е ли малко прибързано?

— Не, не е — отвърна сериозно Триша. — Готова съм да се омъжа за Бари още днес, защото го обичам. Само че изникна един проблем — не можем да постигнем споразумение относно сватбената церемония. Той иска да направим пищна сватба и да поканим целия му род, всичките им приятели, докато аз настоявам за скромен ритуал само със свидетелите, без никакви гости.

— Ооо, не! — изпъшка отчаяно Черил. — Та ти ще бъдеш невероятно красива булка, Триша, нима ще ти даде сърце да ни лишиш от това удоволствие?

Черил много обичаше големите празненства — и особено сватбите. За нея нямаше нищо по-романтично от представата за една

облечена отгоре до долу в бяло младоженка, пристъпваща със сияещо лице под тържествения камбанен звън към амвона. Триша и Бари щяха да бъдат великолепна двойка!

— Да — хладно прекъсна виденията ѝ Триша, — с удоволствие ще ви лиша от тази гледка. Мразя целия този шум, безпорядък и безсмислено суетене. Шоуто за гостите ще бъде изключително на мой гръб. Ти представяш ли си колко уморени и изтощени ще бъдем с Бари след подобно празненство, на което ще се стече половината Ню Йорк? С какво настроение ще тръгнем на сватбеното пътешествие после? Няма ли да ти е жал за мен?

— Е, да, може би си права... — приятелката ѝ съвсем не изглеждаше убедена, но от дълъг опит знаеше, че не може да спори с нея.

Кафето беше готово. Черил изрови от купчината мръсни съдове две чаши, изплакна ги на малката мивка, сложи ги на един поднос заедно с каничката с кафе и една опаковка мляко и отнесе всичко в спалнята.

— Нали няма да ти пречи, ако продължа да разопаковам стоката? — попита тя. — Ще можем пак да си говорим.

Триша се настани на неоправеното легло с чаша в ръка.

— Значи, стигнахме дотам, че ти и Бари не успяхте да се разберете за сватбата и се скарахте — установи Черил, измъквайки от един кашон изискан тъмновиолетов есенен костюм, който погълна цялото ѝ внимание.

— Не става дума само за сватбата — махна с ръка Триша.

Тя винаги се учудваше как Черил съумява, да опази чисти тоалетите за бутика в цялата мръсотия, царяща в жилището ѝ. Навсякъде се въргаляха остатъци от храна, недоизпити чаши с кафе, неизмити съдове и пръснат в безпорядък кремове, лакове, парфюми и лосиони. Въпреки това кашмирените пуловери, копринените блузи и рокли, вълнените и ленени поли поемаха оттук пътя си към витрините, като че ли са били съхранявани в условията на абсолютна стерилна чистота.

— Не само заради сватбата — повтори тя. — На Бари никак не му хареса, че през време на отсъствието му ще се нанесе при теб. Не очаквах да е толкова ревнив!

— Наистина ли ще се нанесеш при мен? — възкликна зарадвано Черил. Сините ѝ очи засияха. — Това е чудесно!

Преди няколко дни бе станало дума за тази възможност, но твърде повърхностно и тя дори вече бе забравила за нея.

— Най-сетне ще мога да си отспя като хората! Нали ще ми помогнеш в магазина? Както знаеш, сутрин аз съм най-лошата продавачка в света.

— Господи, Черил, единадесет часа за теб сутрин ли е?

— Ами че това е посред нощ! С Антонио открихме една нова дискотека, която работи до шест сутринта и ми се иска да се помотая няколко нощи из нея.

Антонио беше един от многото ѝ постоянни приятели.

— Преди обед ще помагаш на Мария — продължи Черил (Мария беше младата испанска продавачка, която отскоро работеше при нея и едва говореше английски, беше толкова схваната и разсеяна, че лазеше по нервите на работодателката си, но пък от друга страна проявяваше завидно усърдие и добра воля да се учи, поради което Черил твърдо бе решила да я задържи), — а освен това ще ѝ покажеш тънкостите на търговията...

— ... от която и понятие си нямам — поклати глава, смеейки се Триша.

— Това изобщо не е вярно!

Триша често беше помагала в бутика, при което изключителната ѝ приветливост, съчетана с красотата и елегантността на движенията ѝ дотолкова омагьосваха клиентите, че дневният оборот чувствително се увеличаваше. Никой не можеше да устои на начина, по който високата стройна манекенка предлагаше някой от изложените модели. При това притежаваше вродено чувство за вкус и винаги знаеше какъв тоалет е най-подходящ за всеки отделен случай.

Черил се надвеси над поредния кашон с бръснарско ножче в ръка, за да среже залепващата лента.

— Каквото и да правиш, го правиш възможно най-добре — отбеляза дълбокомислено тя. — И аз съм много щастлива, че ще поживееш при мен!

Триша остави празната си чаша на пода, изтърколи се по корем на леглото и като се подпря на лакти, започна да наблюдава работата на приятелката си. Така както беше наведена, гърдите ѝ изцяло стърчаха

извън корсажа на бялата ленена блузка, а като се имаха предвид размерите им, гледката беше направо умопомрачителна.

— Наистина Черил, тези австрийски момичета сигурно са доста безсрамни! Сигурна ли си, че се обличат точно по този начин? Струва ми се, че ако се покажеш така на улицата, веднага ще ти се нахвърлят отгоре поне половин дузина мъже!

— Де тоз късмет! — ухили се лукаво Черил.

Ако можеше в този момент Бари да я види отнякъде, сигурно щеше да побеснее! Триша отново се върна мислено към последния им разговор и хубавото ѝ лице се помрачи. Доколко сериозно бе скарването им? Не, не можеше да бъде кой знае колко фатално. Просто имаха различия в мненията, а това с нищо не можеше да накърни любовта им. „И стига вече с тези мрачни мисли!“ — укори се тя.

Скочи живо от леглото и потри длани:

— Значи, решено! Следващите две седмици съм при теб. Откъде да започна? Кога идва Мария? Да отворя ли бутика?

— Хей — хей! По-полека, сърчице мое! Изчерпахме ли вече темата Бари и вашата сватба? — в гласа на Черил се промъкна разочарование. — И кога успя да изпиеш кафето си?

Някакъв шум я накара да извърне глава и да сложи длан зад розовото си ухо. Всичко в нея беше розово и закръглено и излъчваше топлина и майчинска закрила. Може би това беше причината да се облича така екстравагантно, защото в никакъв случай иначе не би могла да изглежда секси.

— Мисля, че Мария дойде. Нима стана единайсет? Трябва ли да ходиш до апартамента си?

Триша поклати глава отрицателно:

— Защо ми е да ходя, щом имам под ръка цял бутик? Като ми потръбва нещо, просто ще го заема от теб!

След което изчезна зад вратата, водеща към магазина и не след дълго Черил я чу да говори с Мария.

Ах, тази Мария! Беше като истинска оловна топка, привързана за крака ѝ! Дано през следващите две седмици гледа внимателно в ръцете на Триша, за да понаучи нещо. Макар Черил да се съмняваше, не това е в границите на възможностите ѝ, тъй като испанката притежаваше рядко неуслужлива памет. Колко пъти досега я бе изкарвала от кожата ѝ по подобни поводи! Стотици пъти ѝ бе повтаряла:

— Искай от клиентите — особено когато са богати — да ти казват имената си, и после си ги записвай!

— А как да разбере кои са богати? — питаше добросърдечно всеки път дребната женица.

— Който купува при нас, със сигурност е богат. Затова си отбелязвай всички имена. Всички, разбра ли?

Черил въздъхна. Със силно заваления си испански акцент Мария изобщо не можеше да произнася американските имена — те ѝ се струаха еднакви. Но тъй като беше толкова трогателно наивна, човек просто не можеше да ѝ се сърди...

[1] Един от най-едриите диаманти в света, собственост на Английската Корона. — Б.пр. ↑

[2] Много реномиран нюйоркски универсален магазин. — Б.пр. ↑

II

Бари уморено се отпусна на задната седалка в таксито и затвори очи. Минаваше десет часа вечерта. През целия ден двамата с Теди имаха изтощителни преговори с японски бизнесмени и търговци, но това не му бе попречило в мислите си да бъде при Триша, в просторния апартамент на Сентръл Парк, и най-вече — в хладната прегръдка на леглото заедно с любимото момиче. Какво не би дал само и само мечтата му да се превърне в реалност! Вместо това обаче му предстоеше една мъчителна среща с майка му, на която той трябваше да ѝ разкаже всичко за Триша, за годежа и за категоричната ѝ съпротива срещу пищната брачна церемония, обичайна за средите, в които се движеха членовете на семейство Силвърстоун. В сравнение с нея опитните и ловки японски търговци изглеждаха като невинни ангелчета.

Ванеса Силвърстоун твърде рано бе останала вдовица — но много богата вдовица. През целия си живот след раждането на Бари се бе опитвала да задоволява нуждата му от крепка бащина десница и до голяма степен бе успяла. Съчетаваше в себе си железния характер на строг родител с детинското упорство на малко момиче. Често се обличаше и като момиче — с леки светли рокли, разноцветни шалчета и шлейфове и ефирни широкополи шапки. Носеше много бижута — естествено, истински, които обаче на фона на останалата част от тоалетите ѝ не изглеждаха такива. Бари съзнаваше, че облеклото ѝ е определено безвкусно, но какво от това? Тя му беше майка и той я обичаше такава, каквата бе.

Но обичаше и Триша! Как трябваше да постъпи в случая, за да не нарани нито една от двете? Ето кое беше най-трудното в момента.

* * *

За майка му щеше да бъде истински шок да научи, че единственият ѝ син ще се бракосъчетае едва ли не тайно, че няма да има тържествен църковен ритуал, последван от грандиозно празненство със стотици гости, облечени в розови рокли шаферки, безчет сватбени подаръци и булчински букети...

— Спри! — извика внезапно Бари и почука на стъклената преграда, отделяща го от шофьора. — Има ли тук някъде наблизно магазин за цветя?

Мъжът помисли малко, после кимна утвърдително.

— Добре, карай натам, а след това — към „Палмето авеню“.

Без малко да отиде при майка си без цветя! Добре, че се сети в последния момент.

В магазина той не само купи огромен букет червени рози, но поръча и да изпратят също такъв букет в Ню Йорк за Триша, който тя щеше да получи в бутика на Черил. Поздрави се вътрешно за този жест, с който показваше, че се опитва да превъзмогне предубеждението си към приятелката на годеницата си. Какво пък — щом двете са чак толкова неразделни, по-добре е да се помъчи да приеме нещата такива, каквито са. В края на краищата Триша имаше право. Не можеше да иска от нея да живее под стъклен похлупак, докато го няма! За предпочитане беше да се довери на разума и чувствата ѝ.

Върна се в таксито с цветята и докато пътуваха към Бевърли Хилс, се замисли дали ще има възможност тази вечер да позвъни на Триша. Копнееше да чуе гласа ѝ, да се увери, че тя още го обича и че го чака.

Майка му живееше от много години в най-люксовия, най-елегантния и най-прочут квартал на Лос Анжелис. Тя се чувстваше много добре в обкръжението на толкова много филмови звезди, които често я канеха на приемите си и с удоволствие приемаха да бъдат почетни гости на нейните. Начинът ѝ на живот — младежки, наивен дори, необременен от сериозни неприятности, както и стилът ѝ на обличане в любимата ѝ розова гама сами по себе си я правеха забележителност в този иначе пренаселен със забележителности малък и сравнително затворен свят на елита.

Бари застана пред високата желязна портална врата и натисна бутона на звънеца. Някъде далеч във вътрешността на къщата се разля

мелодичен камбанен звън, последван от тънък кучешки лай. Той чу жуженето на включилата се автоматично телевизионна камера, невидима сред зелените листа на пълзящите растения по арката над главата му, и в следващия миг резето на вратата щракна. Натисна дръжката и влезе в двора.

Насреща му по градинската алея се зададе Ванеса Силвърстоун, придружена от два сребристосиви пудела с розови панделки около вратовете. Бари почти беше забравил за тяхното съществуване — толкова рядко напоследък бе имал възможност да се връща къщи.

С радостен лай двете кученца доприпкаха до него и възбудено заподскачаха от двете му страни. Той помилва къдравите им главички и махна на майка си, която се спря на алеята да го дочака. Косите ѝ междувременно бяха добили цвета на козината на малките ѝ любимци; тя приближаваше седемдесетте.

Не след дълго двамата вече седяха в розовия ѝ салон в стил Луи XV-ти с по чаша шери и Бари надълго и нашироко разказваше на майка си за Триша и за намерението си да се ожени в най-скоро време за нея.

— Вместо да ми я описваш — прекъсна го по едно време Ванеса, — по-добре ми покажи нейна снимка. Не може да се разчита на обективност от страна на един влюбен мъж. Ако те слуша човек, тя е по-хубава от Венера и Афродита, взети заедно! Е? Надявам се, че носиш снимки на тази неземна красавица.

Той се плесна изненадано по челото и я изглежда глупаво. Беше оставил малкото албумче с лика на годеницата си на нощното шкафче в спалнята. Канеше се да го сложи във вътрешния джоб на самото си, но в бързината бе пропуснал.

— Забравил си ги — установи делово майка му. — Типично в твой стил. Е добре, кажи ми с две думи какво представлява.

— Неописуемо красива, мамо! Очите ѝ са зелени. Господи, какво говоря! Те са като тюркоази, или по-скоро не — сияят в мека резеда, изпъстрени тук-там със златиста охра, искрящи като... като...

— Ясно, има зелени очи. А какъв цвят са косите ѝ? Истинският, ако изобщо си го виждал?

— Но, мамо! — Бари кръстоса дългите си крака, при което филигранно резбованите крачка на бароковото кресло застрашително проскърцаха, предизвиквайки страхливите погледи на сгушените от

двете му страни пуделчета. — В Триша всичко е истинско! Тя има разкошни дълги коси, истински водопад от разтопено злато и коприна, който пада от главата на раменете ѝ в неподражаеми вълни...

— Значи, руса. Не е лошо. Ще подхожда на тъмната ти коса.

— Не, не! Не може да се каже, че е просто руса. По-скоро — златна, блещукаща като слънчев лъч в сребристо огледало...

— Стига, Бари, това ми е достатъчно.

— Триша не може да бъде описана с думи! Трябва да я видиш и тогава ще се убедиш, че съм прав!

— Добре, добре. И искаш да се ожениш за нея колкото се може по-скоро, така ли? С какво време разполагам, за да организирам сватбата?

Ето го фаталният въпрос!

Той нервно започна да върти чашата между пръстите си и отмести поглед. Едно от пуделчетата доверчиво сложи влажната си муцунка на върха на обувката му и го загледа с черните си, кръгли като копчета очички. Бари се приведе напред и го почеса зад ушите.

— Бари, чуваш ли ме?

Рано или късно Ванеса трябваше да узнае истината. Той изправи гръб, облегна се удобно в креслото и като се взря в сиво-сините ѝ очи, заговори бавно:

— Налага се да те разочаровам, мамо. Няма да организираш никаква сватба. Триша иска една... съвсем скромна брачна церемония... без никакви гости... Само тя и аз. Опитах се да я разубедея, но не ми се удаде.

Майка му седеше безмълвно, скръстила ръце в скута си.

— Мамо! — гласът му прозвуча жално. — Не можеш ли да ме разбереш? Обичам тази жена, готов съм да направя всичко за нея, всичко! Виждаш ли, Триша е модерна млада девойка, тя не държи много-много на традициите и затова... с две думи, няма да има голяма сватба! Съжалявам, мамо.

— Ммм даа — проточи Ванеса Силвърстоун, изправяйки тесните си рамена, — щом като така сте решили, нищо не може да се направи. Ти си зрял мъж Бари, и би трябвало да знаеш какво вършиш. Надявам се, че това момиче, тази Триша е подходящата жена за теб.

— Тя е такава, мамо! Единствено тя!

Бари ѝ беше безкрайно благодарен, че не направи сцена. Знаеше, че от години наред майка му бе чакала с нетърпение неговата сватба, предчувствайки удоволствието да блесне с организаторския си талант пред всички роднини и познати.

— Значи ще мога да се запозная с твоята Триша едва тогава, когато тя стане вече мисис Силвърстоун?

Спокойствието ѝ беше направо поразително. Ако беше малко помнителен, той щеше да се усъмни, че зад него се крие нещо друго, нещо, което по-точно съответстваше на действената натура на Ванеса, и то беше моментално оформилото се решение незабавно да замине за Ню Йорк и да се срещне с Триша. Инкогнито и без негово знание.

Явно момчето ѝ беше толкова влюбено, че бе изгубило здравия си разум. Ако годеницата му наистина е толкова прекрасна, както я описва — то тогава моля, нека се оженят както им се харесва. Но ако не — ще има да взема. Тя има само един син, който заслужава да получи достойна съпруга.

— Да, изглежда ще видиш малката, чак когато...

— Но тя малка ли е?

— Дали е малка? Ами... всъщност не знам. Просто я наричам така, защото ми се струва толкова безпомощна... — смути се Бари.

— Подари ли ѝ за годеща пръстена, който взе миналия път?

— Разбира се. Преди това го дадох за преработка, защото Триша не харесва жълтия цвят на златото. И трябва да ти кажа, че бялото злато стои приказно на пръста ѝ. Тя има такива съвършено изваяни пръсти — дълги, тънки и чувствителни...

— Стига, Бари!

Ванеса Силвърстоун стана от мястото си, последвана веднага от двата пудела. Бари усети през тънката кожа на обувката си колко затоплени бяха пръстите на крака му от влажната кучешка муцунка и развеселен, леко ги размърда. След това се изправи и прегърна майка си.

— Благодаря ти, мамо — прошепна в ухото ѝ. — Знаех, че ще ме разбереш.

От нея се излъчваше старомодно ухание на лавандула и цялото ѝ тяло беше някак крехко, като че ли държеше в ръцете си порцеланова кукла. Но Бари знаеше, че сърцето ѝ си беше останало все така младо и чувствително. Онова, което не знаеше обаче, беше обстоятелството,

че зад външната привидно закостеняла викторианска обвивка се криеше една решителна, целеустремена и напълно съвременна личност.

— Колко време ще останеш в Ел Ей? — попита го тя, когато ръка за ръка напускаха малкия салон.

— Две седмици, но дневният ми график е изцяло запълнен: среща след среща, конференция след конференция. Няма да имам никак свободно време.

— Толкова по-добре — отвърна бързо майка му, — защото иначе щеше да те дразни отсъствието ми. Утре отлитам за Сан Диего. Леля ти Меги празнува осемдесетия си рожден ден и аз съм поканена.

Погледна го изпитателно за миг, после сведе очи. Добре, че Бари не се интересувахе кой знае колко от роднините си, иначе щеше да знае, че леля му Меги бе починала преди около пет годни. Не беше свикнала да лъже хладнокръвно, затова малко се изчерви. Но все пак ставаше дума за щастието на единствения ѝ син, това бе достатъчно оправдание за всичко! А леля Меги сигурно щеше да ѝ прости, мир на праха ѝ.

— Ооо, така ли? — разочаровано произнесе той. — Мога ли поне да живея тук през тези две седмици?

— Глупаво момче, ами че нали това е домът ти! Естествено, че ще живееш тук!

— А кучетата? Ще ги вземеш ли при леля Меги?

— Ще ги взема със себе си.

Но не при леля Меги! — допълни мислено тя. — Ще ги заведе в „Астор“.

Винаги когато отиваше в Ню Йорк, отсядаше в хотел „Астор“. Там добре я познаваха и освен това приемаха без уговорки двамата ѝ рунтави любимци, които в повечето случаи се държаха доста възпитано.

— Значи с теб се виждаме за последен път преди сватбата ми? — обади се гузната му съвест.

Ситуацията наистина беше много нелепа. Майка му все още не познаваше момичето, за което се бе сгодил, и дори нямаше да го види преди сватбата! Кой би могъл да предположи такова развитие на нещата?!

— Да — отвърна Ванеса — освен ако твоята любима не размисли и не промени решението си. Тогава ще отпразнуваме такава пищна сватба, за каквата винаги съм си мечтала!

— Мамо, моля те!

— Добре, добре. Един последен въпрос, преди да отида да си легна: защо Триша не дойде с теб в Лос Анджелис?

— Защото няма време.

— Как така? Не ми ли каза преди малко, че е изоставила професията си? Което впрочем ми се струва твърде необичайно за едно модерно младо момиче. Не беше ли добра като модел?

— Триша ли? — възмути се Бари. — Та тя направи главозамайваща кариера като топмодел! Пред нея се разкриваха невероятни перспективи!

— И тя се отказа от всичко това заради теб?

Той мълчаливо кимна.

„Значи наистина много го обича“ — помисли си Ванеса. Не бяха много младите жени в Америка, които биха зарязали кариерата си заради един мъж. С това Триша спечели много голяма червена точка в сърцето на старата жена.

— А сега, да не би да те чака в твоя студен апартамент в Сентъл Парк?

— Студен ли? Намираш, че апартаментът ми е студен?

— Е, не в смисъл на неотоплен, моето момче. Просто за мен всичките ти бели стоманени тръбни мебели, прозорците без пердета и преди всичко чудовищната стерилност на жилището ти ми действат твърде неуютно — това имам предвид, като казвам студен.

Бари я гледаше изненадан. Нима в нейно лице Триша имаше съюзник? Тя също не се чувстваше уютно в дома му.

— Въпрос на вкус — измърмори той тихо. — Що се отнася до Триша, тя ще живее през време на отсъствието ми при една своя приятелка в Сохо. Казва се Черил и е много чаровна.

„Чаровна ли? — изскърца със зъби вътрешно. — Лъжец безподобен! Черил е всичко друго, но не и чаровна в моите очи. Дяволите да я вземат!“

— В Сохо ли, казваш? Къде по-точно?

— Мамо, толкова ли е важно това?

— Разбира се, че е важно, момчето ми! Всичко, което е свързано с бъдещата ти жена, е важно за мен!

— Черил има бутик за модно облекло на „Спринг Стрийт“ в Сохо — неохотно обясни Бари. — През тези две седмици Триша ще ѝ помага в магазина.

— Много мило от нейна страна! Знаеш ли, тя започва все повече да ми харесва.

— Триша е направо съвършена! — просия лицето му отново.

— Нека да не преувеличаваме, синко.

Тя се загледа замислено в пуделите, които лежаха пред прага на спалнята ѝ. Бутик на „Спринг Стрийт“ в Сохо — беше ли достатъчно това? Едва ли — там имаше няколко дузини модни бутици. Трябваше ѝ името му.

— Знаеш ли как се казва бутикът?

— Има ли някакво значение?

— Не говори така, миличък! Името на един бутик винаги е от значение.

— Да не би да се каниш да пазаруваш в него? — засмя се Бари.

Известно му беше, че Ванеса с голяма охота обикаля модните магазини за облекло, макар че в последно време се задоволяваше с тези по „Родео Драйв“. Вече ѝ се струваше прекалено уморително да пътува из целия свят заради гардероба си.

— Но нали все някога ще отида пак в Ню Йорк. Любопитна съм да го разгледам, а няма да знам как да го намеря.

— Казва се „Чи-Чи“ и със сигурност няма да ти допадне, както можеш да се досетиш от названието му.

Той я целуна за лека нощ по челото и се отдалечи към стаята си.

— Ще разберем това много скоро — усмихна се съзаклятнически Ванеса на пуделчетата и отвори вратата на спалнята си.

* * *

Бари уморено се просна на леглото в старата си стая и се замисли. В Калифорния беше полунощ — значи на Източното крайбрежие, в Ню Йорк сега е три сутринта. Дали да позвъни на Триша? И къде да я потърси — в неговия апартамент или при Черил?

Не направи нито едното нито другото. Очите му натежаха и с голямо усилие успя да свали дрехите си. Нямаше сили дори да се завие и заспа от изтощение гол върху покривката.

* * *

В същото това време Триша навличаше нощницата си в спалнята на Черил, прозявайки се толкова сърцераздирателно, че можеха да се видят дори сливиците ѝ. А приятелката ѝ — гола, както я е майка родила — подскачаше възбудено край нея и непрекъснато повтаряше:

— Не беше ли това една наистина луда вечер, а, кажи! Не беше ли луда вечер! И как фантастично танцуваше Виктор! Как фантастично танцуваше само!

Затворила очи, Триша се мъчеше опипом да се добере до леглото сред цялата неразбория в помещението.

— Моля те, Черил! Много те моля! Идвай в леглото или върви в банята, или се пръждосвай някъде, но само си затвори устата! Не си ли изморена?

— По това време?! — Черил опита една стъпка от куикстепа, подскачайки при това толкова темпераментно във въздуха, че пълните ѝ розови гърди се разлюляха буйно като гъсто ягодово желе. — Нощем никога! Господи — продължи през смях — как се забавлявах! Всички мъже бяха пощурели по нас двете! Наистина беше страхотно!

Триша придърпа завивката до брадичката си и кимна отнесено. За нищо на света не би отворила повече очите си.

— Как можеш да си лягаш толкова рано? — възмутено извика Черил — Много си досадна, Триша! Истинска монахиня!

Тя се опита да издърпа завивката ѝ, но Триша се вкопчи здраво в нея и не я изпусна. Тогава Черил смени тактиката:

— Искаш ли чаша мляко?

Не получи никакъв отговор от събеседницата си, защото последната вече спеше. Това обаче не я отчая. Отиде в кухнята, напълни две чаши с мляко от хладилника и връщайки се в спалнята, изкрещя с всичка сила:

— Триша, ставай! Бари е тук!

— Бари? — Триша скочи като ужилена. — Къде е?

— Хвана се! Хвана се! Няма никакъв Бари! Само искам да те разсъня, за да си говорим.

— Ооо, така ли?! Знаеш ли, че ми идва да те убия! — лицето ѝ се зачерви от гняв. — Ти си най-безотговорната личност в Съединените щати! Тъй хубаво бях заспала! Я ми подай млякото.

Грабна една от пълните чаши и я изпразни на един дъх.

Черил се ухили:

— Видя ли? Знаех си, че си жадна. Не заспивай, сърчице мое, вечерта беше толкова хубава! Нека да си поговорим малко.

— За какво искаш да говорим? — сърдито измърмори Триша.

— Ами например за това, че заблудихме нашите обожатели и не им разкрихме истинските си имена!

— Много важно!

— Важно е, разбира се! От доста време насам вече не издавам на непознати името и телефона си, иначе няма отърване от тях. Какво ще кажеш, ако се обръщаме една към друга със „скъпа“? Поне когато сме в някое заведение. Съгласна ли си, скъпа?

— Върви по дяволите с твоята „скъпа“! — ядоса се Триша. — Искам да спя!

И тя се хвърли по корем на леглото, зави се презглава и изръмжа като разгневена лъвица.

Това помогна. Макар и неохотно, най-сетне Черил я остави на мира и се понесе в неизвестна посока.

III

На сутринта ролите се размениха. Рано-рано Триша влезе в спалнята с чаша димящо кафе и отметна завивката на приятелката си. Ефектът от това действие беше повече от нищожен. Черил изобщо не помръдна. Тогава Триша я издърпа от леглото и я провлачи по килима — отново без никакъв успех. Голото сочно тяло остана да лежи долу в същото положение, в което го остави. Нищо не бе в състояние да наруши безметежния сън на Черил.

Обезсърчена, Триша се отказа от безплодните си усилия и отиде в бутика. Започна да разглежда изложените стоки, опитваше се да запомни цените им. Тъкмо се канеше да сложи табелка „Отворено“, когато някой похлопа тихо по стъклата на витрината.

Тя отвори вратата и надникна. Отпред стоеше един младеж, чието лице почти изцяло бе скрито зад огромен букет от рози. „Бари!“ — беше първата й мисъл. Само той можеше да й праща цветя. Значи, не й се сърдеше!

Ами ако розите бяха за Черил? Триша смръщи чело и покани момчето да се приближи.

— Триша Брадлинг? — попита то и получило потвърдително кимване и й предаде разкошния букет. — Моля, подпишете квитанцията за доставка.

Тя подписа, измъкна от джоба си няколко дребни монети и му ги подаде. Нямаше търпение да разкъса целофана и да види какво пише на малката картичка между стръковете.

„Триша, сърце мое, не ми се сърди!
С обич:

Бари.“

Да му се сърди ли? Как би могла? Прегърна с две ръце розите и затанцува из магазина, пияна от щастие. Така я завари и Мария,

продавачката на Черил.

— Ела насам, Мария! — извика ѝ Триша. — Виждала ли си някога по-прекрасни рози? От годеника ми са. Той е най-милият и внимателен човек на света!

— А къде е той?

— В Лос Анжелис, Мария, но след две седмици се връща.

* * *

През целия ден Триша безуспешно се опитваше да избере телефонния номер, който ѝ бе оставил Бари, за да му благодари за цветята. Но в къщата на майка му никой не вдигаше слушалката.

Защото по същото това време Ванеса Силвърстоун се намираше в самолет на „Пан Американ“, с двата пудела под креслото си, на път за Ню Йорк, а Бари водеше изтощителни преговори с японските си контрагенти, и който късно вечерта след единайсет се прибра в дома на майка си, просто заспа на канапето, където бе приседнал за миг да си откъхне.

Макар, че Черил употреби цялото си красноречие, не ѝ се удаде да придума приятелката си да излезе с нея.

— Нямам настроение — упорито повтаряше Триша.

— Но защо? Снощи ни беше толкова хубаво!

— Да, наистина беше хубаво, но това ще ми стигне за известно време. Всички други мъже, освен Бари ми се струват отегчителни. Не желая да виждам никого.

— Това е подло от твоя страна! Нима искаш да ме оставиш да изляза сама?

— А защо не си останеш вкъщи? Трябва ли всяка вечер да се мъкнеш по баровете, Черил?

— Що за въпрос! Разбира се, че трябва! Няма да взема да си легна в десет часа, я!

— Единадесет. Минава единадесет.

— Десет, единадесет — все едно. Върви тогава, върви да спиш! Откакто се запозна с Бари, си станала непоносима. Представям си ви двамата, след като се ожените — всяка вечер, седнали на канапето с по чаша вино, ще си държите влюбено ръчичките и ще зяпате телевизора.

Пфу! — Черил се потърси от погнуса. — И това да се случи точно с теб — едно от най-хубавите момичета в Ню Йорк! Не ми го побира главата!

— Как да те разбирам — според теб хубавите момичета нямат ли право да се влюбят в някой мъж? Нямат ли право да водят нормален семеен живот?

Триша сплиташе дългите си руси коси в две плитки странично на главата си, докато спокойно отбиваше атаките на приятелката си.

— Прави каквото искаш, скъпа — изсумтя Черил вече от прага на банята, накъдето се бе запътила. — А пък аз сега ще си боядисам косата руса като твоята. Как намираш новите ми зелени контактни лещи?

Доставяше ѝ невероятно удоволствие непрекъснато да променя външността си. Един ден беше руса, друг ден — червенокоса, а на следващия — кестенява, после черна. Откакто цветните контактни лещи излязоха на мода в Ню Йорк, сините ѝ очи много рядко демонстрираха естествения си цвят. Триша намираше манията ѝ за идиотска, но се забавляваше от разнообразните ѝ хрумвания, които често избиваха в комична безвкусица. Но такава си беше приятелката ѝ — без обичайния си маскарад се чувстваше гола (макар, че между впрочем гола тя се чувстваше изключително добре).

— Добре, изненадай ме с нещо ново — отвърна Триша.

Отново се опитваше да избере номера на Бари в Лос Анжелис, но спря преди последната цифра. Сети се, че майка му е възрастна дама и сигурно ще се стресне от късния телефонен звън. Замислено постави слушалката на мястото ѝ. Дано утре имаше повече късмет. А може и Бари да ѝ позвъни по някое време.

Почти беше задрямала, когато Черил се върна в стаята. Погледна я и не повярва на очите си.

Яркожълто боядисаните коси на Черил падаха в артистичен безпорядък по челото, раменете и гърба ѝ. Лицето ѝ бе покрито с дебел пласт мъртвешко бледа пудра, устните — с яркочервено червило, а миглите — с тъмнозелени сенки, под които надничаха изумруденозелени очи. Облечена бе в черно, напръскано с бели петна дълго до глезените кимоно, а на краката си носеше чифт грубо издялано от дърво холандско сабо.

Триша не можа да се въздържи и избухна в смях, хвърли се на възглавницата и зарита с крака, сочейки с пръст към сабото:

— Супер! Ти си ненормална! Напълно откачена! Къде си тръгнала с тези циркаджийски обувки?

— Утре ще ти разкажа, скъпа — отвърна с достойнство Черил.
— А ти по-добре си лягай вече. Сънчо отдавна пожела „лека нощ“ на послушните момиченца.

След което изчезна.

* * *

Третият ден по нищо не се различаваше от предишните два. До обяд Черил не беше в състояние да даде каквито и да било признаци на живот. Триша и Мария обслужваха клиентите в бутика. В ранния следобед донесоха огромен букет от алабастровобели рози. На картичката Бари бе написал:

„Триша, сърце мое, обичам те! Копнея за теб! Щом се върна, веднага ще се оженим — така, както ти искаш!!!“

Последните думи бяха дебело подчертани.

Триша засия и разцелува малката бяла хартийка. Разви букета и разпиля разкошните бели рози в кокетни вазички навсякъде из бутика. Ароматът им изпълни неголямото помещение. Постоянните клиентки на „Чи-Чи“ развеселено се питаха дали последният любовник на Черил не е търговец на цветя.

Черил се появи към два часа с тъмни очила, дрезгав глас и предложение към Триша да отидат да похапнат в близката пицария „Роберто“.

— Мария, ти ще имаш грижата за магазина! — заповяда строго тя на продавачката и по-тихо допълни — Господи, миналата нощ беше малко тежичка.

Триша се опита да каже нещо, но тя побърза да я хване под ръка и продължи.

— Моля те, не ми говори! Главата ми ще се пръсне при първия по-силен звук.

— Толкова ли е лошо? — подчертано тихо попита Триша.

— Не, два пъти повече, скъпа?

— Няма ли да престанеш с това глупаво „скъпа“?

— В момента с нищо не мога да преставам, скъпа.

Обядът на Черил в „Роберто“ се състоеше от една кана червено вино, ефектът, от което бе направа поразителен — тя се съживи, започна да говори и да се смее, изобщо навлезе в блестящата си обичайна форма. Триша се зарази от веселото ѝ настроение и склони двете да си поръчат още една. След като я изпиха, леко олюлявайки се и в най-добро разположение на духа се отправиха обратно към бутика. Черил се бе хванала с две ръце за ръката на приятелката си и възбудено и разказваше за среднощните си приключения, когато един ярък слънчев лъч се отрази в големия брилянт на годежния пръстен и я заслепи. Тя притвори за миг очи, после се втренчи с възхищение в него и страхопочтително каза:

— Невероятен е. Как ли се чувства човек с него?

Триша се засмя весело.

— Поноси го малко ѝ ще разбереш.

— Наистина ли? Разрешаваш ли ми?

— Моля! На кой пръст искаш да ти го сложа?

Черил разпери пръсти и ги заоглежда.

— Все едно ми е. Сложи го там, където ще ми е по мярка.

— Добре, тогава избирам този — и тя нахлузи пръстена на кутрето на лявата ѝ ръка, защото и без това другите бяха прекалено дебели за него. — Е, как се чувстваш сега?

— Много по-богата — отвърна приятелката ѝ след известен размисъл. — Просто усещам колко много нули витаят наоколо.

Двете се хванаха отново под ръка и клатушкайки се, продължиха пътя си. На всеки два-три метра Черил спираше, за да се полюбува на скъпоценния пръстен. При това си тананикаше някаква мелодийка под носа, размахвайки наляво-надясно като диригентска палка пръста с него. Изведнъж нещо ѝ хрумна и тя извика:

— Спомняш ли си песента на Мерлин Монро? — разтърси глава и с пълен глас запя: — „Диамантите са най-добрите приятели на момичетата...“

— Млъкни! — изпъшка ѝ уплашено Триша. — Искаш да ни арестуват за нарушаване на реда ли? Какво си се развивала посред бял ден! Хората се обръщат след нас! Като се приберем вкъщи, можеш да пееш, колкото си искаш.

* * *

Предния ден след обяд Ванеса Силвърстоун се бе приземила на летище „Кенеди“, бе взела такси до хотел „Астор“ и си бе починала няколко часа. В минали години тя бе чест гост на хотела и там всички я познаваха. Бари предпочиташе Източното крайбрежие пред Западното, затова преди четири години се бе установил в Ню Йорк, а тя обичаше да го навестява през месец-два. Напоследък бе разредила посещенията си, но веднъж озовала се отново в истеричния хаос на многомилионния мегаполис, я завладяха флуидите на човешкото гъмжило. Нае една от хотелските лимузини и се спусна по Пето Авеню и Бродуей, отби се да разгледа какво ново има в „Бергдорф Гудман“, „Мейси“ и „Блумингдейл“^[1] и се върна доволна, натоварена с безчет покупки, в елегантната си хотелска сюита^[2].

Решила бе да остави посещението си в Сохо за следващия ден. Искаше да бъде бодра и свежа, за да може с ясен разсъдък да прецени жената, която бе омагьосала нейния син. Поръча си лека вечеря в стаята и докато келнерът сервираше на ниската масичка пред телевизора, се обърна към него:

— Откога Сохо се е превърнал в жилищен квартал? Мислех, че там има само фабрични халета.

— Отдавна вече не е така, милейди — отвърна вежливо той. — Искам да кажа, халетата са още там, но са реконструирани и са наети от артисти, художници, архитекти, богати борсови посредници и рекламни агенти за жилища и ателиета. Простосмъртните не могат да си позволят дори да припарят там, всичко е изключително луксозно, особено наемите и цените в магазините.

— Нима има и магазини там? — продължи хитро да подпитва Ванеса.

— О, да, уважаема госпожо! Най-екстравагантните бутици за мъжка и дамска мода се намират в Сохо! Най-модните ресторанти,

барове и дискотеки — също. В универсалните магазини има и от пиле мляко!

— Благодаря.

Беше научила достатъчно. Освободи келнера и довърши вечерята си.

* * *

На следващата сутрин Ванеса стана рано и се облече особено внимателно. По изключение избра светлосива рокля (в нейните очи това беше нещо като маскировка), но не можа да преглътне пълната липса на розов цвят, затова сложи на главата си миниатюрна шапчица с любимия си десен. Не отиде чак дотам да смени копринените розови панделки на пуделите с някакви други в различен цвят. Не можеше да направи такъв компромис, дори и заради годеницата на Бари.

Еlegantната сребриста лимузина с емблемата на „Астор“ се плъзна безшумно по претъпкания с коли булевард по посока на Сохо. Скоро след това спря пред витрината на „Чи-Чи“.

Първото нещо, което забеляза при влизането си в бутика, бе огромното количество великолепни бели рози, аранжирани с много вкус из цялото помещение. Второто, което я изненада, бяха солените цени. Тя бе свикнала със скъпите бутици в Лос Анджелис, но нито един от тези по „Родео Драйв“ не можеше да съперничи в това отношение на „Чи-Чи“. Едва накрая забеляза дребната фигурка на продавачката зад щанда.

— Вие собственичката ли сте, или продавачката? — енергично се обърна Ванеса към нея.

Мария кимна плахо, което не внесе никаква яснота по въпроса. Възрастната дама се почеса замислено по брадичката с палеца и показалеца на дясната си ръка.

— Как се казвате? — опита отново да влезе в словесен контакт тя.

— Мария.

— Аха — Ванеса си отдъхна, значи не беше Триша. — Сама ли работите тук?

— Не... не... — запелтечи девойката, — по-късно... помагат... всички!...

— Кога по-късно? — почука по стъклото на обсипания с брилянти златен часовник мисис Силвърстоун.

— Много бързо... веднага бързо... — поразрови оскъдните си резерви от испано-английска лексика смутената Мария.

— Много добре. Ще почакам.

Ванеса се разходи между изложените дрехи и за свое учудване откри, че има неща, които много ѝ допадат. Дали не беше време да смени основно гардероба си? Да прибави малко синьо и бяло в тоалетите си... или пък зелено в комбинация с яркочервено? Толкова уморително беше да се обикалят магазините за дрехи! Виж, ако имаше някой да се заеме с тази работа вместо нея, една мила и отзивчива снаха например...

Внезапно единият от пуделите се стрелна между рафтовете и се върна със стрък бяла роза в зъбите си, който остави пред краката ѝ.

— Типси! — скара му се тя. — Какво ти става? Защо мъкнеш цветето?

Наведе се, за да го вдигне, но в това време другият пудел с весел лай се нахвърли върху него и тържествуващ отвлече плячката си надалече.

— Но какво е това? — слиса се Ванеса. — Веднага, тук! Легни!

Нито той обаче, нито другарчето му имаха намерение да ѝ се подчинят. Бяха успели да открият по писалището на Черил издаващи интригуваща миризма предмети и се заеха подробно да ги изследват, после се втурнаха да душат килима и нахвърляните тук-там по пода парчета обработена леопардова кожа. Нямаше и следа от доброто им възпитание.

— Не мога да ги позная! — оплака се мисис Силвърстоун на нищо неразбиращата Мария. — Обикновено разбират от една дума. Невероятно! Не знам какво им става сега!

Запъти се ядосано към едното от животинките, което бе захапало падналата роза и толкова силно разтърсваше глава, че листенцата на цветето се посипаха навсякъде околоръст. В този момент входната врата се отвори и вътре влязоха прегърнати две млади девойки.

— Ето шефката! — зарадвано обяви Мария и посочи към Триша и Черил, чиито лица бяха зачервени от несдържан смях и от изпитото

„Кианти“.

Ванеса мигновено наостри вниманието си. Интересно! Значи това бяха двете приятелки? Но коя беше Триша и коя — Черил? В коя от девойките пред, нея се беше влюбил Бари? Ако се съди по описанието му — сигурно в по-високата и много стройна красавица с дълги платиненоруси коси и осанка, излъчваща аристократично достойнство. Опита се да надникне в очите ѝ — да, наистина бяха прекрасно оформени, малко косо разположени зелени очи. Нямаше съмнение, това бе Триша. Приблужи се до нея и прикрито огледа ръцете ѝ. Годешният пръстен на Бари го нямаше там!

Премести поглед към другото момиче и трепна — пръстенът блестеше на лявата му ръка. Значи, тази беше. „Колко изкривени могат да бъдат представите на влюбения!“ — разочаровано си помисли Ванеса. Това ли наперено създание имало нужда от закрила и опора?! С мъка потисна обзелото я раздражение и преглътна една язвителна забележка.

Момичето, което трябваше да бъде Триша, тихо заговори нещо с Мария, а другото, по-красивото, измъкна отнякъде две бучки захар и усмихнато примами двете кученца. Те игриво завъртяха опашчици и заприпкаха към нея.

— Очарователни са! — обърна се то към Ванеса. — Успяхте ли да разгледате асортимента ни, милейди? Имате ли нужда от помощ?

— Доста хубави неща предлагате, но са много скъпи. Имам намерение да попълня гардероба си, затова съм дошла при вас. Ще се поогледам — сега и през следващите десетина дни.

Триша имаше намерение да продължи разговора си с приятната възрастна дама, но в това време се приближи Черил и зашепна на ухото ѝ:

— Какво ще кажеш за глътка шампанско като капак? За да не губим тренинг. Мария ще се оправя тук, а ние ще минем отзад.

— Имаме клиентка, Черил — укорително прошепна в отговор Триша.

Черил се извърна към старата дама и с чаровна непринуденост издекламира:

— Многоуважаема госпожо нова клиентка, ще позволите ли да ви поканим на чаша шампанско в личните ни покои?

Триша се ужаси при мисълта, че дамата може да види безпорядъка в стаята на приятелката ѝ, но преди да успее да формулира възраженията си, Ванеса и Черил вече се насочваха към задната врата, следвани от пуделите. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да ги настигне.

На Черил и през ум не ѝ минаваше, че някой може да не одобри вида на жилището ѝ. Ванеса пък от своя страна видя в тази покана възможност да се запознае по-отблизо с бъдещата си снаха. Що се отнася до кученцата, те се почувстваха на седмото небе в хаоса от кутии, кашони, амбалажна хартия и полиетиленови опаковки и ревностно се заеха да душат с влажните си муцунки и да разкъсват на парченца всичко, което се изпречеше на пътя им. А то никак не беше малко.

През следващите няколко часа Ванеса Силвърстоун изпадаше от едно шоково състояние в друго.

Леко пийналата домакиня с един замах смъкна от поизносен стол купчина разбъркано бельо и натисна не особено нежно „мадам де Уондър“ — така се бе представила Ванеса — на клатушкащата се мебел, след което отиде в кухнята и отвори със силен пукот бутилка шампанско. Тананикайки си весело, напълни три чаши и ги донесе в стаята.

— Наздраве, мадам де Уондър! — извика весело. — Наздраве, скъпа! Дано утрешният ден бъде така хубав като днешния, като вчерашния!

— Скъпа? Това ли е истинското ви име? — с престорена наивност се обърна Ванеса към Триша.

— Но да! — изпревари отговора ѝ Черил. — И двете се казваме „Скъпа“.

Триша, която се канеше да назове истинските им имена, реши да удължи шегата на приятелката си, затова само кимна усмихнато.

— Странно — измърмори старата лейди.

— Ние двете по начало сме си малко странни — продължи да остроумничи Черил. — Огледайте се само наоколо.

И тя посочи към облепените с афиши стени, обвитите в червен тюл полилеи и боядисаните в синьо врати.

— Мразим всичко, което е ортодоксално, старомодно, не признаваме разните там овехтели традиции. Ние сме жени със

свободен, независим дух. При моята приятелка не е така ясно изявено, но аз в това отношение съм напълно разкрепостена. Мислите ли, че някога ми се случва да си лягам преди пет сутринта? И че мога да стана преди обед, за да се заема с някаква работа? Изключено! Мъжете се лепят по мен като мухи на мед. Няма да ми повярвате колко много ме забавлява да си играя с тях! Господ ми е свидетел, че ги разигравам, както си искам! Та... какво казвах?

— Наздраве — обади се Триша. — Каза наздраве.

— Ах, да — наздраве!

— Наздраве — замаяно повтори Ванеса и изпразни на един дъх чашата си.

Значи в това невъзпитано, нагло и анархистично настроено създание се бе влюбил Бари? И то щеше да ѝ стане снаха? О, Боже!

— Харесвате ми, госпожо! — подхвърли с израз на одобрение Черил. — Пиете като мъж. Подайте ми чашата си, ще ви наляя още.

И като я измъкна от ръцете ѝ, се запъти към кухнята.

Триша се опита да омаловажи неприятното впечатление, което думите на приятелката ѝ биха могли да предизвикат у достолепната лейди:

— Ние не сме чак толкова разюздани вакханки, както може би ще си помислите на пръв поглед, а по-скоро...

Не успя да довърши, защото Черил се върна в същия момент и рязко я прекъсна:

— Какво? Как да не сме? Да не би да се срамуваш от мен, скъпа? Какво не ти харесва? Живея живота си така, както го разбирам и не позволявам на никого да ми се меси! И занапред няма да го позволя, на никой мъж няма да му се удаде това! Най-малкото пък на някой мъж! Пфу! Не мога да си представя, че един ден ще бъда вярна само на един мъж! Не ме гледай така, скъпа! Тази мила стара дама — намирам шапчицата ви очарователна, откъде си я купихте? — сигурно добре познава живота. Не изглежда да е прекарала по-голямата част от него в манастир!

— Скъпа, млъкни! Ти си пияна!

Триша се разсърди не на шега. Черил нямаше право да се държи така с клиентките си, особено с такива възрастни госпожи.

В объркването си Ванеса изпи и втората чаша шампанско наведнъж, колебаейки се дали да избухне в смях, или да се възмути.

Тази арогантна личност, това разпуснато момиче... Горкият Бари!

Но Черил не можеше толкова лесно да бъде озаптена.

— Харесва ли ви при нас? Ние двете сме приятелки от паметивека, разрушили сме заедно хиляди мъжки сърца! При нас винаги е весело. И тя избухна в гръмък, безпричинен смях.

Мисис Силвърстоун преглътна с мъка и само кимна.

Триша не се обади повече. Разсеяно погали пуделчетата по къдравите главички. Забеляза по ноктите на предните им лапички останки от розови листенца и мисълта ѝ моментално отлетя при Бари. Дали най-сетне днес щеше да ѝ се обади? Толкова ѝ се искаше да чуе гласа му... Потърси с пръсти брилянта на годежния пръстен и застина: беше изчезнал! Господи! Ами сега?!

Тогава се сети, че го даде на Черил да го поноси. Е добре, време беше да си го поиска обратно.

Тъкмо стана и се отправи към нея, за да си го вземе, когато на вратата се показа Мария и махна на Черил да отиде в бутика.

— Нека отида аз — предложи Триша.

— Не, не, аз ще отида. Ти остани тук и се погрижи чашите да не остават празни! — олюлявайки се, тя изчезна зад вратата.

Очакваше днес да дойде нова колекция евтини модни украшения, и действително — пред щанда стоеше търговският представител на бижутерската фирма с два големи куфара в ръце.

Черил много обичаше да изнамира и поръчва все нови и разнообразни стоки, които се произвеждаха в ограничени количества. Тези бижута, които сега ѝ доставяха, бяха изкусни фалшификации на много ниски цени, но в очите на повечето от постоянните ѝ клиентки имаха неоспоримото предимство да служат за заместители на истинските им скъпоценности в случаите, когато носенето на последните на оживени места криеше рискове от кражби.

Мъжът отвори куфарите и, тя се зае да разглежда украшенията, подложени на много тънка златна баня и посипани с майсторски шлифовани стъклъца и изкуствени перли.

— Как са пръстените този път, по-големи ли са? — попита, като посочи с глава към пълната догоре с модни пръстени касетка от цветно стъкло, на която стоеше етикет: „Разпродажба! Пръстен за долар“. — Защото ония от предишната доставка ще трябва да ги подарявам безплатно, много са малки. Никой вече днес няма тънки пръсти.

Тя свали от кутрето си пръстена на Триша и небрежно го пусна в касетката, след което се зае да изпробва новополучените. След известно време кимна доволно:

— Да, тези са добри. А сега си запишете поръчката ми — започна да диктува на мъжа онова, което щеше да купи, и когато свърши, попита колко ви дължа?

Търговският представител пресметна сумата, оформи документа, който тя подписа и усмихнат заяви:

— Обичам такива клиенти като вас! Всичко става бързо и гладко, без много-много увъртания и пазарлъци.

— При мен всичко става бързо и гладко — намигна му многозначително Черил, но човекът явно не държеше да научи какво по-точно разбира тя под „всичко“ и побърза да се сбогува.

Тя го проследи с разочарован поглед, после тръгна към спалнята. Напълно беше забравила за присъствието на Триша и Ванеса във всекидневната си. Забравила беше и за годежния пръстен, който остана между другите фалшификати в касетката. Единственото, което се въртеше сега в главата ѝ беше как да се добере до леглото и да се пъхне под завивката.

* * *

Триша, която през цялото това време търпеливо слушаше разсъжденията на омаяната от шампанското Ванеса за интелигентността на пуделите се вслушваше напрегнато в гласовете откъм магазина и когато те замлъкнаха, започна да се безпокои. Дали всичко там беше наред? Черил ѝ се стори доста нестабилна, когато излизаше.

— Моля да ме извините — обърна се нервно към възрастната дама — трябва да погледна какво става в бутика.

— Но разбира се, мило дете! Аз също вече трябва да тръгвам. Бяхте много любезна с мен, благодаря ви. Утре сигурно пак ще дойда. Бихте ли ми направила още една услуга — да ми поръчате такси?

Наистина, за днес ѝ беше предостатъчно. Беше уморена, леко пияна и претъпкана с впечатления. Мечтаеше за следобедния си сън.

Триша поръча такси по телефона, а после ѝ помогна да се качи и ѝ помаха за довиждане. Старата лейди с двата игриви пудела ѝ бе станала симпатична още от мига, в който я видя.

[1] Големи луксозни универсални магазини в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Малък апартамент. — Б.пр. ↑

IV

— Къде е Черил? — попита тя, когато се върна в бутика.

Мария вдигна в недоумение слабите си рамене.

— Вероятно в леглото — измърмори на себе си Триша, — май алкохолът ѝ дойде малко множко. Затова пък довечера ще бъде свежа и жизнерадостна, готова за нови приключения. Обзалагам се, че е така. Всъщност, като си помисля, аз също нямам нищо против една лека следобедна дрямка...

Хвърли изпитателен поглед към продавачката и я попита:

— Мария, ще можеш ли да се справиш известно време сама?

— Да — потвърди испанката с плаха усмивка.

— Ако имаш нужда от мен — аз съм в спалнята.

* * *

Черил се бе проснала направо на разбърканото легло и звучно хъркаше.

— Мръдни малко настрани! — побутна я Триша, но освен едно възмутено кресчендо в иначе равномерния тон на хъркането, нищо друго не се случи.

Тогава тя запретна ръкавите на широкия си пуловер и се залови да претъркаля възпълничкото тяло на приятелката си докато се освободи достатъчно място за нея.

Изтощена от положените усилия, а и от изпитото вино, Триша се просна на леглото и потъна почти веднага в дълбок сън. Не се сети изобщо за намерението си да поиска обратно от Черил годежния пръстен.

* * *

Скъпоценният пръстен в това време лежеше спокойно в касетката между фалшивите си събратя под стъклото на витринката. Черил бе забравила да го вземе оттам, след като приключи с изпробването на новата стока. Нито Мария, нито Триша знаеха, че той се намира там.

Младият мъж, който влезе късно следобед в празния бутик „Чи-Чи“ не разполагаше с много пари. Затова пък беше влюбен в едно момиче, което държеше да се сгодят по стародавен обичай. Празненството трябваше да се състои след две седмици в един ресторант близо до летище „Кенеди“ в присъствието на много приятели и познати. Това щеше да погълне почти всичките му спестявания. Сузана — така се казваше момичето — не искаше за годеща си нищо друго от него, освен един годежен пръстен.

— Не е нужно да бъде скъп — беше го умолявала тя, — ала искам да ми подариш пръстен!

Тъй като беше много влюбен в нея, а и уреченият срок приближаваше, младежът беше готов да направи всичко, за да удовлетвори желанието ѝ. Затова обикаляше от магазин на магазин по „Спринг Стрийт“ в Сохо и търсеше някой евтин, но хубав на вид пръстен. За жалост, навсякъде евтините бяха грозни, а хубавите бяха много скъпи. И изведнъж през стъклата на витрината на „Чи-Чи“ видя цяла купчина блестящи бижута, над които пишеше, че струват само по един долар парчето! Къде другаде в Ню Йорк би могъл да намери пръстен за един долар?

Мария му се усмихна приветливо и му предложи касетата, за да си избере. Той набързо се убеди, че позлатените пръстени с червени, жълти и зелени огладени стъкълца няма да му свършат работа, но този тук... Вдигна матовобелия пръстен с филиграни и инкрустации и нещо, което много приличаше на истински брилянт, и внимателно го огледа. Сузана сигурно щеше да го хареса. Изглеждаше направен от сребро, макар че среброто май имаше малко по-друг оттенък... Все пак беше много красив.

Младият мъж протегна еднодоларовата банкнота, която изрови от джоба на джинсите си доволен сложи находката на малкия пръст на лявата си ръка. После напусна бутика с усмивка на облекчение. Бе се справил чудесно!

Мария от своя страна много внимателно прибра банкнотата в чекмеджето на касата. Усмихна се при мисълта, че най-сетне беше продала нещо сама, макар и само за един долар. Черил сигурно щеше да я похвали за постижението ѝ!

* * *

Триша се събуди и се прозя продължително. Все още не можеше да разбере къде се намира, но в този момент Черил се обади до нея.

— Наспа ли се?

— Мисля, че да. Чувствам се отпочинала. А ти?

Черил разлистваше някакво модно списание, цял куп други такива имаше на пода откъм нейната страна на леглото.

— Аз също. Във форма съм.

— Черил, къде ми е пръстенът? — сепна се внезапно Триша. — Не го виждам на пръста ти?!

— Твоят... пръстен ли? — тя разпери пръстите си на завивката и се загледа недоумяващо в тях. — Наистина!

Двете се спогледаха, после Триша започна да нарежда:

— Пръстенът ми... годежният ми пръстен... подаръкът на Бари!... Черил, къде си го дянала? Направи нещо! Потърси го!

Скочи и започна да разхвърля възглавници, завивки, чаршафи и списания като луда.

— Сигурно се е изхлузил от пръста ти, докато си спяла — мърмореше при това. — Не стой така, търси го! Ах ти, нещастнице, размърдай се най-сетне!

Черил се завъртя изведнъж като пумпал и изхвърча от спалнята, крещейки възбудено:

— Знам къде е! Знам къде е! Престани да го търсиш, в магазина е! Оставих го на витрината за бижута!?

Беше се сетила за търговския представител и неговата колекция от бижута, сред които вероятно още се намираше скъпият годежен пръстен. За секунда щеше да изтича и да го донесе.

Триша я последва и двете влетяха с развени коси в бутика. Мария, която гледаше замечтано през витрината, трепна изненадано, но те не ѝ обърнаха внимание. Припряно започнаха да ровят из

касетката с евтини пръстени, пречейки си една на друга, докато Черил най-сетне не изсипа съдържанието ѝ на щанда.

— Не го виждам! — захленчи Триша. — О, Черил... Ще се побъркам, ако не го намерим! Ти откри ли го?

Без да ѝ отговори, Черил вдигаше последователно всеки пръстен и го оглеждаше внимателно с очи, в които надеждата постепенно гаснеше.

Мария се приближи незабелязано до тях и боязливо попита:

— Търсите ли нещо?

Черил я изгледа толкова смразяващо, че девойката сведе очи, но после с внезапно придобита смелост гордо обяви:

— Аз продадох един пръстен от тези, съвсем сама!

— Какво си направила?!

Два чифта искрящи зелени очи се впиха в лицето ѝ.

— Продадох... един от пръстените — заекна нищо неразбиращата Мария.

Триша пребледня като платно и толкова силно впи ръце в ръбовете на витрината, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от усилието. Черил сграбчи продавачката за раменете и я разтърси в пристъп на неудържим гняв, крещейки яростно:

— На кого го продаде? На кого? На кого? На кого? Спомни си! Помисли добре! На някоя от постоянните ни клиентки ли?

Нямаше никакво съмнение, че Мария бе продала брилянтния пръстен на Триша. За един долар!

— Н-не... б-еше ж-ена — жаловито проточи девойката, — мъж беше...

— Мъж ли? — Триша се смрази. — Чу ли, Черил? Продала го е на някакъв мъж! Който никога повече няма да влезе тук! Помниш ли поне как изглеждаше? — обърна се отново към изплашената Мария.

— Х-хубав.

— Изглежда хубав! Браво! — Черил се хвана с две ръце за главата. — Някакъв мъж идва в бутика, купува за един мизерен долар най-скъпия брилянтен пръстен в Ню Йорк и всичко, което има да ни каже по въпроса това нещастно създание, е, че бил хубав!

Триша я потупа успокоително по рамото:

— Престани! Мария не е виновна. Нейната работа е да продава. По-скоро твоя е вината, защото си го сложила при другите. Сега се

успокой. Нека трезво да обмислим нещата, може би ще ни хрумне нещо. С истерични кръсъци няма да стигнем доникъде.

Кимна на испанката, която обезпокоено гледаше ту едната, ту другата:

— Ти остани тук и се погрижи за клиентите. Ние с Черил трябва да обсъдим някои неща. Не се страхувай, никой не ти се сърди!

— Защо да не ѝ се сърдим? — възбудено повтори Черил, вече в жилището си. — Тя няма ли очи на главата си? Не може ли да различи истински брилянт от цветно стъкло?! Толкова ли е тъпа?

— Както виждаш, не е могла. И не само тя — мъжът, който е купил пръстена, също не е разбрал разликата.

— Така ли мислиш? Според мен много добре я е разбрал, и никога повече няма да се мерне насам!

— Не, не, не вярвам. Постави се на негово място — щеше ли да очакваш, че между евтините бижута се намира брилянтен пръстен за десет хиляди долара? Щеше ли да го различиш?

— Е, не знам, може би не бих се загледала кой знае колко внимателно — колебливо вдигна рамене Черил.

— Ето, виждаш ли?! Най-вероятно той ще подари пръстена на приятелката си, — тя ще го сложи на пръста си и никога няма да разберат какво всъщност притежават! Сбогом, вълшебно украшение!

— Не говори така! Нима ще се примирим?

— А какво да правим? Да взема да те удуша ли?

— Нещо трябва да се направи! Но какво?

— Бари ще побеснее, когато научи.

— Нали те обича все пак? — несигурно отрони Черил.

— Естествено, че ме обича и сигурно няма да побеснее чак толкова. Просто такава е думата. Но съгласи се, че случилото се е крайно неприятно. Най-лошото от всичко е, че този пръстен е семейна реликва. Как би могъл да обясни на майка си липсата му? Тя до края на живота си ще ме подозира, че съм го продала или разменила. Още повече, че изобщо не ме познава.

На очите ѝ се появиха сълзи.

— Само не плачи, моля те! — умолително извика приятелката ѝ, която също усети влага под, клепачите си. — За бога, не плачи! Готова съм на всичко, само и само да поправа идиотската си постъпка!

— Но какво можеш да направиш?

— Какво да направя? Какво? — Черил обхвана главата си с ръце и я заклали напред-назад. — Да взема да разлепя навсякъде обяви с молба да ни върнат пръстена...

— Ооо, я престани! Спомни си, че живеем в Ню Йорк! Но дори и на Северния полюс да бяхме, мислиш ли, че някой ще го върне доброволно, щом разбере колко държим на него?!

Двете помълчаха известно време.

— Как да кажа на Бари! — отчаяно извика Триша. — Има и нещо друго, което допълнително усложнява всичко: ние с него се разделихме скарани и сега той ще си помисли, че в яда си съм захвърлила пръстена му! О, Черил, измисли нещо!

— Бих могла... чакай, чакай малко!... Като че ли ми идва нещо наум...

Тя, задъвка съсредоточено долната си устна, после решително заяви.

— Да, мисля, че това ще свърши работа!

— Но какво? Кажи най-сетне!

— Ще се обадя на онзи търговец и ще го помоля да ни покаже още веднъж всички пръстени, с които разполага. Вероятно между тях ще намерим такъв, който да прилича много на твоя. Бари ще го види и ще го помисли за истинския. А после, след известно време, ще намериш удобен случай да му разкажеш за това нелепо произшествие.

Триша не изглеждаше никак въодушевена от плана на приятелката си. Хубавото ѝ лице си остана силно загрижено. Тя въздъхна с горчивина.

— Искаш ли да ти налея един коняк? Помага за отпускане на нервите — внимателно ѝ предложи Черил.

— Само не ми споменавай за алкохол! Заради него стана цялата тази неразбория! — избухна отново Триша и закричи възбудено из тясното помещение.

* * *

Още като се върна в хотела, Ванеса Силвърстоун грабна телефона. Нямаше търпение да сподели със сина си ужасяващите впечатления от неговата избраница. Изпитото шампанско само

подсилваше спонтанното ѝ възмущение. Бегло си помисли, че ще ѝ се наложи да обяснява какво търси в Ню Йорк, след като бе обявила, че заминава за Сан Диего. Но това вече нямаше значение.

На телефона обаче беше само домашната прислужница. Бари не се бе появявал, откакто бе излязъл сутринта. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да легне и да си почине от изморителния следобед.

Когато се събуди, беше почти вечер. Пуделчетата кротко спяха, свити на кълбо до нея, и леко похъркваха — Ванеса набра отново телефонния номер в Лос Анджелис и този път имаше късмет. Бари си беше вкъщи.

Той току-що се беше върнал за малко, за да се преоблече за предстоящата вечеря с деловите си партньори в хотел „Екселсиор“. На два пъти бе опитал да се свърже с бутика на Черил, но телефонът все даваше „заето“. Два дни не беше чувал гласа на Триша и това го правеше нервен и раздразнителен.

Ванеса усети настроението му и се отказа от дълги предварителни уговорки и обяснения, а каза направо:

— Бари, аз съм в Ню Йорк.

— Как така в Ню Йорк? Нали трябваше...?

— Това не е толкова важно, друг път ще ти обясня.

— Леля Мег при теб ли е?

— Не, не е при мен — смутено отвърна тя, — и моля те, не ме питай защо. Като се върна в Лос Анджелис, ще ти обясня всичко. Много по-важно за теб е да знаеш кого срещнах тук, в Ню Йорк!

— Е, и кого срещна? — леко отегчен попита Бари.

Ни най-малко не го интересуваше кого би могла да срещне майка му от многобройните им семейни познати и приятели.

— Твоята годеница Триша.

— Ко-го?

Бари изпусна слушалката, закрепена между ухото и рамото му, докато се опитваше да си обуе нови чорапи. Остана за миг като поразен, с един бял чорап в ръка.

— Бари? — извика Ванеса. — Бари, тук ли си?

— Да, тук съм — слабо отвърна той. — Повтори още веднъж кого си срещнала?

— Триша, твоята годеница! И ако искаш да знаеш истината, дойдох тук специално заради нея, за да я проследя ѝ да се запозная с

бъдещата си снаха!

— Ти си я шпионирала?! — Бари беше ужасен.

— Така е, но инкогнито, моето момче. Не се бой, тя не знае, че аз съм майка ти.

— Но нали не след дълго ще го разбере, мамо, не ти ли е ясно това? Представи си колко конфузно ще се получи, когато се срещнете...

— Надявам се никога да не се стигне дотам — спокойно го прекъсна Ванеса, — защото когато ти разкажа каква рафинирана малка уличница е твоята възлюбена...

— Мамо!!!

Но за кого говореше тя? Нима за Триша? И откога използваше такива изрази? Коленете му се подкосиха и той приседна на канапето.

— Какво „мамо“, „мамо“! За Бога, как можеш да се заблуждаваш толкова в това момиче?! Да ми разправяш, че това нагло, арогантно и доволно закръглено създание имало фантастична кариера като фотомодел?! Мило мое момче, ти наистина имаш нужда от по-силни очила. Как иначе да си обясня, че си бил запленил от едно невъзпитано, лишено от всякаква елегантност и изисканост, покварено до мозъка на костите си същество? Дори и да приемем, че външността ѝ е много секси, ако разбира се, човек харесва този груб тип сексуалност, то признавам, че подобни вкусове у теб са новост за мен.

Бари седеше като парализиран и не можеше да отвори уста. Това, което чуваше, направо не беше за вярване!

— Виж, приятелката ѝ е съвсем друго нещо. В нея има класа. Повярвай на старата си майка, тя знае какво говори!

Ситуацията придоби толкова гротескни очертания, че той облекчено въздъхна. Очевидно майка му беше объркала Триша с Черил.

— Ако ми говориш за Черил... — започна Бари, но Ванеса го прекъсна:

— Не знам как се казва другото момиче, защото помежду си те на шега се наричаха „Скъпа“.

— Тогава откъде знаеш коя е Триша и коя — Черил? — триумфиращо попита той.

— Много просто: Триша беше тази, която носеше твоя годежен пръстен. Това не е ли достатъчно указание?

Бари беше обезоръжен и трябваше да признае, че майка му имаше право. Пръстенът беше неоспоримо доказателство в случая.

— Но, мамо... — несигурно продължи той, — кое те кара да твърдиш, че Триша е рафинирана... уличница?

— Просто събрах две и две. Моля, ето ти един цитат: „Аз съм жена със свободен, независим дух, и мразя всичко старомодно! Мъжете се лепят по мен като мухи на мед и това много ме забавлява“.

Бари простена вътрешно. „О, Триша, Триша! А ме уверяваше, че ревността ми е неоснователна!“

— Не отричам — допълни Ванеса, — че тя притежава известен чар и е забавен събеседник, което сигурно много се харесва на мъжете, но, Господи, тя не спира да говори! Залива те с истински водопад от думи, направо да се побъркаш! Най-важното, което запомних, беше, че иска да живее живота си така, както го разбира, и няма да позволи на никой мъж да ѝ се бърка, и че...

— Какво „че“? — напрегнато попита синът ѝ.

— Забравих какво каза по-нататък — каза след кратко колебание мисис Силвърстоун.

Реши да спести на любимото си момче още по-голямо разочарование, тъй като онова, което следваше, гласеше: „Не мога да бъда вярна само на един мъж“.

Първата мисъл на Бари беше да вземе следващия самолет за Ню Йорк и веднага да поиска обяснение от Триша. Но много добре знаеше, че това е невъзможно, тъй като в преговорите му с японците ставаше дума за милиони.

— Това ли е всичко?

— За днес, да.

— Как така „за днес“? Нима ще останеш още в Ню Йорк?

— Но да, разбира се, момчето ми. Ти знаеш колко държа на обективността, затова смятам, че няма да е справедливо да произнеса окончателна присъда над Триша само въз основа на първоначалното си впечатление. Ще ѝ дам възможност през следващите четиринадесет дни да покаже истинските — надявам се, по-добри, черти на характера си. И тогава — повдигна леко глас тя, — очаквам от теб да се вслушаш в мнението ми! Не искам да имам за снаха някоя... пачавра!

— Мамо! Моля те! — Бари изкриви лице в измъчена физиономия. — Нека приключим този разговор. След час имам много

важна среща и не искам да закъснея.

— Е, пожелавам ти успех. И не се тревожи толкова за нещата, които ти казах. Не бих искала да прекараш неспокойна нощ.

* * *

Неспокойна нощ ли? Целият му живот отсега нататък щеше да бъде неспокоен, ако веднага не изясни нещата. С треперещи пръсти избра номера на Черил в Ню Йорк.

Гласът в слушалката отсреща беше на Триша.

— Бари?! Защо не ми се обади толкова дълго? Дели два дни! Толкова се бях отчаяла! Да знаеш как се зарадвах на цветята ти! Скъпи, любими мой, как си? Липсвам ли ти? Откъде се обаждаш?

Възможно ли беше да се преструва толкова добре? Загризаха го съмнения, че майка му се опитва да го заблуди. Топлотата и нежността, струящи от думите ѝ, не можеха да бъдат подправени!

— Триша, аз...

— Как вървят преговорите ти? — прекъсна го нетърпеливо тя. — Сърдиш ли ми се още заради малкия спор, който имахме? Аз вече го забравих. Ти също нали, любими мой? Иначе нямаше да ми изпратиш тези великолепни рози! Дори не подозираш колко много...

— Триша — пресече я с рязък глас Бари, — носиш ли още моя годежен пръстен?

Очите ѝ се разшириха от уплаха и тя виновно погледна към празното място на безименния си пръст. Защо я питаше точно това? Дали Бари нямаше шесто чувство, което му подсказваше по някакъв начин за липсата на бижутото?

— Пръстенът ли? — повтори Триша замаяно. — Брилянтният пръстен?

— Естествено, брилянтният пръстен! Извини ме, че те питам за това, но когато се разделихме, ти беше... хмм, малко ядосана... Помислих си, че би могла да го... захвърлиш някъде...

— Какво говориш? Толкова скъп пръстен? Да не съм луда! Не, той е тук, на ръката ми, направо се е сраснал с кожата на пръста. Ще го нося до края на дните си, вярвай ми! — затрепери гласът ѝ.

— Вярвам ти, скъпа, не се вълнувай толкова.

— Не се вълнувам, но ми е болно, че допускаш такива неща!

— Не, не, не ме разбираш. Понеже знам колко си темпераментна, затова... Забрави го. Просто исках да знам дали носиш пръстена през време на отсъствието ми.

Триша едва не се разплака.

— Нося го. Нося го, разбира се!

Проклет пръстен! Заради него трябваше да излъже Бари! Вече наистина го мразеше от дъното на душата си. Докосна с длан челото си — то изгаряше в огън.

— Триша? Какво става? Гласът ти е толкова особен. Не разбрах — носиш ли пръстена или не?

— По дяволите, Бари, стига с тоя пръстен! Нищо друго ли не те интересува? Дори не ме попита как съм!

— Как си, любов моя? Разбирате ли се е Черил?

— Добре съм, и с Черил се разбираме идеално. Но ти не питаш това, ти искаш да разбереш дали аз излизам заедно с нея. Ревнуваш ме, признай си, Бари! Недоверието ти ме кара да страдам, така измъчваш и двама ни! Разбери най-сетне, че те обичам и съм ти вярна! Дори и да излизам заедно с Черил, в това няма нищо опасно за нашите отношения.

В смущението и объркването си тя си играеше с телефонния шнур, увивайки го нервно около пръста си. Чу зад себе си стъпки — Черил беше влязла в спалнята и като я видя до апарата, развеселено обърна очи и изпрати въздушна целувка, прошепвайки тихо: „Бари?“ С нетърпелив жест Триша и направи знак да я остави сама. Не беше в настроение да споделя безгрижната веселост на приятелката си.

— Наистина ли ме обичаш? — мелодраматично попита Бари. — Толкова бих искал да ти повярвам!

Тя изпусна една недоволна въздишка, без да се старее да я прикрие от него. Напротив, дори искаше той да я чуе, за да разбере до каква степен подозренията му й лазеха по нервите.

— Обичам те, набий си го в главата най-сетне! — почти изсъска Триша, забравила за миг гузната си съвест. — Мислиш ли, че ходя с теб само за удоволствие? Или само защото си богат? Или защото си блестяща партия за женитба? Мислиш ли, че затова спя с теб? Че затова искам да стана твоя жена?

— А ти все още ли го искаш?

— Какво искаш да кажеш с това „все още“? Да не би нещо да се е променило между нас?

— Не, разбира се — побърза да я успокои той. — Само си помислих, че... След като беше толкова сърдита...

— Бях сърдита, защото твоето недоверие ме обижда! Но това далеч не значи, че съм престанала да те обичам, Бари Силвърстоун!

— Искаш да кажеш, че ти липсвам ли, скъпа? — в гласа му прозвуча събудена надежда.

— Неизказано много! — големите ѝ зелени очи се изпълниха със сълзи. — Особено нощем!

Това беше самата истина. Спомените за миговете на страст я преследваха във всичките ѝ сънища. Бари беше първокласен любовник и тя копнееше час по-скоро да потъне в обятията му.

— Ти също много ми липсваш — нежно промълви той. — Непрекъснато си представям, че си до мен, че те целувам и милвам, и... По време на сватбеното ни пътешествие...

— Какво, какво? Ще направим ли сватбено пътешествие?

— Естествено, любов моя. След като ме разубеди да не правим пищна сватбена церемония, поне това удоволствие не ми отнемай! Ако и сега откажеш, наистина ще разбиеш сърцето ми!

— Глупавичкият ми Бари! Защо ще искам такова нещо?

— Защото си дива и непредсказуема като петниста пантера! Кой може да знае какви мисли се таят зад гладкото ти бяло чело? Кой би могъл да разгадае загадъчната дълбина на изумруденозелените ти очи? — смехът му погали слуха ѝ като милувка. — Още повече, след като знаеш, че ще ти простя всичко, каквото кажеш или направиш...

— Всичко ли? — напрегнато попита Триша.

— Е, почти всичко — отвърна той предпазливо с наново промъкнала се недоверчивост в гласа.

— Това ме успокоява... много ме успокоява.

Думите ѝ му се сториха някак двусмислени. Дали все пак нямаше какво да изповяда? Някоя нощ на изкушението с друг мъж може би?

— Триша, аз... — хвърли поглед към часовника си и възкликна — Боже мой, след десетина минути имам среща с група много влиятелни японски бизнесмени, а съм още по бельо! Трябва да изчезвам. До утре, скъпа! Обичам те!

С това разговорът им приключи.

Триша размота усукания около пръстите ѝ телефонен шнур, като при това си повтаряше думите му: „Знаеш, че ще ти простя всичко, каквото кажеш или направиш...“ Наистина звучеше успокоително, но дали се отнасяше и за такова нещо като загубването на годежния пръстен? Не ѝ се вярваше.

Потънала в мисли, не чу кога Черил бе влязла в спалнята, и се сепна от гласа ѝ:

— Освободихте ли най-сетне телефона, влюбени гълъбчета?

Тя кимна и се отдалечи към бутика, докато приятелката ѝ посягаше към слушалката, за да избере номера на търговеца на бижута.

След около минута Черил влетя в бутика и извика:

— Триша! Утре следобед няма да излизаш никъде, ще дойде представителят на бижутерската фирма и ще донесе всичките пръстени, с които разполага. Току-що се уговорих с него. Дано намерим нещо подходящо.

Триша, все още под влияние на разговора си с Бари, разсеяно помагаше на Мария с приключването на касата.

— Окей, няма да мърдам никъде. Скоро ще свършим, да затворя ли магазина?

— Да не си луда? — Черил почука по циферблата на часовника си. — Днес е петък, работим до полунощ! Тепърва има да идват на тълпи постоянните ми клиенти, които досега са обикаляли баровете и са в приповдигнато настроение, готови да харчат щедро.

После се обърна към испанката:

— Мария, не се нуждаем повече от теб. Можеш да си тръгваш, ние с Триша ще поемем работата.

— Но... — поколеба се момичето — аз приключих вече касата за днес...

— Толкова по-добре. Ще прибера всички постъпления в собствения си джоб.

Мария се изчерви, а Триша възмутено запитва:

— Не се ли страхуваш, че може да те пипнат? Някой ден ще свършиш в затвора, задето укриваш доходи пред данъчните власти!

— Кой, аз ли? — изсмя се Черил. — За какво тогава са приятелите? Имам любовници навсякъде!

Триша поклати неодобрително глава. Приятелката ѝ наистина беше много лекомислена и безотговорна. Неслучайно Бари се отнасяше с такова недоверие към нея и с удоволствие би направил всичко, за да прекъсне контактите между двете момичета.

* * *

По-късно, когато отиваха да спят — вечерта наистина се оказа много изморителна, имаше доста закъснели посетители — Триша отново се върна в мислите си към Бари и колкото повече ѝ се доспиваше, толкова по-страхливо питаше отново и отново Черил:

— Мислиш ли, че той ще ми прости, когато научи за пръстена?

— Ще ти прости, разбира се — неизменно ѝ отговаряше тя.

— Но това все пак е старо фамилно украшение! Сигурно ще се разсърди много и няма да иска повече да се ожени за мен.

— Ще иска, как така няма да иска! Какво ти става? Никога не си била толкова скептично настроена!

— Няма да го понеса, ако ме изостави. Ще се самоубия.

— Няма да те изостави, откъде го измисли? Престани с това хленчене най-сетне!

— Само ако знаех как да постъпя! Готова съм на всичко, на всичко! Дори и да направим голяма сватба с хиляди гости!

— Наистина ли? — оживи се Черил. — И аз да ти бъда шаферка? Как да се облека — в сиво, в светлосиньо, в зелено или в розово?

— Ако зависи от мен — във всичките заедно — сприхаво отвърна Триша. — И косата си можеш да боядисаш, както желаш. Стига само да стане някое чудо и да се намери пръстенът.

Черил се престори, че заспива, когато приятелката ѝ се промъкна до нея под завивката. Според нея по-добре беше пръстенът да не се намери, защото тогава чувството за вина щеше да принуди Триша да се съгласи с желанията на Бари. И щеше да има блестяща сватба — каква по-добра възможност за нея да развихри въображението си по отношение на елегантни тоалети?! Мислено вече обвиняваше тялото си в ефирни коприни в лилаво, морскосиньо, медночервено или сребристосиво... Виждаше се с най-различни екстравагантни фризури... Ами шапки! Може би щеше да си сложи шифонена шапка с

периферия, голяма колкото автомобилна гума... Блажена усмивка заигра по устните ѝ.

Триша още дълго време се мятеше неспокойно в леглото. Мрачни мисли се въртяха в съзнанието ѝ, всичките до една свързани с Бари и с пръстена. Наистина ли той щеше да се заблуди и да приеме някое евтино украшение за безценния пръстен? Можеше ли да му хвърли прах в очите по този начин? А от друга страна — биваше ли тя да постъпи така с него? Нечестно щеше да бъде и непочтено, а пък когато се разкриеше истината, нямаше ли да продължи той с недоверие да се отнася към нея до края на живота си? Щеше ли да ѝ вярва безрезервно, па макар и да не сваляше никога повече от пръста си новия сватбен пръстен, който Бари неминуемо щеше да ѝ купи?

Тя се въртеше ту по гръб, ту на една или друга страна, свиваше колене до брадичката си, изопваше тяло в цялата си дължина, подръпваше завивката, леко простенвайки и накрая Черил се събуди.

— Какво има? — попита тя и протегна пухкавата си ръка към рамото на Триша. — Боли ли те нещо? Защо пъшкаш?

— Спи, спи. Нищо ми няма. Съжалявам, че те събудих. Добре съм, просто не мога да се успокоя. Все мисля за този пръстен... Дали да не кажа на Бари, че се е изхлузил незабелязано от пръста ми? Така сигурно по-малко ще ми се сърди и може би няма да ме изостави? Няма да го понеса, Черил! Знам, че сме родени един за друг. Не си представям живота си без него. По-добре да умра, отколкото да го загубя! Няма на света друг, с когото да съм се чувствала толкова добре — да не говорим за страхотния секс, който правим двамата. Готова съм да му простя изблиците на ревност, когато се оженим — ако изобщо се оженим... — допълни плачливо тя.

Черил не отговори и Триша си помисли, че отново е заспала. Тъкмо когато се опитваше да се успокои с един от познатите ѝ видове автохипноза, за нейна изненада приятелката ѝ заговори със свършено сериозен тон:

— Завиждам ти, Триша. Безкрайно много ти завиждам.

— За какво ми завиждаш? — слиса се девойката.

— За това, че си непоклатимо уверена в любовта си към Бари. На мен никога не ми се е случвало такова нещо. С никого от мъжете, които са пресичали пътя ми, не съм изпитвала желание да преживея остатъка от живота си. С никого! — натърти тя.

— Може би не търсиш на подходящо място — предпазливо вметна Триша.

— Може би — съгласи се Черил. — Макар, че според мен истинската любов може да се срещне навсякъде.

— Моля те, не ми завиждай, а се радвай за мен — тихо я помоли приятелката ѝ.

Черил протегна ръце в тъмнината и импулсивно я прегърна.

— Та нали това и правя! Колкото и да ми е тъжно и да ме е страх...

— Но защо? Защо? Нищо не разбирам!

— Не с ли досещаш? Помисли малко. Нали, след като се омъжиш, ще те изгубя завинаги! Бари ще иска да те има само за него и ти няма да намираш време за мен. Аз ще остана съвсем самотна, без единствената си истинска приятелка.

— Какво говориш? — Триша щракна ключа на нощната лампа. Стаята се обля в мека вишневочервена светлина. — Първо, ти никога няма да бъдеш самотна, и второ — аз не съм нито невярна, нито безсърдечна, за да ме подозираш в такова отношение към теб. Я стани! — хвана я здраво за ръка и я издърпа от леглото. — Искам да ти се закълна, че вечно ще остана твоя приятелка! Кълна ти се в...

Тя спря и се замисли. Времената на детството, когато клетвите се скрепяха с капчица кръв от върховете на пръстите, бяха безвъзвратно отминали.

— ... в нашите прякори — помогна ѝ Черил. — Сега те са единствената наша съкровена тайна, никой друг не знае за това.

— В „скъпа“? — Триша неодобрително смръщи лице. — Значи ли това, че и занапред ще се наричаме така пред непознати? Толкова е глупаво и детинско!

— Точно толкова, колкото и обстоятелството, че две зрели жени посред нощ се кълнат във вечно приятелство! Погледни се на какво приличаш! Истински призрак от филм на ужасите, с този бял чаршаф на раменете...

Черил бе успяла да си възвърне нормалния присмехулен тон, кръглите ѝ очички блестяха предизвикателно, пълните ѝ устни потрепваха от едва сдържан смях. Триша също се засмя.

— Е, добре, да оставим тези глупости и да спим.

— Ааа, не! — възпротиви се Черил. — Настоявам да ми се закълнеш!

И действително, след кратка препирня, двете се заклеха взаимно във вечна вярност до гроб.

— В „скъпа“! — подчерта Черил тържествено.

— Добре де, в „скъпа“ — съгласи се добродушно Триша. Надяваше се, че в най-скоро време приятелката ѝ ще забрави глупавата си приумица и ще запомни само клетвата им.

— Това трябва да се полее! — обяви Черил и се наклони да стане от леглото, но Триша я докопа за края на нощницата и енергично я дръпна назад.

— И дума да не става! Сега ще спим!

За да подкрепи категоричността на казаното, тя изгаси лампата и се зави презглава. Като мърмореше недоволно, Черил се отпусна на възглавницата и след няколко минути по равномерното ѝ дишане можеше да се заключи, че е заспала. Триша внимателно се извърна към нея и повдигна края на завивката, за да я погледне. Лицето на приятелката ѝ излъчваше безметежно спокойствие и детинска невинност, дори изглеждаше красиво и одухотворено. Не я измъчваха мисли за никакъв изгубен пръстен, за никакъв недоверчив годеник, за никакво неизвестно бъдеще.

Известно време Триша наблюдаваше отраженията на автомобилните фарове, които обливаха от време на време през витрината стените на бутика и през отворените врати достигаха до спалнята. Копнежът ѝ по Бари се засилваше с всяка изминала минута и ставаше почти непоносимо болезнен. Представяше си толкова ясно лицето, ръцете, тялото му, че по едно време, като че ли по силата на някаква магическа воля, тя се усети в здравата му прегръдка. Чуваше нежните и влудяващи кръвта ѝ думи, които той шепнеше в ухото ѝ. Тялото ѝ омекна и натежа от нежност и желание.

— Обичаш ли ме? Обичаш ли ме? — питаше Бари в съня ѝ. — Колко много? Колко много? Кажи ми! Покажи ми!

Ръце ѝ с готовност се плъзнаха по силното му мъжко тяло, погалиха твърдите му хълбоци, закръжиха по меката, гладка кожа на стегнатия корем.

— Продължавай! — усмихнат я помоли той и ги придърпа още по-надолу. — Не спирай дотам, продължавай!

— О, Бари! — едва-едва прошепна тя. — Ще направя всичко, което поискаш, но първо ме целуни!

Устните му веднага пропълзяха по лицето ѝ, потърсиха нейните в здрача, езикът му си проби път между тях и тя простена. Дългите му чувствителни пръсти обхванаха малките ѝ, прекрасно изваяни гърди и тя неспокойно се раздвижи под него. Тръпнещото ѝ тяло се изви, пълно с очакване, и се притисна към твърдата му мъжественост. Той прокара ръце по гърба ѝ, спусна ги надолу и повдигна хълбоците ѝ така, че лицето му се озова върху овлажнялата пулсираща кожа на корема ѝ. Стори ѝ се, че усеща навсякъде по себе си, дълбоко вътре в себе си огнената диря на езика му, и се разтресе в сладостни спазми. Бедрата ѝ от само себе си се задвижиха в умопомрачителния ритъм на любовната лудост, пред очите ѝ се завъртяха алени кръгове — бързо, все по-бързо и по-нагоре, към вълшебния миг на божествен възторг — диво, необуздало, еуфорично, всепоглъщащо, неописуемо! „Бари, Бари!“ Нататък... все по-нататък... навътре в един тъмен и дълбок сън, където никой, дори и Бари, не можеше да я последва...

Още дълго време на устните ѝ играеше сладостна, блажена усмивка, преди да потъне в талазите на безпаметното царство на сънищата.

V

На следващата сутрин Черил най-грижливо оправи двойното легло, на което спяха двете с Триша, и дори го покри с една пъстра копринена кувертюра на едри цветя. Подобно събитие се случваше толкова рядко в дома ѝ, че предизвика учудването на приятелката ѝ, която още от ранни зори си бе намерила занимание в бутика:

— Ти си се заела да поразтребиш?! Мога ли да попитам защо?

Черил остана невъзмутима пред ироничния намек.

— Днес, както вече имах честта да те осведомя, ще пристигне търговският представител на бижутерската фирма с куфарите си. Искам да изсипем всичките му пръстени на леглото и да ги огледаме един по един. Сега ясно ли ти е?

— Ясно ми е — погледна я Триша със събудена за миг надежда, преди да се върне отново в бутика.

Да можеше само отнякъде да се появи истинският годежен пръстен! В действителност през по-голямата част от времето тя претърсваше помещението на магазина, разчитайки на някакво чудо.

Но чудо, естествено, не се случи. Вместо това в точно уговореното време пристигна търговският агент. Черил веднага го покани най-любезно в спалнята, без да обръща внимание на признаците на безпокойство, изписани по лицето му.

— Ето ме, дойдох, както ме помолихте, мадам Чи-Чи — поздрави я той и се огледа в стаята за място, където да постави куфарчетата си.

— Разположете се удобно на леглото — подкани го Черил и като забеляза изумлението му, се разсмя. — Искам да кажа — изсипете съдържанието на колекцията си върху покривката на леглото.

Очевидно ефектът от двусмислените ѝ забележки много я забавляваше и нямаше нищо против да ги продължи, ако в това време не бе влязла и Триша.

Джон — така се представи търговският посредник — сложи трите черни кожени куфарчета на копринената кувертюра и повдигна капачите им. Двете момичета с невъздържано любопитство се

надвесиха над тях и започнаха нетърпеливо да ровят между евтините бижута.

— Удивително! — поклати глава учудено Черил. — Направо е удивително как понякога фалшивите украшения изглеждат като истински! Погледни тези, Триша — и тя посочи последователно три пръстена, — не ти ли се струва, че приличат на...

Без малко щеше да каже „твоя пръстен“, но в последния миг се спря и след кратка пауза довърши:

— ... истински брилянтни пръстени?

Триша настойчиво се взря в тях, повдигна ги към светлината, поколеба се, после поклати отрицателно глава:

— Не знам... — каза тихо, — наистина не знам.

— Търпение! Търпение! Та ние едва сега започваме да търсим? — после Черил се обърна към Джон и свойски му подхвърли — Ще бъдете ли така любезен да донесете три бири от хладилника? Там някъде трябва да има и отварачка, ако не греша.

Остана ли насаме, тя тикна два други пръстена под носа на приятелката си и зашепна:

— Тези са точно като твоя, много ясно си го спомням! Е, какво ще кажеш?

— Ами, не знам... — отвърна нерешително Триша. — Като че ли..., не, не мога да реша. Нито един не ми прилича на него.

Черил сложи единия пръстен на безименния си пръст, повъртя го и раздражено повиши тон:

— Избий си от главата, че ще намерим абсолютно точно копие на истинския! Просто не е възможно! Поне външно обаче трябва да изглежда като него.

— Но на тези много ясно им личи, че не са истински, Черил! Бари никога не би се заблудил.

Триша едва сдържаше отчаянието си.

— А какво ще кажеш за онзи там? — Черил посочи един пръстен на дъното на третото куфарче.

Приятелката ѝ го взе и започна много дълго и внимателно да го разглежда. В това време се върна Джон с трите бири и с отварачката.

— Добро момче — похвали го Черил. — Вие наистина ни бяхте много полезен. Ще запомня това.

Докато тя отваряше бирите и се чукаше с търговеца за негово здраве, Триша многократно изпробва пръстена, въртейки го от всички страни. Трябваше да признае, че има известна прилика с нейния, но се боеше да не би това да е просто резултат от голямото ѝ желание наистина да бъде така. Черил изглежда усети колебанието ѝ, и за да ѝ даде повече време да помисли, поведе оживен разговор с мъжа по най-различни теми.

— Всъщност аз се казвам Черил, а не мадам Чи-Чи — обясняваше му бавно тя, — но ако искате и занапред да продължавате да ме наричате така — моля, не ми е неприятно.

— А как стана така, че днес отново пожелахте да разгледате колекцията ми? — полюбопитства Джон. — Нали само преди няколко дни категорично заявихте, че няма да правите поръчка от малките размери пръстени, които са ми останали?

— Аз и сега няма да правя поръчка от тях. Може би ще купя само един пръстен.

— Я виж ти! — човекът изглеждаше смаян. Тази пухкава предизвикателна Черил имаше много своеобразни хрумвания и само му губеше времето с тях. — В такъв случай мога ли вече да затворя куфарчетата си? Както знаете, аз живея от продажби и имам и други ангажименти за днес! — добави доста хладно вече той.

— Избра ли си нещо, Триша? — докосна рамото на приятелката си Черил. — Кой ти харесва най-много?

— Този — Триша се бе спряла окончателно на последния пръстен, който разглеждаше. Показа го на двамата и продължи: — Вече може да приберете колекцията си, Джон, благодаря ви.

Сложи го на безименния си пръст и, го протегна към Черил за одобрение. Чувстваше го толкова лек, за разлика от истинския от тежко бяло злато с филигранни инкрустации и огромен блестящ диамант. Почувства, че не би могла да понася гледката на жалкия фалшификат, затова побърза да го свали и да го пусне в дамската си чантичка, на тоалетката. Очите ѝ овлажняха и тя стисна зъби, за да не се разплаче.

* * *

— Той ще го забележи веднага... Ще го забележи...

Търговският агент отдавна си беше заминал. Двете стояха на стъкления щанд в бутика и побутваха пред себе си евтината имитация на брилянтен пръстен.

— Няма да го забележи, ако не му го показваш прекалено отблизо.

— Ще ме изхвърли заедно с пръстена! Няма да те изхвърли, защото те обича!

— Ако разбере истината, няма да ми се доверява никога повече!

— Значи не бива да узнае истината!

— Но нали един ден трябва да му кажа! Не мога да живея в лъжа!

— Но тогава отдавна ще сте женени и ще имате десет деца! Наистина ли мислиш, че Бари ще те изостави заради някакъв си пръстен? — на Черил вече й дойде до гуша непрестанното хленчене на приятелката й. — Я ела в спалнята и се облечи! Ще излезем. Днес е събота, никой нормален човек не виси у дома си в събота следобед.

— Върви сама, Черил. Не ми се ходи никъде.

Това наистина беше едната причина, но по-важната беше, че очакваше Бари да й се обади. Днес не беше изпратил цветя, най-малкото трябваше поне да се чуят по телефона.

Черил тръгна към банята, мърморейки заядливо: Вземам си обратно думите от миналата нощ, че ти завиждам! Никак, ама никак не ти завиждам! Какво хубаво има в любовта, щом постоянно си длъжна да се съобразяваш с някого? Надявам се да не ми се наложи в скоро време някой мъж да ми държи сметка за това, как прекарвам свободното си време!

Още известно време откъм банята се долавяше недоволното й ръмжене, което обаче без видим преход премина в тананикане на нашумял моден шлагер, едва заглушаван от шуртенето на водата от душа. Въпреки мрачното си настроение Триша неволно се усмихна. После взе пръстена и го пусна отново в чантичката си. Не искаше да го вижда до деня, в който щеше да отиде на летището да посрещне Бари. Дотогава оставаха още десетина дни.

* * *

Бари действително се обади. Минаваше полунощ и тя почти беше заспала, когато телефонът иззвъня. Жадно ловеше всяка негова дума, опиваше се от нежността в гласа му и току го прекъсваше, за да го пита отново и отново:

— Наистина ли ме обичаш още, мили?

— Но какво ти става, зайчето ми? Разбира се, че те обичам! И винаги ще те обичам, не се съмнявай в това!

Той беше много уморен, но паниката в тона ѝ не му убягна.

— Днес не ми изпрати цветя! — изхълца Триша.

— Извини ме, любима. В това няма никакъв подтекст. Просто нямах никаква възможност да напусна конферентната зала, преговорите с японските акули бяха много напрегнати и продължителни. Ти си ми истинско глупаче, ако си мислиш нещо друго! Обещавам ти, че като се върна ще ти донеса нещо много хубаво!

— Не! Не! — почти изкрещя тя. — Не ми носи нищо, аз не заслужавам!

— Триша, какво ти става? — неспокойно попита Бари.

В главата му отново заседна тежко подозрение. Дали не се опитваше да му каже, че заслужава наказание за някаква изневяра? Това беше ужасно и го хвърли в паника.

— Триша? — попита със затаен дъх. — А ти все още ли ме обичаш? Или... или си срещнала някой друг?

Ах, тази Черил! Тази змия! Сигурно е мъкнела със себе си годеницата му на отвратителните си партита и Триша не е съумяла да се противопостави на някого от многобройните си обожатели. Почти беше сигурен, че така се е случило — тя е спала с някой друг мъж!

— Ооо, Бари, моля те! Как можеш да говориш такива ужасни неща? — тъжно подсмръкна Триша. — За мен съществуващ само ти и никой друг!

— Но защо си толкова отчаяна? Усещам, че е така!

— Сънувах кошмарни сънища тази нощ, Бари. Лежах в леглото и чаках да звъннеш, но съм заспала. Сънувах, че си ме изоставил и никога няма да се върнеш. Беше страшно — такава пустота, такава самота... Любими, кога се връщаш? Толкова съм самотна!

— Черил не е ли при теб? — загрижено попита той.

— Не е, разбира се! Толкова ли слабо я познаваш, та да смяташ, че ще си стои вкъщи в събота вечер? Дискотеките непреодолимо я зоват.

Внезапно на Бари му олекна. Значи, Черил излизаше сама! Триша издържаше на изкушението да я придружава при нощните ѝ обиколки из града! Несправедливо я подозираше. Тя му беше вярна. Това беше прекрасно! Щеше да ѝ донесе най-хубавото украшение, което намери в Лос Анджелис.

И той горещо зашепна в слушалката онези малки, дръзки и предизвикателни имена, с които я наричаше в миговете на взаимната им страст. Триша се изчерви, задиша накъсано и изпусна задавена въздишка:

— Бари, престани! Още една дума, и ще изляза на улицата да хвана първия мъж, който се мерне пред очите ми, за да го завлека в леглото!

— Проклятие! Не казвай това дори на шега! — изръмжа сърдито и заплашително той.

— Добре — засмя се тя, — но те предупреждавам, че първата ти нощ в Ню Йорк ми принадлежи изцяло. Няма да имаш нито секунда за сън!

Бари си представи гъвкавото ѝ съблазнително тяло, тръпнещо под настойчивите му дръзки ласки и усети дълбок спазъм в слабините си.

— Обичам те — прошепна той. — Обичам те, Триша. До скоро!

— Аз също те обичам, Бари — долетя като ехо гласът ѝ. — До скоро!

Тя се отпусна на възглавницата и затворила очи, дълго още чуваше нежните слова в ушите си. Постепенно безпокойството ѝ се разсея, чертите ѝ се смекчиха, освободени от напрежението и Триша потъна в здрав, оздравителен сън. Поне засега грижите бяха напълно забравени.

* * *

В продължение на два дни Черил наблюдава Триша, след което взе решение да предприеме нещо. Познаваше я добре и виждаше, че

тази история с пръстена ѝ тегне като воденичен камък на шията. Съзнаваше собствената си вина и искаше да я изкупи по някакъв начин. Повече от ясно ѝ беше, че Бари нито за миг не би се заблудил относно автентичността на украшението, което самата Триша бе скрила някъде и изобщо не беше сигурно дали ще се осмели да го сложи. Приятелката ѝ не умееше да лъже и съвсем естествено бе да се очаква, че годеникът ѝ дълбоко ще се засегне. А какво щеше да стане след това, като бе имаше предвид гордостта и на двамата...

Значи трябваше да бъде намерен истинският пръстен. И Черил, вярната до гроб приятелка, се закле пред себе си, че чудо ще направи, но ще го открие.

Отиде в спалнята и посегна към телефона. Набра номера на отдела за обяви в „Ню Йорк Таймс“ и продиктува на служителката импровизирания в момента текст:

„Умолява се онзи, който миналата седмица е закупил от бутик «Чи-Чи» на «Спринг Стрийт» пръстен за един долар, да го върне на собственичката. Пръстенът притежава за нея само емоционална стойност. Голямо възнаграждение.“

— Колко пъти желаете да публикуваме обявата? — попита я любезната служителка.

— Три дни последователно — каза Черил.

Надяваше се срокът да е достатъчен. Ако ли пък не, щеше да измисли нещо друго допълнително.

Доволна от себе си, затвори телефонния указател и със сияещо лице се върна в бутика. Триша щеше да си получи пръстена.

Тя, Черил, ще спаси щастието на приятелката си.

* * *

Един час по-късно Ванеса Силвърстоун прекрачи прага на магазина, следвана от пуделите си, обладана от твърдото убеждение, че

в лицето на розовата, възпълничка, едрогърда блондинка вижда бъдещата си снаха. Едновременно с нея в бутика дойде и момчето от цветарския магазин, носещо огромен, завит в целофан букет розовобели прекрасни орхидеи и го връчи на Триша, без да поглежда дори какво пише на квитанцията и да пита за името на получателя. Вече знаеше за кого са цветята, пристигащи почти всеки ден от Лос Анджелис на името на мис Брадлинг.

Ванеса, Черил и Триша останаха прехласнати от великолепните цветя, докато пуделчетата бяха пък във възторг от невероятно приятното шумолене на целофана между острите им зъбки.

— Някой сигурно много ви обича, мило дете, щом ви изпраща такива прелестни цветя — със съжаление се обърна мисис Силвърстоун към Триша.

Разочарованието ѝ не беше малко, защото тайно в себе си вече бе започнала да съставя план, според който Бари трябваше да изостави морално деградиралата си годеница и да се влюби в нейната многократно превъзхождаща я по всички линии приятелка. Сега мечтата ѝ изглеждаше неосъществима, тъй като по всичко личеше, че грациозната стройна красавица има сериозен обожател. Несъмнено той беше голям щастливец. Но доколко се радваше на взаимност от нейна страна? Ето главният въпрос, който трябваше да бъде изяснен незабавно.

След като се погрижи за орхидеите, Триша се обърна към възрастната дама и я хвана за ръцете:

— Мадам де Уондър! Колко мило от ваша страна, че отново предпочетохте да дойдете при нас, при целия богат избор на бутици в Ню Йорк!

Черил, която в това време водеше с променлив успех битка с пуделчетата за останките от целофана, си отбеляза наум, че приятелката ѝ направо бе родена за продавачка. Може би трябваше да ѝ предложи сама да си отвори бутик?

— Дойдох, детето ми, за да се посъветвам с вас и... — Ванеса се извърна по посока на Черил, от която в момента се виждаха само предизвикателно стърчащите ѝ задни части, тъй като се бе привела зад една стойка с окачени поли, преследвайки изнервящите я джафкащи животинчета — ... с вашата приятелка за дрехите, които възнамерявам

да купя. Ако правилно си спомням, последния път стана дума за това и вие бяхте така любезна да ми предложите услугите си.

— С най-голямо удоволствие ще го направим, мадам! Мисля, че приятелката ми ще бъде щастлива да ви даде компетентна консултация по всички интересувачи ви тоалети. Нали, скъпа? — обърна се тя към току-що изплувалата пред тях медночервена глава на Черил.

— О, клиентите ми са свикнали най-непринудено да разглеждат всичко, да изпробват необезпокоявани тоалетите. Защо не постъпите и вие така?

Това не влизаше в сметките на Ванеса. Намерението ѝ беше да опознае по-добре бъдещата си снаха в разговор, а не да изпробва дрехи, макар че и това не бе за изпускане, като си помисли човек... Погледна с молба за помощ към Триша.

Девојката правилно изтълкува погледа ѝ и заяви:

— Аз ще се погрижа за вас.

През следващите два часа тя наистина правеше точно това и Ванеса без колебание купуваше всичко, което ѝ предложи Триша. Черил междувременно се бе сбогувала с тях с едно безгрижно:

— Хей, деца, аз изчезвам. Имам среща.

Сърцето на мисис Силвърстоун прескочи няколко удара, в стомаха ѝ се сви твърда топка. Имала среща! Ако Бари чуеше това! С каква неприкрита арогантност това зле възпитано същество вадеше на показ безсрамния си начин на живот! Сляп ли беше нейния син?!

— Какво съдържание се влага днес в думата „среща“? — попита тя любезната си консултантка. — Едно време, когато бях млада, под среща се разбираше излизането на разходка с някой съученик или съседско момче. Всичко беше толкова благоприлично, невинно и все пак странно вълнуващо. И сега ли е така?

Триша сподави усмивката си. Не знаеше дали при всички е еднакво, но при Черил със сигурност в тази дума се влагаше доста различен смисъл.

— Как да ви кажа — внимателно започна тя. — Би могло да значи уговорка за обяд, посещение на кино, театър или концерт, но също така и уединена, интимна среща с... годеник, да кажем, или с приятел... — е, мисля, че разбирате какво имам предвид.

Постара се да избегне думата „любовник“, макар, че по отношение на Черил тя единствена щеше да бъде на място.

— А вашите срещи от какъв характер са? — продължи да любопитства Ванеса. — Извинете ме за нетактичността, но ми се струва, че хубаво момиче като вас има поне по десет обожатели за всяко свое пръстче на ръцете.

— О, не е чак толкова лошо — възпротиви се Триша и леко се изчерви. — По-рано дори имах чувството, че истински симпатичните мъже се страхуват от хубавите момичета. Сигурно си мислят, че са труднодостъпни.

— По-рано ли? А сега как е?

Любопитството ѝ ставаше прекалено дръзко и неучтиво, но тя искаше да разбере колкото се може повече за красивата зеленоока девойка с изискани маниери и приветлива усмивка.

— Сега се чувствам на седмото небе от щастие, защото съм влюбена в един мъж и за нищо на света не бих го заменила за празни, мимолетни авантюри.

— Има ли нещо общо този мъж с великодушния изпращач на цветя? — добродушно се усмихна старата дама.

— Да, има много общо — широко се засмя Триша. — Става дума за един и същ човек. Откакто влезе в живота ми, за мен не съществува нищо друго — никакви срещи, случайни флиртове, комплименти...

— Надявам се, че той ще съумее да оцени това.

— И аз се надявам, тоест — сигурна съм, че той го оценява.

Ванеса окончателно погребва надеждите си да накара Бари поотблизо да опознае тази удивителна жена.

* * *

Мисис Силвърстоун съвсем преднамерено се задържа по-дълго в бутика. Надяваше се, че приятелката на сина ѝ ще се върне, за да може да размени няколко думи с нея. В края на краищата заради бъдещата си — о, Боже! — снаха бе пропътувала целия този път от Лос Анджелис до Ню Йорк.

Черил обаче изглежда си прекарваше много хубаво с някой от любовниците си и не бързаше да се прибира. Магазинът беше в сигурни ръце и тя нямаше причини да не се възползва с пълни шепи от възможността да се позабавлява, както си знае. Макар да изглеждаше

твърде егоистично от нейна страна — просто си беше такава и знаеше, че Триша няма да ѝ се сърди и да ѝ натяква. И когато приятелят ѝ най-сетне я докара пред дома ѝ — прекалено рано според нея! — нито за миг не ѝ дойде наум за възрастната достолепна лейди, която за втори път проявяваше жив интерес към бутика и изложените в него тоалети. Тя се сбогува най-сърдечно с моментния си обожател и отвори вратата на автомобила, но изведнъж промени намерението си и като се хвърли буйно на врата му, започна пламенно да го целува и да го опипва между краката.

Точно в този момент Ванеса излезе от бутика с две препълнени с дрехи книжни торби, следвана от Триша и двете пуделчета и се насочи към поръчаното предварително такси. Любимците ѝ подушиха позната миризма и въртейки весело опашчици се втурнаха с радостен лай към чифт стърчащи от спряната наблизо кола крака. Те принадлежаха на Черил, напълно погълната от едно не съвсем благоприлично занимание върху част от анатомията на русия здравеняк зад волана на въпросното превозно средство.

Ванеса вдигна поглед натам и остана поразена от това, което видя. За щастие, то беше само част от действителното положение на нещата, тъй като страничното стъкло ѝ предоставяше достъп до сравнително по-невинния остатък от мизансцена. Но и това ѝ беше достатъчно. Тя се извърна възмутена и влезе в таксито.

Триша, която остана неприятно сюрпризирана от случилото се, примамки кученцата и ги вкара при господарката им. После приветливо ѝ помахаша за сбогом.

Що се отнася до Черил — тя просто не забеляза нищо.

Известно време Триша остана загледана след таксито, учудена от примесеното с болка, възмутено изражение на старата дама.

Двете с мадам де Уондър си бяха уговорили среща утре следобед в града. Младата девойка с най-голямо удоволствие прие да я придружава в обиколката ѝ из другите големи магазини и да я съветва при избора на тоалети. Най-енергично отблъсна предложението да ѝ плати за тази услуга, тъй като не го правеше за пари, а защото ѝ беше приятно. Освен това през време на кариерата си като топмодел бе получавала достатъчно високи хонорари, за да може да преживее остатъка от живота си в умерен разкош, да не говорим за това, че Бари буквално я засипваше с щедростта си.

Хрумна ѝ, че може да използва случая да купи нещо ново и за себе си и приятно да изненада своя любим.

* * *

По пътя към хотела Ванеса Силвърстоун тегли дебела черта под главата „Бари — годеж — женитба“. С това окончателно трябваше да бъде приключено. Синът ѝ ще се ожени за тази жена само през трупа ѝ. Нямаше да му позволи да направи такава фатална стъпка. Каква майка би била иначе? Не, не, и не!

Обективно погледнато, Бари беше много добре изглеждащ, зрял мъж със стремителна кариера в света на бизнеса. Богат, мил и добре възпитан, готов да се притече на помощ всекому, любящ син и — тук Ванеса леко се изчерви — вероятно добър любовник. Е, трябваше ли един такъв великолепен представител на мъжката раса да вегетира покрай някаква си долна уличница, която по неизвестен начин е успяла да му замае главата?

Малко преди полунощ тя успя да се свърже с него и гневно му заяви, че е имал глупостта да се влюби в една аморална, безсърдечна и недостойна за чувствата му персона, при това грозна — дори отиде дотам, че си позволи да я нарече „курва“, с което предизвика буря от възмущение в сина си. Бари, безкрайно изтощен от шестнайсетчасовите преговори, изтърва нервите си и избухна:

— Мамо, не искам да чувам нито дума повече от теб за бъдещата ми жена! Връщай се веднага в Лос Анджелис и се занимавай с твоите дамски клубове или други неща, от които разбираш! Колкото до морала на собствената ми годеница — остави на мен да преценя! Лека нощ!

И той тракна слушалката.

Все пак обидните забележки на майка му оказаха своето влияние и Бари се въздържа да набере номера на Триша тази вечер. Нямаше да може да се овладее и щяха да се скарат. Той твърдо реши, като приключи ангажиментите си, да събере Триша и Ванеса и тримата заедно да проведат един пряк и открит разговор, който да разсее всички недоразумения помежду им.

VI

Джон, представителят на фирмата за бижута, закусваше заедно с един свой приятел и мързеливо разлистваше „Ню Йорк Таймс“, когато изведнъж вниманието му беше привлечено от кратката обява на собственичката на бутик „Чи-Чи“. Той бързо отмести чинията си и тихичко подсвирна през зъби.

— Я гледай ти! Мадам Чи-Чи си е изгубила пръстена!

— За кого говориш? Познавам ли я? — попита приятелят му.

Те бяха колеги, само че Салвадор — млад, темпераментен испанец, отдавна емигрирал в Щатите — беше търговски представител на модна козметична фирма.

— Не, но си заслужава да се запознаеш — засмя се Джон и посочи към обявата. — Страхотно гадже е и никак не си вири носа.

— Да не би да търси някой от пръстените, които ти си й продал?

— Сигурно, макар че не разбирам защо. Те наистина нямат никаква стойност. Единственото, което ми хрумва, е, че го е подарила на някой неин приятел, той й го е върнал, след което по невнимание го е продала. А сега иска да го притежава като скъп спомен, или дявол знае какво. Но пръстенът не е толкова важен — исках да ти кажа, че мацето наистина си го бива. Точно твой тип.

Салвадор наостри уши. Черните му влажни очи похотливо заблестяха. Той не пропускаше и най-малката възможност да се впусне презглава в някое любовно приключение, но за жалост кръговете, в които по силата на служебните си задължения се движеше, бяха доста над неговото ниво и жените изобщо не му обръщаха внимание.

— Как изглежда?

— Руса, с големи гърди, облича се много секси и се слага на всекиго.

— Тогава защо не я оправиш? — недоверчиво полюбопитства приятелят му.

— Защото ми е клиентка — звучно млясна с език Джон. — Имам си желязно правило — никога не се захващам с клиентки. Не води до

нищо добро, мога само неприятности да си навлека. Човек не бива да сече клона, на който седи.

— Хмм — изсумтя Салвадор. — Аз на твое място не бих се притеснявал за това.

— Ами опитай тогава. Нямам нищо против да ми разкажеш после как се чука. Обади й се и й кажи, че пръстенът е у теб, уговори си среща и действай.

— Ами като нямам пръстена?

— Ти си бил много задръстен! Първо си направи свалката, пък после ще й кажеш, че си го загубил. Не вярва да й пука много-много за него, след като я замъкнеш в леглото. Сигурно ще можеш да й покажеш нещо по-интересно — захили се мръсно Джон.

Испанецът замислено прокара пръсти през къдравата си черна коса.

— Най-добре да й се обадя веднага. Как се казва?

— Черил. Аз й викам „мадам Чи-Чи“. Телефонът й е тук във вестника. И внимавай — искам след това подробно да ми разкажеш всичко, иначе ще остана скрит в другата стая!

Двамата обитаваха един малък занемарен апартамент в центъра на Манхатън, за който плащаха безбожно висок наем. Стените бяха толкова тънки, че през тях всичко се чуваше, затова когато един от тях си водеше момиче вкъщи другият изчезваше, за да не го смуцава.

— Бъди спокоен — изръмжа Салвадор. — Я ми подай телефона.

Той набра посочения в обявата номер и зачака.

* * *

Когато телефонът започна да звъни, бутикът още бе затворен. Мария не беше дошла, а Триша бе излязла да купи нещо за закуска. Черил избълва куп проклетия и се зави презглава, но настойчивият звън продължаваше. Най-сетне тя не издържа и придърпа апарата към себе си за шнура.

— Даа! — изрева пресипнало в слушалката.

На другия край на линията Салвадор трепна уплашено и хвърли въпросителен поглед към Джон. Това ли беше леснодостъпното секси маце?

— Мадам Чи-Чи?

— Бутик „Чи-Чи“! Кой си ти, по дяволите?

— Мадам — произнесе испанецът с глас, по-мек от бучка разтопено масло, — вие ли дадохте обявата за изгубен пръстен?

Черил шумно издиша внезапно разсънена.

— Ооо, мили ми господине, най-прекрасен измежду всички представители на човешката раса! — гальовно замърка тя, изтръгвайки възможно най-нежните тонове от все още ненастроените си гласни струни. — Вие ли сте купил моя пръстен? Искам да ви прегърна и да ви разцелувам! Кога можете да дойдете и да ми го донесете?

— Но, мадам... — Салвадор се усмихна самодоволно и кимна многозначително по посока на приятеля си, — пръстенът ви наистина е у мен. Купих го от бутика ви... през миналата седмица. С удоволствие ще ви го върна, щом е толкова ценен за вас. Но не веднага, не през деня. Аз работя, знаете ли... Какво ще кажете да се срещнем тази вечер някъде в града? Предложете някой хубав ресторант. Аз съм ерген и излизам всяка вечер. Бихме могли да вечеряме заедно. Ще ми бъде приятно да се запознаем. Толкова съм самотен понякога... Ще взема пръстена със себе си.

Черил чу отварянето на външната врата и разбра, че Триша се връща. Не искаше все още да издава тайната си, преди да е уредила окончателно всичко. Затова сниши глас и бързо каза:

— В шест часа в „Руска чайна“. Окей?

— Добре, в шест в „Руска чайна“ — повтори непознатият.

— Ще нося една орхидея — прошепна Черил, преди да затвори.

* * *

— Е? Как ти се стори?

Джон впери любопитен поглед в него.

— Не знам... — почеса се нерешително Салвадор по темето. — Най-напред изрева като разярена лъвица, след това замърка като малко домашно котенце, а накрая звучеше като жена вамп от сексфилм на ужасите. Май че ще ми дойде един номер по-голяма. На колко години е всъщност?

— И аз не знам точно — около 25, предполагам.

— Предпочитам осемнайсетгодишни.

— Като се срещнеш с нея, сам ще прецениш. А сега си изпий кафето, закуската свърши.

През целия ден Черил не беше на себе си от радостно очакване. Щеше да се пръсне от неимоверните усилия, които полагаше да се сдържи и да не издаде голямата изненада. Пръстенът се намери! Тази вечер Триша щеше да си го получи обратно и да възвърне душевното си спокойствие, но господи, толкова трудно ѝ беше да си държи езика зад зъбите!

— Какво ще правиш днес? — попита тя приятелката си, когато закусиха с кроасани и капучино.

— Имам среща в три следобед с мадам де Уондър. Ще пием чай някъде в града.

— Докога ще трае срещата ви?

— Нямам представа, Черил. Знаеш как стават понякога тези неща. От дума на дума изникне нещо непредвидено — може да отидем в някой магазин, по-късно на вечеря в ресторант... Защо, имаш нужда от мен в бутика ли?

— Не, не, не се безпокой. Мария ще се оправи сама.

— Какво значи това — и ти ли няма да си тук следобед?

— Имам малко работа в града. Вероятно ще се забавя повече от теб.

— Пак ли имаш среща?

— Нещо такова. Но ще се върна най-късно до десет и искам да те помоля на всяка цена да си тук!

— Защо, да не би да те е страх да стоиш сама? — усмихна се Триша.

— Не ме питай повече. Просто се върни дотогава. Очаква те един сюрприз! Нищо повече няма да ти кажа.

Триша скочи и вдигна отбранително ръце.

— Добре, добре! Не се вълнувай толкова. Ще бъда тук. Дано да ми хареса твоят сюрприз, защото изпитвам известни съмнения...

След тези думи Триша стана и се запъти към банята, за да среше дългата си коса.

* * *

Минаваше три следобед, когато Триша и Ванеса Силвърстоун седяха на тераса на „Рокфелер център“ и пиеха чай. Стоплена от лъчите на мекото есенно слънце, девойката се бе отпуснала удобно в плетения си стол с притворени очи. Небето приличаше на огромно було от светлосиня коприна, изпъстрено тук-там с малките разпокъсани ивици бели пухкави облачета. Долу, под тях, хиляди туристи кръстосваха улиците на Манхатън, повечето от които никога не виждаха лъч слънчева светлина. Но тук горе терасата бе обляна в цялото великолепие пастелни багри на последните топли дни на циганското лято. Навсякъде бяха разпръснати едри есенни цветя в дървени сандъчета, а над всичко се издигаше гордо и достолепно позлатената статуя на Прометей — прочутият символ на Центъра, любим обект за всички любители фотографии и предпочитано място за възпоменателни снимки.

Триша изглеждаше прелестно в бялата си копринена рокля, наметната с лек жакет в тон със зелените дълбоки очи и Ванеса ѝ се любуваше с неприкрито възхищение. Самата тя беше предпочела елегантния светлобежов костюм, който Триша ѝ бе подбрала измежду най-скъпите тоалети в бутика на Черил.

— Сигурно само толкова стара жена като мен може да седи до вас, мило дете, без да умира от завист за красотата ви — отбеляза Ванеса и като присви закачливо очи, допълни: — Или пък някой мъж! Несъмнено всяко младо момиче би позеленяло от яд, ако ви има за съперница.

Триша не обичаше да ѝ се правят комплименти за външния вид, защото ги считаше за неискрени и фалшиви и макар добре да съзнаваше предимствата, с които я беше надарила природата, никога не би помислила да ги изтъква и да се перчи с тях.

— Преувеличавате, мадам де Уондър. Моята приятелка например досега не е проявявала нито капчица ревност по този повод и ние прекрасно се разбираме двете.

Имаше чувството, че трябва да защитава приятелката си пред възрастната дама, защото последната се показваше прекалено възмутена от лековатото ѝ поведение — нещо, което беше малко странно при положение, че не ги свързваха никакви по-особени отношения от едно повърхностно запознанство. От друга страна, тази

тема беше добре дошла в момента, за да отклони разговора от нея самата.

— Приятелката ви е много... особена — сбърчи презрително нос Ванеса. — Държи се дръзко и предизвикателно, също като мъж.

— Тя е независима, еманципирана, работеща жена, и никак не ѝ е леко. Конкуренцията в Ню Йорк е огромна и за да си пробиеш път, се искат здрави лакти.

„И кой знае още какво, освен лакти?!“ — помисли си Ванеса.

— Дълбоко в себе си тя е много крехка и добра, много чувствителна. Но просто не може да потиска своя огнен темперамент — продължи Триша, усмихвайки се леко.

Забеляза, че събеседничката ѝ отново се намръщи, и реши да сложи край на този явно неприятен за нея разговор.

— А сега съвсем сериозно искам да ви предупредя, че е крайно време да престанете с вашите щедри жестове на внимание към мен.

Мадам де Уондър никога не пропускаше в края на всяка обиколка из магазините да ѝ направи поне по един много скъп подарък — било то изискан парфюм, дребно украшение или подходящ аксесоар към стилния ѝ гардероб.

— Но това ми доставя истинско удоволствие, не бива да ме лишавате от него! — възпротиви се енергично Ванеса и намести малката сребриста шапчица върху косата си.

— А ако свикна с подобен род отношение, кой ще възприеме ролята на добрата фея, след като си заминете за Калифорния?

Триша вече знаеше, че мадам де Уондър живее в Лос Анджелис и само от време на време идва в Ню Йорк, за да направи някои покупки. „За нищо друго“ — изрично беше подчертала старата дама. Това обстоятелство малко я бе озадачило, тъй като мадам очевидно беше изостанала с десетилетия в областта на модните тенденции, което не би трябвало да се случва с жена, прелитаща няколко хиляди мили специално и единствено от интерес към модата. Но Триша бързо бе изоставила тази мисъл.

— Ролята на добрата фея ли? Ооо, мило дете, десетки и стотици мъже с най-голям ентузиазъм биха се заели с това, стига само да им го намекнете! Но вие позволявате само на един мъж да ви прави подаръци, правилно ли предполагам?

— Така е, само на един! — усмихна се девойката.

— Жалко — въздъхна Ванеса. — Щях да бъда много щастлива, ако видех на неговото място моя син. Той е очарователно момче. Наистина ли няма никакви шансове?

— Абсолютно никакви, мадам, макар да съм убедена, че действително е очарователен мъж, съдейки по неговата майка. Но нима синът ви не е направил вече своя избор? В Калифорния има толкова красиви млади момичета!

— Права сте, мила, но знаете ли какво направи той? Обърна гръб на калифорнийските хубавици и дойде тук, в мрачния Ню Йорк, за да избере възможно най-неподходящата жена за своя годеница!

— Една майка рядко може да съди без предразсъдъци за тези неща — колебливо изрече Триша и леко погали сбръчканата десница на разстроената лейди.

— Сигурно е така, не отричам, но и при най-добро желание за обективност от моя страна аз предвиждам неизбежна катастрофа в личния му живот — горчиво заключи мисис Силвърстоун и тежко въздъхна.

Терасата около тях в подножието на позлатения Прометей се изпълваше с все повече посетители, между които келнерите с труд си пробиваха път, балансирайки ловко над главите си препълнени с освежаващи напитки подноси. Врявата постепенно се засилваше и те едва вече можеха да се чуват.

— По-добре да си тръгваме, ако не искаме да бъдем смачкани в навалищата — предложи Триша. — Хубавото време изглежда е примамило всички нюйоркчани да излязат от домовете си.

Ванеса кимна и допи чая си на малки глътки. Докато я чакаше, девойката отново притвори очи и си представи как двамата с Бари в един също толкова хубав есенен ден, само след около седмица, ще се венчаят в някоя малка капела сред обагрениите в златножълто и кафяво вековни гори на Нова Англия, а после дълго ще се разхождат между величествените дървета, плътно прегърнати, нашепвайки си нежно любовни слова... Така трябваше да се отпразнува един истински дълбоко интимен съюз между сърцата им — скромно, тихо и уединено в лоното на девствената природа, под лазурно чисто небе...

— Вие мечтаете, мило дете! — Ванеса предпазливо я докосна по рамото.

Триша разтърси глава и отпъди виденията си.

— Извинете ме, моля. Понякога така се отнасям...

Дотолкова се беше вгълбила в себе си, че не бе забелязала кога възрастната дама е платила сметката и се е приготвила за тръгване.

— Сигурно мечтаехте за своя любим. Изглеждахте така, като че ли не сте на тази земя!

— С него наистина забравям къде се намирам.

— Каква е програмата ни за днес? — попита малко по-късно Триша, когато се озоваха на „Медисън Авеню“.

Никак не ѝ се искаше да влиза в препълнените с народ луксозни магазини на Манхатън, но ако такова беше желанието на мадам де Уондър, нямаше да се възпротиви.

Ванеса обаче също намираше времето за прекалено хубаво, за да обикаля и бездруго познатите ѝ вече задушни салони на големите универсални магазини, затова предложи:

— Нека просто бавно да се разходим по булеварда и да погледаме витрините, а по-късно, ако не ви досади моята компания, бихме могли да вечеряме някъде. Какво ще кажете за ресторант „Руска чайна“?

Навремето това беше любимият ѝ локал. Често идваха с Бари в него, но сега той беше вече достатъчно голям, за да води там своите приятелки. Двамата много харесваха интериора — през цялата година в „Чайната“ не сваляха коледната украса от стените, а освен това имаше окачени много картини. Веднъж дори имаха с него разгорещен спор за една от картините: Бари твърдеше, че е оригинален Шагал, докато тя настояваше, че е копие. Впоследствие се установи, че синът ѝ е бил прав.

— Много обичам борш и пиле по киевски — продължи мисис Силвърстоун, докато се измъкваша от навалищата около „Рокфелер център“ и поеха надолу по „Медисън авеню“. — Синът ми пък харесваше руската водка с доматен сок.

— Говорите с такова възхищение за него, сигурно много го обичате? — вметна Триша.

— Разбира се, от цялото си сърце — сериозно отвърна Ванеса. — Той е чудесно момче. Но, всъщност нали така казват всички майки за децата си?

Девойката се засмя.

— Положително и аз един ден ще правя същото! А как се казва синът ви?

— Името му е... — тя изведнъж спря, защото ѝ хрумна нещо. — Няма да ви го кажа, докато и вие не ми издадете истинското си име. Само не ме убеждавайте, че е „Скъпа“! Никой не се казва така! Защо се обръщате по този начин двете с приятелката си пред мен?

Триша се изчерви и попипа порозовялото си ухо.

— Как да ви кажа, всичко започна на шега. Но после се случиха някои неща, за които не е уместно сега да говоря, обаче и двете се заклехме точно в това обръщение. Може да ви се стори, че съм старомодна, но аз държа на клетвите и обещанията си. Затова предпочитам да остана и за вас „скъпа“, съжалявам!

— Е, щом е така, тогава и аз няма да ви кажа името на сина си — опита се да придаде шеговит обрат на разговора Ванеса.

От известно време тя се бореше с изкушението да разкрие инкогнито си на това симпатично момиче и да поговори открито с него за приятелката му. По всичко личеше, че умее да пази тайна и в това отношение можеше да се разчита на него. Но също така ясно ѝ беше, че много обича и е готова да защитава със зъби и нокти най-добрата си приятелка. В такъв случай трябваше да я постави пред много трудна дилема — да избира между нея и някаква случайна непозната старица, намесваща се грубо в личните им отношения. Не, не, нямаше право да постъпи така. Щеше да продължи да бъде за нея мадам де Уондър, поне докато Бари не се завърне от Лос Анджелис. Тогава вече всичко трябваше да си дойде на местата.

Разходката продължи още дълго. През цялото време Ванеса настойчиво разпитваше за Черил. Триша я описа най-подробно такава, каквато я познаваше: приятна, жизнерадостна, вярна приятелка, готова винаги да се притече на помощ, темпераментна и енергична, изключително свободолюбива, но и готова веднага да се впусне във флирт с всеки интересен мъж. Над всичко обаче поставяше взаимната им вярност и дебело подчерта, че за нея е готова и през огъня да мине.

От минута на минута мисис Силвърстоун ставаше все по-бледа. Винаги готова да се впусне във флирт? Изключително свободолюбива? Горкият Бари! Как може да е бил толкова сляп, че да избере по-лошата от двете приятелки? Дори за миг не ѝ минаваше през ума, че красивата

й събеседничка също би могла да има мнение по въпроса и че не е изключено да не го хареса!

Междувременно бяха достигнали Петдесет и седма улица и се доближаваха до покрития вход на ресторант „Руска чайна“. Над него се развяваше огромно знаме с изобразена върху плата изправена сибирска мечка. Облечен в ливрея в червено и златно портиер достолепно им отвори високата двойна стъклена врата и дълбоко се поклони първо на Ванеса, после на Триша. Още в преддверието пред тях безшумно изникна салонният управител и с безкрайни поклони ги отведе до уединена масичка за двама в далечния ъгъл на залата, откъдето спокойно можеха да наблюдават цялото помещение.

Почти всички маси в ресторанта бяха заети и докато преглеждаше листа с менюто, Триша усети някакво весело раздвижване сред посетителите. Вдигна глава и с любопитство се огледа. Жените от съседните маси тихичко хихикаха зад шепи и се привеждаха към кавалерите си, за да им прошепнат нещо. Всички глави бяха обърнати към една-единствена маса.

Тя насочи поглед нататък и — о, Господи! — видя Черил, интимно притисната в някакъв мургав чернокос южняк с вид на жиголо. Но най-лошото от всичко беше, че бялата покривка от дамска се бе свлякла от едната страна и разкриваше неповторима гледка — босият крак на Черил в акция! Тя умело го плъзгаше нагоре между бедрата на леко притеснения мъж, спускаше го надолу, после пак нагоре с възбуждащи кръгообразни движения, като при това се смееше с дълбоки гърлени звуци.

Триша бързо притисна уста с длан, за да не извика силно, после спонтанно скочи от мястото си и се втурна към нея. Във всеки случай не беше достатъчно бърза, за да попречи на Ванеса да види какво бе привлякло така внезапно общото внимание.

Мисис Силвърстоун ахна изненадано и хвана с две ръце главата си. Това наистина беше върхът! Отново тази невъзможна персона! Тази безсрамна малка курва! Усети, че се задъхва от възмущение.

Черил вдигна поглед и забеляза Триша. Широка усмивка пропълзя по устните ѝ.

— Каква приятна изненада! — извика тя. — Не знаех, че и ти си тук.

Не можа да продължи, защото приятелката ѝ се наведе към нея и яростно зашепна в ухото ѝ:

— За бога, престани да мърсуваш с този тип под масата! Целият ресторант ви се смее! Покривката ви се е свлякла и всичко се вижда!

Вместо да се смути, Черил се разсмя от все сърце и се наведе отстрани, за да се убеди в казаното. Наистина, Триша имаше право — всичко се виждаше.

— Кой е този недодялан тъпанар с теб? — продължаваше да съска Триша възмутено в ухото ѝ. — Откога си изпаднала толкова, та си се захванала с такива? Я ела с мен!

И като вкопчи здраво пръсти в рамото ѝ, я принуди да стане и да я последва към умивалнята. Минавайки покрай масата на Ванеса, Триша ѝ кимна кратко и ѝ подхвърли:

— Пийте си спокойно аперитива, веднага се връщам.

Щом влязоха в умивалнята, тя с всичка сила блъсна Черил на тапицираната в кадифе кушетка пред огромното стенно огледало и закрещя:

— Не те ли е срам, Черил?! Да се излагаш по такъв противен начин! Как можа да се натресеш на този мръсник с отвратителна мутра? И какво търсеше между краката му?

Черил спокойно я остави да се навика, след това със сияеща усмивка заяви:

— Скъпа моя, можеш да ме ругаеш, колкото си искаш, но само ако знаеш какво държи в джоба на панталона си този тип, ще се хвърлиш да му целуваш ръцете и краката!

Триша се изчерви до корена на косите си при тази цинична забележка, а приятелката ѝ, която в действителност не си даде сметка за двусмислеността на думите си, весело продължи:

— Едно малко кръгличко нещо, което ти вече цяла седмица мечтаеш да си възвърнеш...!

— Да не би... О, Черил! Правилно ли те разбирам?

— Да, правилно си ме разбрала — Черил скочи и затанцува на място. — Пръстенът се намери, Триша! Пръстенът, твоят годежен пръстен! Онзи тъпанар там го държи в джоба си! Обявата свърши работа!

— Обявата ли? Каква обява?

— Пуснах обява в „Ню Йорк Таймс“ с молба да ни върнат пръстена, купен миналата седмица от бутика.

— И се оказа успешна?!

— Както виждаш!

— Но той показва ли ти го? Ако не е истинският пръстен?

— Глупости! Разбира се, че е истинският! Знаеш ли колко пръстена сме продали оттогава? Нито един. Така че не може да е друг, освен истинския.

— Какво чакаш тогава?! Защо не го вземеш и да изчезваме?

— Защото искам да се насладя по-дълго на объркването на този папагал. Обичам от време на време да се забавлявам, като възбудям мъжете и ги гледам как се опитват да запазят самообладание на публични места. Знаеш ли колко е смешно да...

— Черил, изобщо не ме интересува практиката ти в подобен род забавления! Върни се на масата, поискай пръстена и ми го донеси. Ще те чакам тук. Изчезвай! — тласна я енергично към вратата Триша.

— Хей, почакай! — започна да протестира Черил. — Нека първо, отида до...

— Дума да не става! Колкото по-бързо уредиш въпроса с пръстена, толкова по-скоро ще можеш да се облекчиш. Тръгвай!

С достойно вдигната глава Черил прекоси обратно салона и дори за миг спря до масата на Ванеса:

— Здравейте, мадам де Уондър! Много ми е приятно да ви видя тук.

Старата жена отвори уста, за да ѝ каже какво мисли за поведението ѝ, но в този момент един келнер се приближи до тях и прошепна на Черил:

— Господинът, който седеше на вашата маса, помоли да го извините и си тръгна. Остави за вас това — той пусна в шепата ѝ един пръстен — и надеждата, ме ще уредите сметката.

— Разбира се, разбира се! — възкликна девойката, — но преди това, ако ме извинете... — и тя посочи с пръст към дамската тоалетна.

Триша седеше като на тръни върху кушетката в умивалнята, когато Черил отново се появи.

— Е, взе ли го? — попита със затаен дъх.

— Абракадабра — хоп! Ето го! — тържествено обяви Черил и отвори пръстите на стиснатата си в юмрук ръка.

— Но... но това не е той! Ах, Черил, това не е моят пръстен! Този е фалшив като останалите в касетката!

По бузите на девойката се затъркаляха едри сълзи на разочарование...

Черил буквално си глътна езика. „Ама че мошеник! — ядосано си помисли тя. — Какъв долен тип! Почакай, ще ми паднеш в ръчичките!“ На всичкото отгоре щеше да ѝ се наложи да плати доста солената сметка от вечерята.

— Как може да съм толкова глупава овца! — изруга тя собственото си отражение в огледалото и злобно му се изплези.

— Нее — изхълца Триша, трийейки сълзите с опакото на дланта, — прекалено хубаво беше, за да е вярно. Не се обвинявай, Черил, ти имаше само добри намерения!

Двете се хвърлиха в прегръдките си, утешавайки се взаимно.

Измина доста време, преди да се успокоят достатъчно, за да може Триша да се върне при Ванеса на масата, а Черил хладнокръвно да плати сметката. Старата лейди се показва толкова разгневена от поведението на приятелката ѝ, че Триша положи неимоверни усилия да я успокои. И отново се запита защо мадам де Уондър вземаше толкова навътре всичко, свързано с Черил. Та нали нямаха нищо общо, освен едно бегло познанство?

Не отиваше ли твърде далеч порядъчната дама в интереса си към едно момиче, което ѝ беше свършено непознато?

VII

Салвадор седеше ухилен срещу Джон и разказваше:

— Ти беше прав, твоята мадам Чи-Чи е страхотно гадже! Така беше започнала да ме обработва под масата, че видях звезди посред бял ден и едва се сдържах да не ѝ скоча още там на място. Вече живо си представях как ли ще бъде в леглото, когато всичко пропадна.

— Как така? Не я ли заведе вкъщи? Защо ме накара да отида на хотел тогава?

— Внезапно в ресторанта се появи някаква нейна приятелка. От пръв поглед си личеше, че изобщо не носи майтап.

— Е, какво от това? Нали имаше уговорка с Черил за пръстена?

— Да, ама онази веднага я отмъкна в тоалетната със сърдито изражение и останаха доста дълго там. Предположих, че и тя е в играта, а както ти казах, пред нея номерът с фалшивия пръстен нямаше да мине. Работата стана дебела и аз реших да се чупя. Оставих пръстена на келнера и му поръчах да ѝ го предаде, после си плюх на петите.

— Страхливец! Нали трябваше да ѝ покажеш пръстена чак след като свършиш онази работа?

— И аз така мислех да направя, но нещо ми подсказа, че няма да ме огрее. Шесто чувство, знаеш... Абе, какво да ти разправам. За мен случаят е приключен.

* * *

След знаменателната вечеря в „Руска чайна“ Ванеса и Триша не се видяха няколко дни. Мисис Силвърстоун усилено обмисляше план как веднъж завинаги да разобличи лицемерната годеница на сина си, а Триша се посвети изцяло на работата в бутика. Това, освен че ѝ помагаше да забрави тягостните си грижи, ѝ доставяше истинско удоволствие и тя смяташе, че Черил би направила много по-добре, ако

обръщаше внимание на магазина си повече, отколкото на всевъзможните си приятели, от които освен разочарования, нищо хубаво не бе видяла.

— ... дори и сметките в заведенията им плащаш! — укоряваше я тя един ден, докато прибираше някои от дрехите си в малкия куфар.

До завръщането на Бари оставаха само три дни, но вече не издържаше на дългото очакване и се чудеше с какво да си запълни времето.

— Е, това беше само веднъж, в „Чайната“, но мисля, че си струваше. Истински се забавлявах, преди да дойдеш ти...

— Господи, какви примитивни забавления! Не можеш ли да бъдеш малко по-взискателна в избора си на партньор?

— Тъй вярно, мадам! — изпъна тяло Черил и тракна въображаемите токове на ботушите си.

Триша неволно се разсмя. Ето защо не можеше да се сърди дълго на приятелката си.

В това време иззвъня телефонът. Черил вдигна слушалката и след като послуша мълчаливо известно време, радостно възкликна:

— Много се радвам за теб, Сузана! Чудесно! Значи, ще бъде истинско празненство? Обожавам такива неща. Да? С удоволствие! Всичко се подрежда идеално — най-добрата ми приятелка в момента живее при мен, на всяка цена ще я доведе. И още някого ли? Добре, ще помисля. По-сериозен човек? Добре де, ще видя какво мога да направя. Поздрави годеника си от мен. Аз познавам ли го? Е, няма значение. До скоро, Сузана!

Тя затвори и се обърна към Триша:

— Една моя позната — Сузана — ме кани на годежа си след три дни. Ти също си поканена, освен това ме помоли да потърся и да заведа в ресторанта някоя по-улегнала жена, която да направлява годежния ритуал. Сузана е малко старомодна и държи на традицията.

— Аз познавам ли я?

— Едва ли. Не излиза много-много, а и не е красавица.

— Значи, ще правят годежа си в ресторант? Защо не вкъщи?

— Защото и двамата с годеника си са студенти и нямат пари. Живеят в една мебелирана стая под наем, там е твърде тясно.

— И кога ще се състои церемонията?

— След три дни.

— След три дни се връща Бари! Не мога да дойда.

— Ооо, Триша! И двамата са големи симпатяги, ще стане страхотно парти!

— Не мога, не разбираш ли? Самолетът на Бари ще кацне в десет вечерта.

— Идеално! Годажът започва в шест, а ресторантът се намира на десет минути от летище „Кенеди“. Спокойно можеш да дойдеш, а после направо оттам ще тръгнеш към аерогарата.

— Черил, наистина нямам желание. Толкова съм изнервена покрай цялата тази история с пръстена... Разбери, не съм в настроение за празненства!

— Тъкмо затова! Промяната ще ти се отрази добре, ще се отпуснеш и ще забравиш неприятностите. Хайде, Триша, не ме изоставяй! Нямах никакво извинение! По-добре помисли кого още да заведем.

— Аз ли? Мисля, че ти познаваш достатъчно подходящи кавалери.

— Не става въпрос за мъже, с тях проблеми няма. Нужна е опитна жена. Хей, какво ще кажеш за твоята нова приятелка?

— За кого говориш?

— За онази мисис... как беше... Уондърленд или дявол знае как се казваше. Струва ми се подходяща. Дали още е в Ню Йорк?

— Сигурно, иначе би дошла да се сбогува с нас.

— Чудесно! Ще я поканим. Такива като нея обичат сватби, годежи и всякакви семейни празници.

* * *

Ванеса Силвърстоун действително прие поканата с видимо удоволствие, но после загрижено смръщи вежди:

— За жалост, мога да остана само един-два часа. Трябва да посрещна на летището моя... един мой добър познат.

Триша побърза да я увери, че ресторантът е недалеч оттам и освен това тя също трябва да бъде сред посрещачите в десет часа.

— В десет ли? — изненада се Ванеса. — Какво странно съвпадение! Само не ми казвайте, мило дете, че вашият гост идва с

полета от Лос Анджелис!

— Точно оттам идва — засмя се девойката.

— Моят също, моят също! — зарадва се старата дама като дете.
— Тогава ще отидем заедно на партито и заедно ще го напуснем, за да посрещнем гостите си. Радвам се, че ангажиментите ни съвпадат. Кажете, ще дойде ли и вашата невъзможна приятелка?

— Ще дойде, но ако ми позволите — тя не е невъзможна.

— Нима ще отречете, че в „Руска чайна“ се държа крайно отвратително?

— Тя просто е лекомислена и твърде неконвенционална, мадам!

— Скъпа моя — енергично отвърна Ванеса, — прави ви чест, че така я защитавате, но и двете сме наясно какво представлява тя. За мен тази тема вече е приключена!

Триша преглътна думите, които се канеше да изрече. Искаше да обясни, че в днешно време е напълно нормално да съществуват отношения, които по-рано са били считани за недопустими, за правото на всяка жена да избира вида и начина, по който да се забавлява и други подобни — но съзна, че мадам де Уондър нямаше да приеме, нито пък да разбере аргументите ѝ. Между нея и Черил имаше не само една дистанция от около петдесет години, но и цели антагонистични светове, и не беше Триша тази, която можеше да прехвърли мостове между тях.

Вместо това ѝ предложи в деня на годежа да мине да я вземе в пет часа от хотел „Астор“.

— Мислите ли, че мога да взема и пуделите с мен? — внезапно се разтревожи Ванеса. — Не обичам да ги оставям сами. Те са добре възпитани и обикновено не създават главоболия.

— Ако така ще се чувствате по-спокойна — вземете ги. Все ще се намери някое местенце за двете мили животинки.

* * *

Черил беше обърнала бутика нагоре с краката, за да си подбере подходяща рокля за годежа, когато Триша ѝ съобщи за съгласието на мадам де Уондър.

— Не ти ли се струва малко особена тази дама? — замислено попита тя. — От една страна е твърде старомодна и дори истерична, що се отнася до моя начин на живот, а от друга — веднага приема поканата от хора, които едва познава, за да присъства на годежа на други хора, които въобще не познава! Ако бях по-чувствителна сигурно щях да се изчервявам под неодобрителните ѝ погледи.

— Остави жената на мира, по-добре ми покажи какъв тоалет си избра за партито.

Черил ухилено вдигна нагоре една неоновозелена минипола и розова, остро изрязана горна част на бански костюм.

— Какво? Нима ще посмееш да се появиш така в ресторанта?!

— Защо, не ти ли харесва? Като си обуя черни мрежести чорапи и боядисам косата си оранжева, ще бъда последния писък на модата!

— Да, да, и с това ще станеш причина мадам де Уондър да издаде своя последен предсмъртен писък! Искаш празненството да завърши с труп ли?

— По дяволите, Триша, не ми се иска да се съобразявам, с когото и да е, но наистина няма да ми е приятно, ако симпатичната бабушкера вирне петалата. Добре, ще те послушам.

* * *

Следващите три дни преминаха за Триша в приповдигнато настроение около избора на рокля за празненството, радостта от завръщането на Бари, трескави планове за предстоящата сватба и неудържимия копнеж най-сетне да го притисне в обятията си. Всичко това измести на заден план най-големия ѝ проблем — загубата на годежния пръстен. Необичайното за характера ѝ оживление не убягна от вниманието на Черил, която лесно си го обясни с усилията на приятелката ѝ да забрави неприятностите и да посрещне годеника си с чисто сърце.

Черил би направила всичко, за да ѝ помогне да открие пръстена, изгубен всъщност по нейна вина и непрекъснато мислеше как да стане така, че Бари хем да не научи истината, хем Триша да не бъде принудена да го излъже. На пръв поглед задачата нямаше решение.

Неусетно дойде и последният ден от съвместното им съжителство. Междувременно мадам де Уондър се бе обаждала на два пъти, за да се увери, не Триша ще дойде да я вземе от „Астор“.

— И после нали ще отидем заедно на летището? — настойчиво питаше тя.

— Но разбира се, мадам де Уондър, за мен това е най-важното тази вечер.

В един часа Мария се върна от обяд и Черил я осведоми, че до края на деня тя остава пълновластен господар на бутика.

Дланите на продавачката овлажняха от възмущение и тя боязливо и умоляващо изгледа двете девойки, но успя да каже само едно „благодаря“. След злополучната продажба на пръстена бе загубила и малкото самочувствие, което притежаваше.

— За нейно добро е — подхвърли Черил, след като излязоха от магазина. — Иначе никога няма да се научи да бъде самостоятелна.

— Не виждаш ли, че трепери от страх? — укори я Триша, която съчувстваше на бедното създание.

— Всички така сме започнали. Забрави Мария и насочи вниманието си към това, което следва.

Това, което следваше, бе един невероятен безпорядък в спалнята. Черил бе довякла тук цял щендер с поли, рокли и блузи и Триша бе подложена на истинско изпитание, докато приятелката ѝ изпробваше всяка една от тях и искаше да чуе как ѝ стоят.

— Черил, повечето, от тях не са за теб. Ето например...

— Не ме интересува дали подхождат на фигурата ми или не! Искам да правят впечатление. Ако можех да се движа като теб...

И тя направи няколко крачки, въртейки силно хълбоците си.

Триша се разсмя.

— Нима така се движа аз? О, Черил, мисля, че от теб не става манекенка!

— И аз това казвам. Затова толкова обичам да те гледам. Моите предимства са другаде.

След два часа на Триша ѝ омръзна и се разбунтува:

— Прави каквото искаш! Аз отивам в банята.

— Моля те, още една минута! — хвана я за ръката Черил. — За последен път ми кажи какво да облека!

— Пепитеният костюм с тясната пола.

— Много е скучен — оплака се Черил, — при това ме прави много стара!

— Тогава червената рокля на бели точки.

— Това по може — прокара тя пръсти през косата си. — Червеното ще ходи на русата ми коса. Но... жълтата шифонена рокля има фантастично дълбоко деколте, ще събере очите на всички мъже. Няма ли да е по-секси? — предизвикателно погали високите си едри гърди.

— Ааа, стига! Писна ми!

Триша скочи и хукна към банята.

Когато след половин час излезе оттам, зачервена от дългия престой под струята гореща вода, с приятно ухаещи, току-що изсушени дълги руси коси, Черил все още стоеше нерешително сред купчината поли и рокли.

— Побързай! — подвикна ѝ. — Вече е четири часа, след час трябва да сме в хотел „Астор“.

— Как се чувстваш? — изглежда я любопитно Черил.

Триша правилно изтълкува въпроса ѝ и в отговор само протегна напред дясната си ръка и размърда пръсти.

— Ще сложиш ли фалшивия?

— Да, реших да го сложа.

— Значи все пак няма да кажеш на Бари истината?

— Страх ме е, Черил! Няма да посмея! Може би утре... Искам първата нощ той да ми принадлежи изцяло, нищо да не помрачава щастието ни. Пък след това да става каквото ще!

— Ще продължиш ли да настояваш за скромна сватба?

— Не ме питай за това! Може изобщо да няма сватба.

Черил на свой ред влезе в банята, а Триша започна да се облича. Бе избрала прилепнала по тялото яркочервена копринена рокля със силно разголен гръб и висока столче яка, стигаща до брадичката ѝ, черни копринени чорапи и червено-черни обувки с висок ток от естествена кожа. Почти приключваше с грима, когато приятелката ѝ влезе в спалнята и подсвирна от възхищение.

— Хей, всички ще си глътнат езиците! Ако бях мъж, веднага щях да ти се нахвърля, както Робинзон Крузо след връщането си в Испания се е нахвърлял върху жените след двадесет и осем години полово въздържание!

Триша развеселено поклати глава.

— Понякога ме учудваш с твоите знания. Наистина ли са били двадесет и осем?

— Повтарям ти това, което ми шушнеш в ухото един от моите приятели. Той действително се държеше първия път така, като че ли години наред не е лягал с жена. Колкото до моите знания, скъпа, трябва да ти кажа, че в леглото можеш да научиш какво ли не. Докато събират сили за нова атака, мъжете обичат да говорят за себе си и за това, което знаят, а аз не забравям такива неща. Веднъж бях с един атомен физик и той най-подробно ме осветли върху такива понятия като атомния модел на Бор, квантовомеханичната теория за строежа на атома, структурния образец на Ръдърфорд и други подобни. Може да ти е смешно, но запомних всичко дума по дума!

Тя започна толкова енергично да се търка с една груба хавлия, че кожата ѝ придоби цвета на зряла кайсия.

— Една молекула се състои от електрически неутрални атоми, които са свързани помежду си с атомни връзки. Водната молекула например съдържа...

— Млъкни, моля те! — Триша ѝ запуши устата с длан и издърпа от ръцете ѝ хавлията. — Обличай се вече, имаме само 20 минути на разположение!

— Почакай, тъкмо стигнах до понятието атомен часовник!

Черил беше като автомат, програмиран да изкаже всичко, което знае, и нищо не бе в състояние да я спре. Приятелката ѝ обаче категорично отказа да я слуша и като взе тоалетния си несесер, изчезна в банята. Оттам продължаваше да чува монотонния ѝ глас, който нареждаше:

— Атомният часовник е прецизно висококачествено съоръжение, предназначено да измерва времето с изумителна точност...

Внезапно гласът замлъкна, за да се извиси след секунди в отчаян фалцет:

— Проклет боклук! Свърши се с фризурата ми! Три-ша-а! Помощ!

Триша притича бързо в спалнята и като я видя, се заля в звънък смях. Черил стърчеше в жълтата шифонена рокля като парче салам, на което са обелили само единия край на предпазната кожица. Пълният ѝ

бюст възпрепятстваше по-нататъшното движение на дрехата и тя не можеше нито да я смъкне надолу, нито да я изтегли през главата.

— Направи нещо! Не мога да дишам! Никак не е смешно! — хленчеше жалостиво Черил. — Помогни ми, по дяволите!

Задъхвайки се от смях, с голям труд Триша успя да я избави от тясната рокля.

— Ами сега?! Какво да облека?

— Преди всичко — нещо по-удобно — предложи девойката. — Оттатък в бутика виси на витрината една лилава копринена рокля. Ако я комбинираш с този три четвърти жакет... Я опитай!

Мърморейки нещо по адрес на целомъдрието на дизайнерите, Черил все пак облече въпросната рокля, напъха се в чифт отворени на петата, сребристи, застрашително високи обувки и след като се обля с половин флакон „Шанел“, отсъди, че има известен шанс да внесе неспокойствие сред мъжкото съсловие на приема.

Оставаше ѝ само да сложи дълга черна перука и маслинозелени контактни лещи.

* * *

Половин час по-късно Ванеса намери външността ѝ евтина, вулгарна и във висша степен неподходяща за сеплата елегантност на Бари. Учудваше я обстоятелството, че годеницата му и дума не споменаваше за предстоящото му завръщане, но в края на краищата това бе нищо в сравнение с другите ѝ простъпки.

Що се отнася до Триша, мадам Силвърстоун беше на мнение, че се е облякла изключително женствено, без при това да провокира низшите сексуални инстинкти на мъжката природа.

Голямо беше учудването ѝ, когато установи, че присъстващите на партито млади мъже са на коренно противоположното мнение.

Те я оглеждаха с такова неприкрито желание, поглъщаха всеки милиметър от стройното ѝ гъвкаво тяло, не пропускаха възможност да се доближат до нея и да я заговорят, да ѝ целунат ръка, но Ванеса трябваше с горчивина да приеме, въздишайки скрито, че може би вече не е в състояние реално да прецени кое днес се смята за секси и кое —

за благоприлично. Впрочем, Черил също се радваше на особено внимание, което още повече разстрои старата дама.

За нейно дълбоко задоволство Триша не се отделяше от компанията ѝ. От една страна, опитващите се да флиртуват с нея кавалери я отегчаваха, а от друга ѝ доставяха огромно удоволствие духовитите забележки на мадам де Уондър за облеклото и маниерите на някои от присъстващите дами. Влюбената сгодена двойка почти не обръщаше внимание на гостите и празненството си течеше по най-естествения и непринуден начин, без да се наложи Ванеса да влиза в ролята на церемониалмайстор. Сузана и Тимоти само дебнеха удобен случай, за да се усамотят в някой ъгъл и да се хвърлят в прегръдките си. За сметка на това Черил напълно забравила добрите си намерения да поотслабне малко — с пълни шепи се възползваше от предлаганите ястия, а особено от питиетата.

Като забеляза това, Ванеса се обърна към младата си събеседничка:

— Приятелката ви ще се напие, докато стане време да тръгваме за аерогарата.

— Няма значение. Тя ще се прибере с такси до вкъщи.

— Как, няма ли да дойде на летището?!

Мисис Силвърстоун беше поразена. Нима бъдещата ѝ снаха не смяташе за необходимо да посрещне годеника си?

— Не, разбира се. Няма причини да идва с нас.

— Много странно — започна Ванеса, но не продължи.

Вече нищо не разбираше. Почувства нужда от малко алкохол, за да се съвземе, и посегна към чашата си. В същия миг един мъж на средна възраст — очевидно роднина на някой от годениците — услужливо ѝ наля малко шампанско. Черил, която тъкмо се настаняваше след подскок в скута на седящия срещу тях едър русокос момък, отдавна впил похотлив поглед в щедрото ѝ деколте, извика през смях:

— Ах, мадам, май и вие си уловихте едно засукано котараче?

Ванеса се задави с виното при тази цинична забележка и разля няколко капки върху бялата си блуза. Триша бръкна в чантичката си за кърпа, за да ѝ помогне да ги попие, и пръстите ѝ напипаха вътре фалшивия пръстен. Настроението ѝ моментално падна под нулата, усмивката ѝ изчезна, лицето ѝ потъмня. Възрастната дама забеляза

това и отвори уста да я попита за причината, но ѝ се стори, че въпросът ѝ ще прозвучи недискретно и не каза нищо. Вместо това само я погали успокоително по ръката и леко ѝ се усмихна. Младата жена усети съпричастността ѝ и мадам де Уондър ѝ стана още по-симпатична.

VIII

Приблизително по времето, когато самолетът на „Пан Американ“ с Бари на борда оставяше зад себе си Илинойс, Чикаго и прелиташе над Мичиганското езеро, Триша се надигна от масата и като се извини на Ванеса, се отправи към тоалетната да освежи грима си. Огледа се за Черил, тъй като имаше нужда от известна душевна подкрепа преди съдбовната среща на летището, но приятелката ѝ захласнато се носеше по танцовата площадка и тя реши да не я безпокои.

Пристъпи в облицованото с розови фаянсови плочки преддверие и видя пред огледалото Сузана. Досега не бе имала възможност да поговори отблизо с щастливата годеница, затова използва случая да я поздрави още веднъж и да размени няколко думи с нея. Момичето не беше на себе си от радост и отговаряше толкова неадекватно на въпросите ѝ, че Триша неволно се запита дали и тя е изглеждала такава в очите на Черил преди две седмици.

„Надявам се, че не!“ — помисли си развеселена, докато разглеждаше хубавичката брюнетка. Сузана беше облечена в семпла бяла рокля, не носеше много бижута.

Бижута ли!!!

Триша се вцепени в буквалния смисъл на думата, когато забеляза пръстена на ръката ѝ. Това беше нейният пръстен! Пръстенът на Бари! Просто не можеше да бъде сбъркан!

Мъртвобледа се подпря на стената и усети пронизващия хлад на розовия фаянс. Затвори очи, защото ѝ се зави свят.

„Дали Сузана знае, че пръстенът е истински? Ще ми го върне ли, ако ѝ разкажа всичко? О, Господи, какво да направя? Как да я попитам?“

Нямаше съмнение, че именно годеникът ѝ бе онзи млад мъж, на когото Мария бе продала пръстена.

— Толкова си бледа — отбеляза Сузана. — Не ти ли е добре?

— О, не, нищо ми няма. Пих малко повече, това е всичко. Ще се оправя.

Отговорът изглежда напълно задоволи бъдещата младоженка, защото в следния миг тя отвърна лице от Триша и продължи с оправянето на грима си. След като реши, че е постигнала задоволителен резултат, свали пръстена, остави го върху стъклената подставка на огледалото и старателно изми ръцете си.

Внезапно в умивалнята с весели крясъци нахлу група млади момичета, които наобиколиха Сузана и като я задърпаха навън, една през друга я увещаваха да произнесе кратка реч. Доколкото Триша успя да разбере от възбудените им обяснения, вече бяха склонили годеника да се покачи на един стол и да приветства гостите, а сега се очакваше същото и от нея.

Вратата захлопна след тях и девойката остана сама.

„Край! — помисли си отчаяно. — Само преди секунди имах уникалния шанс поне да се опитам да си възвърна пръстена. Сега вече всичко е загубено!“

Вгледа се в разстроено то си отражение, готова да избухне в безутешен плач.

И тогава го видя!

Блясъкът на брилянта я ослепи, когато се втренчи отблизо в малкия лъскав предмет под огледалото. В суматохата Сузана го бе забравила.

Протегна към него ръка с треперещи пръсти. Още десет сантиметра, девет, осем... три, два, един... и ето най-сетне бленуваният пръстен бе в шепата ѝ!

Усмивка на неизказано блаженство се разля по лицето ѝ.

Страните ѝ порозовяха, изразителните ѝ зелени очи заблестяха като смарагди. Въздъхна щастливо и притисна скъпоценното бижу до гърдите си. Застина неподвижно за няколко дълги секунди, после бързо затършува в чантичката си, извади фалшивия пръстен и го сложи на подставката.

„Дано Сузана не забележи разликата! — помоли се в себе си. — Не искам да развалям празника ѝ, но нямам право да рискувам собственото си щастие!“

Вратата зад гърба ѝ отново се отвори и в тоалетната пристъпи мадам де Уондър.

— Ето къде сте била, мило дете! Не стана ли време да тръгваме?

Триша се обърна към нея със сияеща усмивка и кимна. Възрастната дама учудено поклати глава. Каква коренна промяна бе настъпила в девойката! Къде остана онова тъжно, потиснато създание, което само допреди няколко минути приличаше на птица с пречупени криле? Ах, тези момичета! Наистина са непредсказуеми.

С няколко бързи движения Триша среса дългата си руса коса, освежи червилото си и се извърна, за да хване под ръка Ванеса.

Ако последната бе по-наблюдателна, щеше да забележи хвърлящия огнени искри пръстен на ръката ѝ. Но в момента мисис Силвърстоун бе изцяло погълната от предстоящата среща със сина си и трудния разговор, който трябваше да проведе с него.

Върнаха се в залата и завариха шумно оживление, тъй като всички присъстващи прави приветстваха току-що сгодената двойка. Триша се повдигна на пръсти, за да открие в навалищата Черил, и когато я съзря в компанията на двама братовчеди на Сузана, триумфално вдигна ръка с проблясващия на пръста брилянтен пръстен. Смаяното изражение на приятелката ѝ с широко отворена уста и ококорени очи я убеди, че е разбрала правилно жеста ѝ.

* * *

Студената синкава луна се бе издигнала високо над хоризонта, когато самолетът приближи Ню Йорк. В нетърпението си Бари отдавна бе закопчал предпазния колан, макар че стюардесата едва сега подканваше пътниците да сторят това. Под тях се простираше заобиколеният в море от ярки светлини многомилionen град. Въпреки че бе виждал многократно тази гледка при честите си пътувания, сега тя му се струваше по-прекрасна от всякога. Защото там долу, между хилядите разноцветни светлини, между високите небостъргачи, широки булеварди и тесни мръсни улички го чакаше тя — неговата Триша, неговата любима!

Машината се наклони косо надолу към летището и Бари преглътна, за да преодолее прехода в налягането и да отпусне ушите си. Още минута и щяха да се приземят.

Триша щеше да го чака на пистата, майка му — също. Предстоеше много интересна сцена, когато ги запознае! Не беше

сигурен дали майка му ще поиска да разкрие инкогнито си, след като си бе съставила такова отрицателно мнение за годеницата му. Развеселен се запита как би могъл да се справи със ситуацията. Във всеки, случай, каквото и да се опитваше да му внуши мисис Силвърстоун, за себе си знаеше, че с Триша се обичат безумно и няма сила в света, която да ги раздели.

Както обикновено, летище „Кенеди“ бе безнадеждно задръстено с излитащи и кацащи самолети, и се наложи да направят още един кръг над града. Едва сдържаш нетърпението си, Бари си представи момента, в който ще останат насаме с Триша. Кръвта му закипя във вените, пулсът му се качи в гърлото. Не би могъл да я изчака дори да се съблече!

Затвори очи и си представи тънкото ѝ, стройно тяло, високия стегнат бюст, меката заобленост на хълбоците, божествено изваяните, дълги крака... Но най-хубавото в нея беше лицето ѝ с онези смарагдовозелени очи, които в мига на всепоглъщащата страст при сливането на телата им проблясваха като истински скъпоценни камъни, преди да ги закрийт умопомрачително извитите мигли. От всичко на света Бари обичаше най-много този миг, когато усещаше нейната пълна отдаденост, и се стремеше да го удължава колкото се може повече. За него той означаваше върховното блаженство в любовта.

Моторите на самолета завиха оглушително и го извадиха от вгълбеното му състояние. Пилотът насочваше машината към пистата за приземяване. През илюминаторите вече се различаваха широките аутобани и потоците автомобили със запалени фарове. Прелетяха на не повече от десет метра височина над моста на Хъдсън, после усетиха твърдия тласък от допира на колесника в излъскания бетон. В продължение на няколко секунди ревът на двигателите стана зашеметяващо пронизителен, после рязко секна. Бяха се приземили.

Бари грабна куфарчето си изпод седалката и го стисна здраво. Вътре, между многобройните документи и преписки, се намираше подаръкът за неговата годеница. Дали щеше да ѝ хареса?

Най-сетне стюардесата даде разрешение за откопчаване на коланите. Секунди по-късно Бари беше първият пасажер, напуснал самолета.

Затича се към изхода на тесния тунел, стиснал куфарчето си под мишница. Още с влизането в салона за посрещачи ги видя.

Двете стояха една до друга, допрели рамена.

„Не може да бъде!? — беше първата му мисъл. — Значи все пак са се запознали?“.

Преди да успее да вдигне ръка, за да им помахва, към него се втурнаха двете пуделчета, изпуснати непредпазливо от Ванеса.

Въртейки радостно късите си опашчици, те дадоха воля на обзелите ги чувства при вида на познатото лице, и моментално причиниха невъобразима суматоха сред потока прииждащи пътници и посрещачи. Заскачаха по ръцете му, по гърдите, опитваха се да го близнат по лицето.

Триша остана смаяна от случилото се и едва постепенно схвана смисъла му: „Значи това беше добрият «познат» на мадам де Уондър?! Ама че съвпадение!“

Но тя все още не знаеше цялата истина.

Изненадата ѝ обаче не можеше да се сравни с тази на Ванеса, когато видя как синът ѝ грабна в прегръдките си красивата ѝ придружителка, вдигна я, като перце и се завъртя с нея в кръг. Девойката склучи ръце около шията му и пламенно притисна устни в неговите.

„Нищо не разбирам! Абсолютно нищо не разбирам...!“ — прошепна по-скоро на себе си, отколкото на глас старата лейди.

Бари внимателно пусна годеницата си на пода и се обърна към нея с разперени ръце:

— Мамо! Колко се радвам да ви видя заедно! Кога успяхте да се запознаете?

— Но... ще ми обясни ли някой какво става тук?!

Триша беше напълно втрещена. „Значи «мадам де Уондър» всъщност е бъдещата ми свекърва? Господи, това е невероятно!“

На свой ред Ванеса Силвърстоун гледаше недоумяващо.

— А вие двамата откъде се познавате?

Бари най-сетне разбра, че двете жени не знаят нищо една за друга, и избухна в заразителен смях:

— Ами тогава нека разсеем недоразуменията! Мамо, това е Триша, моята годеница! Триша, това е майка ми!

— О, Боже! — едновременно възкликнаха двете и също се разсмяха, а после се хвърлиха в прегръдките си.

— Ако знаехте само, мило дете, какви ужасни неща изприказвах на Бари за вас, тоест — за неговата годеница, защото мислех, че приятелката ви е Триша...

— Черил ли? — ахна девойката. — Фантастично! Значи вие смятахте, че Бари е сгоден за нея? Не, просто не ми го побира умът! Как ви хрумна?

— Но тя носеше пръстена!

— Този пръстен ли? — и Триша протегна ръка. — Може би, но само за няколко минути. Дадох ѝ го за малко, за да задоволя любопитството ѝ.

— А русите коси? Зелените очи?

— Мадам, има толкова много руси момичета със зелени очи!

— Мадам ли? — извърна се Бари възмутен. — Защо са тези официалности между вас?

После нежно обви с ръка раменете на Триша, вдъхна аромата на косите ѝ и ѝ прошепна в ухото:

— Не издържам повече! Ти ме подлудяваш! Хайде да се прибираме най-сетне вкъщи!

Ванеса се вгледа с умилено изражение в лицата на двамата влюбени и въздъхна облекчено:

— Камък ми падна от сърцето! Цели две седмици живях в истински кошмар, като си представях за кого иска да се ожени синът ми...

— Съвсем напразно, мамо — засмя се Триша. — В действителност Черил е чудесно момиче, само е малко... експанзивна...

— Не, не, не, не я защитавай, мило дете! Тя е невъзможна! Макар че... — тя спря и се замисли — сега, когато знам, че тя не е Триша, не ми изглежда чак толкова... хм, антипатична. Може би има нещо мило в нейната импулсивност.

Внезапно в чакалнята нахлу шумна група млади хора, предвождана от леко пийналата разгорещена брюнетка. Бари се вгледа по-внимателно в нея и изохка:

— Триша, няма да повярваш, като ти кажа кой идва — твоята приятелка Черил! За вълка говорим, а той — в кошарата!

— Черил ли? — настръхна мисис Силвърстоун и се надигна на пръсти. — Да, виждам я. Но тя води със себе си всички гости от годежа!

— Какви гости? — изуми се синът ѝ.

Наложи се Триша да обясни надве-натри за какъв годеж ставаше дума. Накрая завърши:

— За да не се стига до безкрайни въпроси и отговори, искам да ти кажа, че досега ние с Черил познавахме майка ти като мадам де Уондър, случайно попаднала в бутик „Чи-Чи“. Всъщност, как попадна в бутика? — извърна се тя с подозрителни искрици в погледа към Ванеса.

— Мама искаше да си поиграе на Шерлок Холмс — изпревари я Бари. — Не можеше да повярва, че има такова американско момиче, което ще се откаже от една невероятно пищна сватба в полза на скромно, едва ли не потайно бракосъчетание. В Ню Йорк я доведе неутолимото ѝ любопитство. Тя измами дори и мен!

— Хайде, хайде! Да не говорим повече за това. Струва ми се, че разбрах всичко, което исках, и нямам нищо против да се ожените така, както искате. Ще направим едно хубаво малко тържество с не повече от 100–120 гости в съвсем тесен семеен кръг, тъй да се каже...

„Сто и двацет гости?! И това ми било тесен семеен кръг!“ — развеселено си помисли Триша, а на глас каза:

— Щом Черил е тръгнала с цялата тази тайфа, няма да можем да ѝ се изплъзнем и ще се наложи да се върнем в ресторанта.

— Тогава ще те изнася на право на дансинга! — зашепна горещо в ухото ѝ Бари. — Не издържам повече!

— Нямам нищо против, стига да посмееш! — засмя се девойката. — Не забравяй, че майка ти също ще бъде там!

— Нека изчезваме, преди Черил да ни е открила!

— Не можем да оставим майка ти сама! Тя не познава никого на това парти.

— Нали познава Черил? — продължаваше да настоява той.

— Да, но не може да я понася. Откажи се, Бари!

И бездруго вече беше късно. Бяха ги открили и не след дълго тримата се оказаха оградени от възбудените младежи, които с радостни възгласи ги помъкнаха към такси пиацата.

* * *

Разбира се, това можеше да се очаква от Черил. Тласкана донякъде от липсата на емоции в поуспокоената атмосфера на годежното тържество, но много повече от незадоволеното си любопитство по отношение на неочакваната поява на истинския пръстен, тя успя да убеди повечето от присъстващите да я придружат до аерогарата, за да посрещнат още един евентуален гост на партито. Добре знаеше, че попадне ли Триша веднъж в ръцете на Бари, нямаше да я види поне до следващия ден. А трябваше на всяка цена да разбули измъчващата я загадка около тайнствения пръстен незабавно, тази вечер. Най-сигурният начин да стори това беше да замъкне и двамата в ресторанта, а после щеше да бъде детска играчка да примами приятелката си в тоалетната и да изкопчи прелюбопитната история.

Планът ѝ се увенча с успех. Половин час по-късно вече знаеше всички подробности около щастливото връщане на пръстена и истинската самоличност на мадам де Уондър. Когато чу обаче цената, която Триша поиска в замяна на сензационните си новини, усмивката ѝ помръкна.

— Нали ще се погрижиш за бъдещата ми свекърва? — помоли я с подкупващ тон приятелката ѝ. — Бари настоява да се прибираме, а не иска да вземе майка си. Забавлявай я до края на нощта, моля те!

— Господи, защо ме наказваш така?! Тя не може да ме гледа!

След кратък размисъл все пак склони:

— Е, добре, от мен да мине. Ще се опитам да се покажа откъм най-добрата си страна, дължа ти го. В края на краищата нали бабушкерата вече е част от нашето семейство!

* * *

Бари и Триша се измъкнаха незабелязано от партито. В таксито, пътувайки към Сентръл Парк и апартамента му, забравиха напълно и за Ванеса, и за Черил, и за пуделчетата, и дори за таксиметровия шофьор. Бари затвори плъзгащото се стъклено прозорче към него и привлече девойката в обятията си. „Най-сетне!“

Докосването на копринения водопад на косите ѝ го накара да потръпне. Главата ѝ лежеше на рамото му, ръцете ѝ обвиха шията му. Обляха го вълните на сладно желание и той започна да покрива с влажни целувки раменете, шията и лицето ѝ. Ръката му потърси нежната заобленост на бедрата ѝ, които пламнаха и започнаха да треперят. Топлината на тялото ѝ плъзна в неговото и се предаде и на последната му фибра като таен, известен само на тях знак. Сгорещената му кръв препусна луда като разтопена лава по вените, възбудата предизвика мъчително, сладостно премаляване в слабините му.

— Оох, любима! — промълви в ухото ѝ. — Ако знаеш само колко много ми липсваше! Нощите без теб бяха тъжни и студени, дори в съня тялото ми усещаше, че е самотно!

Триша улови ръката му и я притисна още по-силно към меката влажна топлина между бедрата си. Роклята ѝ се повдигаше все по-нагоре и по-нагоре и при вида на финия овал на разголената плът той дрезгаво простена. „По дяволите, защо не кара по-бързо този шофьор? Защо тази проклета кола непрекъснато спира? Нима всички светофари в Ню Йорк тази нощ светят само червено?“

— Прегърни ме! — умоляващо изрече тя. — Прегърни ме здраво и ми обещавай, че никога повече няма да заминаваш без мен!

— Обещавам, обещавам!

Той впи жадно устни в нейните, притискайки я все по-плътно до себе си.

Колата спря на посочения адрес, но никой от двамата не усети това. Шофьорът почука дискретно един-два пъти на прозорчето, но след като се убеди, че не го чуват, заблъска силно с юмрук по преградната стена:

— Хей, пристигнахме! Няма ли да ми платите? Аз да не съм хотел?!

Грубият му глас ги накара най-сетне да се осъзнаят. Бари отвори прозорчето, плати сметката и остави на човека пет долара бакшиш, което го накара моментално да ги изгледа с любезно съпричастие и да измърмори значително по-меко:

— Благодаря, мистър! Приятно прекарване!

Хванати ръка за ръка, те се затичаха към ярко осветения вход на бялата сграда и не се спряха дори пред асансьора, а полетяха задъхани

по стъпалата нагоре. Ключалката им отне известно време, после куфарчето и шлиферът на Бари се озоваха на пода в антрето, докато той грабна Триша на ръце и с два скока я отнесе в спалнята.

Червената копринена рокля се скупчи на дебелия килим, последвана от черните чорапи и прозрачните бикини. Костюмът и обувките на Бари отхвъркнаха чак в другия край на помещението. Само миг и голите им тръпнещи тела се сляха в дългоочакваната прегръдка. Вече никой и нищо не ги разделяше и не можеше да им попречи да се отдадат на развихрената си страст.

— Бари, Бари! — зашепна девойката. — Целуни ме, скъпи! Целувай ме, не спирай!

Той и нямаше такова намерение. Устните му неспирно обхождаха лицето, шията и гърдите ѝ, спускаха се надолу към плоския стегнат корем, овлажнял от кипнало желание, пръстите му си пробиха път в къдравата мекота на венериното хълмче. Триша изстена сладострастно, тялото ѝ се заизвива под него съблазняващо. Бедрата ѝ се разтвориха, само за да се вплетат след това високо зад гърба му, и тя го замоли със замиращ гърлен глас:

— Вземи ме, любими! Вземи ме веднага, цялата! Ооо, колко те обичам! Люби ме, Бари!

Бари искаше да изчака, за да се наслади по-дълго на този възхитителен апотеоз на единението между две сърца, две тела и две души, но всепомитацият ураган на бликналия плътски копнеж отне и последната искрица воля в замъгления му разум.

— Да, любов моя! Да, да, да!

С мощен тласък той влезе в нея и я изпълни докрай. Бясно пулсиращият му член, вече неуправляем, поде своя вихрен танц в лоното на женствеността ѝ, предизвикващ кратки експлозии от течен огън в цялото ѝ същество, които, многократно усиления, се предаваха посредством тази жива връзка в стегнатото мускуесто тяло и го караха да се гърчи и извива в спазми на неподозирана наслада. Времето и пространството вече не съществуваха — всичко беше само едно всепоглъщащо чувство на взаимно сливане.

Дългият период на въздържание си каза думата все пак и много скоро ритъмът на любовната игра ги изведе в кресчендо до висините на възторжения екстаз.

Останаха да лежат плътно вплетени в омаята на сладко изтощение. Оросените им в пот тела се повдигаха и спадаха мъчително. Триша му се усмихна безсилно, когато успя да отвори за миг прекрасните си, грейнали от щастие очи. Ръката на Бари, почиваща върху едната ѝ малка гърда, усещаше лудите удари на любимото сърце.

Можеха да останат вечно така.

Най-сетне той си възвърна способността да се движи. Повдигна се малко и издърпа чаршафа над сгорещените им тела.

— Искам да останем така цялата нощ, утре през целия ден, вдругиден и по-вдругиден... Никога да не ставаме! — промълви Триша и се сгуши на гърдите му.

— Малкото ми глупаче! Не искаш ли да видиш подаръка си?

— Подарък ли? Нима ми носиш друг подарък, освен себе си? — опита се да види лицето му тя в тъмнината.

— Разбира се, че ти нося и нещо друго, макар да не съм много сигурен дали улучих това, което исках.

Бари щракна ключа на нощната лампа и двамата запремигнаха невиждащо, докато свикнат със светлината. Тогава той се вгледа захласнато в лицето ѝ и съвсем сериозно каза:

— Колко си красива, Триша! С какво те заслужих?

— Сега пък ти се държиш глупаво, Бари Силвърстоун! Как можеш да ми задаваш подобен въпрос? Та аз те обичам! Думи като „заслужавам“ нямат място в любовта, не знаеш ли?

— Не само си красива, но и интелигентна! — засмя се внезапно Бари. — А мама си е помислила, че Черил... — поклати развеселено глава. — Наистина смешно!

— Смешно или не, ти ми обеща подарък, миличък! Искам да го видя! — подсети го тя.

— Ах, да! Подаръкът! Веднага, любима, но преди това ми покажи пръстена за момент.

„Ето, това беше мигът, в който можех да изгубя всичко!“ — помисли си Триша и потрепери. Представи си какво би се случило, ако не се беше намерил истинският пръстен. Слава Богу, кошмарът бе отминал!

Бари вдигна ръката ѝ, огледа бегло украшението, после, целуна тънките деликатни пръсти и скочи от леглото. Донесе куфарчето си от

антрето и извади отвътре малко книжно руло, привързано с червена копринена панделка. Сложи го в скута ѝ и бързо се пхна под чаршафа.

— Отвори го!

Триша дръпна панделката, рулото се разви и се показа тясна продълговата касетка, облечена в черно кадифе. Поколеба се, преди да вдигне, капачето, затова Бари нетърпеливо я подкани:

— Хайде, какво чакаш?

Тя я отвори и ахна смаяно. Вътре имаше великолепна смарагдова гривна. Всяко камъче беше обградено от малки диаманти, а точно в средата бе инкрустиран един огромен, поразително приличаш на брилянта от годежния пръстен скъпоценен камък.

— О, Бари, приказна е! Много ме глезиш!

Хвърли се на шията му и започна горещо да го целува по устните, страните и носа.

— Спри! — нежно я отстрани той. — С това можем да продължим след малко, но преди това прочети какво пише на рулото.

Триша изненадано посегна към хартията и я разви.

— Чети на глас — дяволито предложи Бари.

Тя се подчини и зачете:

„С настоящото заявявам, че като вземам предвид желанието на бъдещата си съпруга, давам съгласието си за извършване на церемонията по бракосъчетаването ни в капелата «Кескейд Рейндж», южно от Хоакин Ривър в Сиера Невада, в присъствието само на двама свидетели и никакви гости.

Бари Силвърстоун“

В първия момент го изглежда недоумяващо и само поклати глава. Той взе рулото от ръцете ѝ и го хвърли настрана.

— Купих смарагдовата гривна, защото ми напомняше за цвета на очите ти. А тази клетвена декларация написах, защото те обичам повече от всичко и съм готов да изпълня всяко твое желание. Щастлива ли си?

— Нещо повече от щастлива! Дори ме е срам!... Как бих могла да ти се отблагодаря?

— Хрумна ми един начин — лукаво се усмихна Бари и я привлече към себе си.

Когато успя да освободи устните си от неговите, Триша се изправи и тържествено заяви:

— Въпреки обещанието ти, аз реших да направим голяма сватба. Заради майка ти! Тя от години чака с нетърпение този велик момент. Все пак ти си единственият ѝ син!

* * *

Ванеса като че ли отгатна, че ставаше дума за нея, защото когато Бари вдигна слушалката на звънящия телефон, на другия край беше тя.

— Бари! — бодро прозвуча гласът ѝ. — Нормално ли се прибрахте до вкъщи?

Синът ѝ трябваше да отмести глава на известно разстояние, защото старата лейди крещеше едва ли не с цяло гърло.

— Да, мамо — отвърна лаконично.

— Добре, добре, и аз така смятах! Всъщност, обаждам ви се, за да ви кажа, че ние с Черил сключихме примирие. Откакто разбрах, че не тя е бъдещата ми снаха, я намирам страхотно симпатична. Особено оригинален ми се струва начинът, по който флиртува с мъжете. Направо ги побърква, предизвиква ги до крайност, а после се отдръпва и им се присмива отстрани. Чудесно се забавлявам с нея!

Триша, която чуваше всичко, захихика в шепи.

— Хмм... мене ако питаш — нерешително промърмори Бари, — не го намирам чак толкова оригинално. Я си представи, че на нейно място беше Триша...

— Триша, Триша — как ли пък не! — прекъсна го Ванеса. — Тя те обожава, глупчо, и дете би го разбрало от пръв поглед! Впрочем, като стана дума за нея — предай ѝ, че ще я чакам за чая в пет в хотел „Астор“. При положение, че се възстановя дотогава.

— От какво да се възстановиш, мамо?

— От махмурлука от какво друго! — изкиска се мисис Силвърстоун. — Партито свърши, но ние с Черил сме на мнение, че

още не е време за спане, и възнамеряваме да пообиколим нощните барове из Манхатън!...

Тук връзката прекъсна.

— Чу ли това? — обърна се втрещеният Бари към Триша. — Мама и Черил...

— Черил ще се грижи добре за нея, не се притеснявай.

— Но... но... — той все още стоеше със слушалката в ръка. — Една толкова възрастна дама и едно незряло младо момиче сред нощния порок!... Това е прекалено... френолно!

— Живеем в Ню Йорк, скъпи! — усмихна му се подкупващо Триша. — Тук всичко е възможно. Имаш ли си понятие изобщо кое е френолно и кое — не?

Без да дочака отговора му, грабна слушалката и я остави на вилката. После угаси нощната лампа и зашепна прелъстително:

— Мисля, че не. Но ако ме помолиш, аз с удоволствие ще ти покажа!...

Издание:

Лайза Хел. Пръстен с диаманти

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

ISBN: 954-439-204-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.